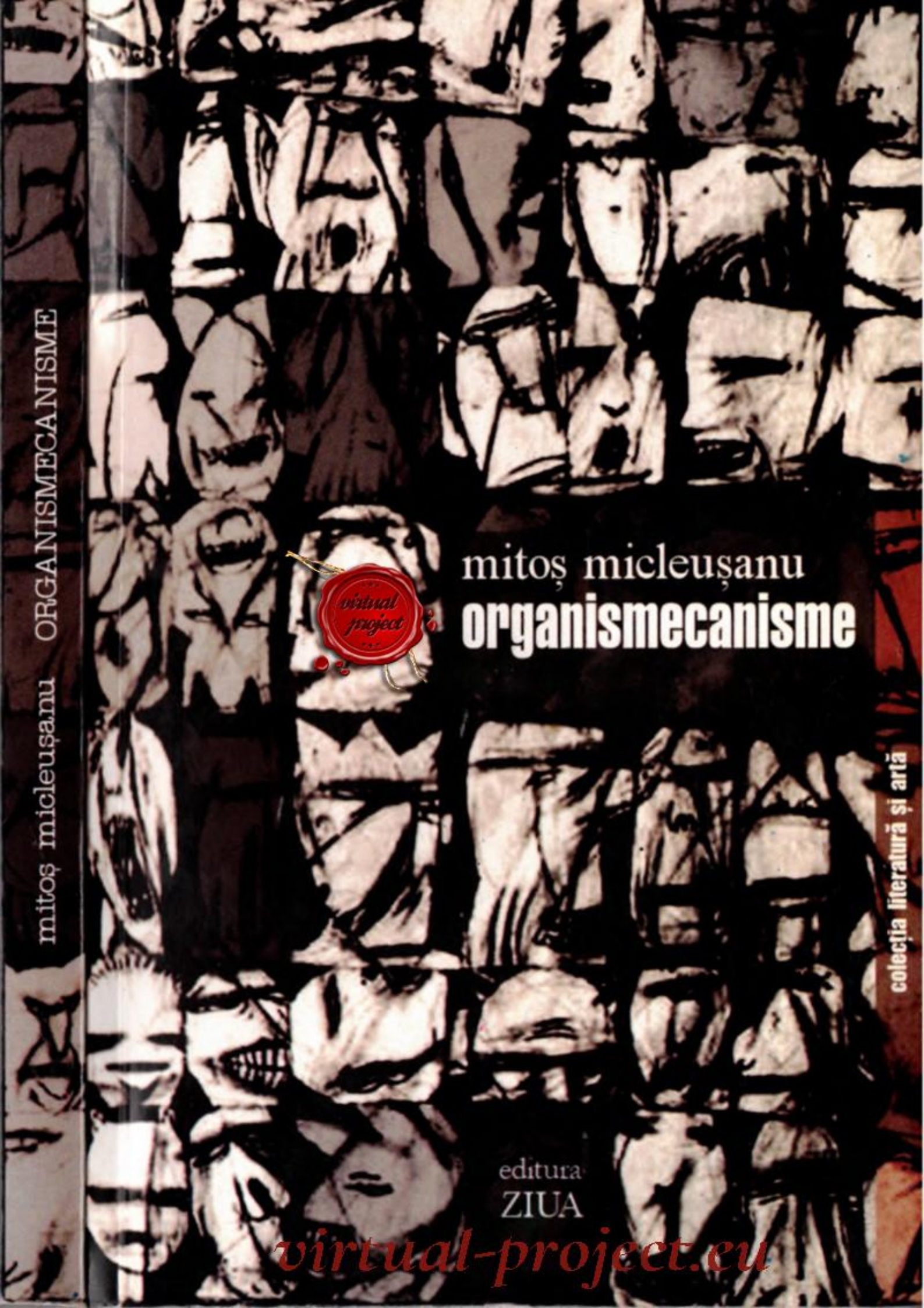

virtual-project.eu

Mitoș Micleușanu

organismecanisme

EDITURA ZIUA
București • 2002

Editura ZIUA, Colecția „Literatură și artă”,
Seria *DEBUTURI,* București, 2002

Coperta: Mihaela Șchiopu
Ilustrația copertei: Roman Tolici

Redactor: Neaga Thotu
Tehnoredactare: Renatta Căpățînă, Laura Vlădescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MICLEUȘANU, MITOȘ
Organismecanisme / Mitoș Micleușanu:
București: Ziua, 2002
240 p., 13 X 20 cm

ISBN 973-86024-8-3

821.135.1-31

E o ființă străină care se ridică în vârful degetelor tale
Care se așează-n carne și îți îmbracă pe dinăuntru trupul
Își trece o mână prin pletele coastelor și-ți scoate inima
S-o atârne ca pe un lampion în cortul din piei sălbatice al
întunericului

ILARIE VORONCA

Depozit

Nunta

…era un tobogan verde în formă de cangur, avea buzunar de lemn. Lângă tobogan a fost găsită o fetiță acoperită cu un palton vechi plin de noroi. Mai era acolo și o rochie de mireasă, cu pete mari purpurii. Aveam nouă ani atunci când am surprins o gloată uriașă în curtea grădiniței nr. 4. Era dimineață, lumea se îmbulzea, câțiva milițieni zăpăciți încercau să facă ordine, iar eu urmăream nedumerit isteria care se extindea ca o molimă. O femeie țipa neîncetat, un bărbat încerca s-o liniștească, o strângea în brațe, ea se zvârcolea și îl lovea peste fața crispată. Lumea avea lacrimi în ochi. Împins de o curiozitate copilărească, m-am strecurat printre oameni. Paltonul n-o acoperea în întregime… Era plină de tăieturi întunecate, avea o stea scrijelită pe frunte. Era multă lume, unii se uitau în gol, alții își făceau cruce. Un bețiv cu capul uriaș râdea convulsiv, tremura din tot corpul. O femeie speriată a strigat: Scoate-ți măștile! Un bărbat o privea dintr-o parte fără să clipească, mușca din mintea ei ca dintr-un măr stricat. Era un individ cu gâtul scurt îmbrăcat într-o tunică vișinie.

Bătrâna căreia i s-a adresat cu două zile în urmă l-a primit cu încredere, l-a servit cu ceai, i-a explicat cum stau lucrurile, iar la plecare i-a notat pe o chitanță îngălbenită: Voznesenskaia 6, bloc B22, etajul 3, apartamentul 77, Cristina!

Blestem

Să putrezești în iad, mi-a spus ea și m-a sărutat prelung pe gură…

Abia peste două luni, într-o zi, am simțit o căldură ciudată în gât, apoi au început să-mi ardă buzele… A durat așa câteva zile, durerea s-a amplificat, mi-a apărut o rană sub nas, apoi peste încă o zi a început să-mi sângereze limba. În plină stradă am simțit un gust de mucegai și putreziciune. Un domn înalt, îmbrăcat într-un palton negru, s-a oprit și m-a scuipat în față. O doamnă măruntă, îmbrăcată într-un pulover alb de lână, m-a îmbrâncit și mi-a spus: „Ce faci băi, nu vezi pe unde mergi, dă-te-n morții mă-tii de prost! De ce dracu te-ai

mai născut dacă nu știi să trăiești?” Apoi, doamna mi-a tras o palmă iar bărbatul cu palton negru mi-a dat cu capul în gură. Am căzut pe spate, iar bărbatul mi-a tras un picior în cap și a zbierat ca o fiară turbată: „Moooori, porcu dracului, mooooooooooooori!” Am încercat să scap din prinsoarea doamnei în pulover alb, am început să urlu din răsputeri, dar cei doi aveau o forță diabolică. Apoi am văzut cu coada ochiului un bătrân obez, îmbrăcat într-un sacou argintiu. Bătrânul a rânjit și a strigat la bărbatul în palton: „Scoate-i mațele! Hai, străpunge sectorul și pregătește ofranda!” Femeia în pulover alb a scos din poșetă un cuțit de aur lung și îngust, cu mâner îmbrăcat în blană roșie. Bărbatul în palton negru a luat cuțitul, iar eu m-am încordat din răsputeri, încercând zadarnic să mă eliberez. Am simțit vârful rece înghimpându-mi pleoapa stângă, apoi lama îngustă mi-a străpuns capul ca un fulger. Am sucombat brusc. Peste puțin timp am intrat în putrefacție, am putrezit încet, timp de câteva săptămâni, în plină stradă. Anumite animale, precum câinii, majoritatea dintre ei cu blana căzută de pe coasta stângă, au mâncat din mine, retrăgându-se apoi prin gangurile întunecate și murind în chinuri groaznice, intoxicate probabil, iar eu am zăcut lângă bordură plin de viermi până în toamnă, când un domn cu barbă roșcată, împingând în fața lui un cărucior cu frunze uscate, s-a oprit lângă mine. S-a aplecat peste rămășițele mele și a început să cânte cu ochii înlăcrimați:

Vai de mine, frunză neagră, vaaaai…
Unde-i calul tău ce te-a purtat
Din sat în sat…
La moară numai vântul știe
La coasă numai moartea plânge
Și baba, fără îndoială, scoate colacii.

Apoi domnul cu barbă roșcată a căzut lângă mine, lovindu-se violent cu capul de bordură. Căruciorul a fost luat exact peste trei săptămâni de către două femei gemene, care râdeau continuu, privind în sus către un turn invizibil…

Safira și sertarul negru

Vara trecută Safira a intrat în sertarul negru din capătul coridorului. Ea a descoperit sertarul într-o noapte, când s-a rătăcit printre fire și a provocat un scurtcircuit. Safira a ieșit în coridor, a mers de-a lungul peretelui până când s-a sprijinit în corpul triunghiului de fier. A intrat în cutia rece și a simțit implozia lentă. La început i-a amorțit gura, apoi aripa stângă. S-a aprins o lumină slabă, galbenă. Safira a văzut masa acoperită cu resturi de mâncare, oase, miros de carne crudă. A căzut, a încercat să strige. Un șarpe de noroi și rugină a început să-i pătrundă în minte. Pruncul întrerupt, aflat la marginea senzațiilor, a spus al doilea cuvânt de întunecare. Lumina s-a stins. Cineva a început să țipe: „Safiraaaaaaaaaaa… Safiraaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa…”

Se spune că erorile circulare au dus la stingerea Safirei. Unii exploratori susțin că au detectat-o la adâncimea de patru mii de metri, în interiorul unui con de fier impenetrabil. Alți exploratori fac aluzii la dreptunghiurile inseparabile, iar unii, mai intuitivi, susțin că unul dintre motivele sinuciderii a fost aspirația Safirei la „Sfera Infuzoria”. Oricum. Safira s-a dovedit a fi singurul înger cu un sistem abstract de funcționare. În afara celor opt convenții instinctuale. O situație analogică, dar mai puțin gravă, a fost remarcată de către specialiștii de la Cubul Intern, în cazul Malaon. Atât în cazul Safirei, cât și în cazul Malaon, muritorii în alb s-au blocat la un diagnostic banal: „Schizofrenie Cosmogonică”.

Abator

N-am reușit să adorm. Era trei. M-am ridicat din pat și am amețit. Era prea cald. Am intrat în bucătărie și am verificat placa de lângă transformator. Segmentul de acumulare era rece ca gheața, dar nu mai vibra. Mi-am turnat o cană cu lapte și m-am întors în dormitor. Atunci am simțit mirosul de sânge. A apărut pe neașteptate, m-a izbit ca un ciocan roșu de carne și mi s-a făcut frică… Geamul era întredeschis, am început să caut sursa acelui parfum înfricoșător, am rătăcit printre bucățile de noapte împrăștiate în dormitor, iar, în momentul în care Maria s-a răsucit în pat, m-am aplecat de-asupra ei și am tresărit. O pată imensă de sânge se întindea pe cearșaf, lângă ea.

Am înlemnit, fiindcă de undeva de departe s-a auzit un muget prelung și chinuitor, de parcă un măcelar orb răsucea cuțitul în inima vietății osândite.

Am aprins lumina, inima îmi sărea din piept. N-am reușit s-o trezesc pe Maria, n-am reușit nimic… Am surprins îngrozit letargia ei, tentativa de-a ieși din capcana unui vis defectuos. Avea unghiile întunecate, pleoapele copleșite de un profund înec în sine, iar buzele păreau înghețate… Am încercat să sun, telefonul nu mergea, am dat cu el de perete. Am bandajat-o după cum știam, am luat-o în brațe și am coborât. Afară nu era nimeni, nici măcar o stafie, nici măcar un lup, un somnambul. Nici o mașină, doar câteva lumini șterse. Maria părea foarte grea, atât de slabă și atât de grea… Sângele șiroia în continuare, îl simțeam pe corp, cald… Mi-am imaginat un prunc de plumb în pântecele ei, totul s-a întunecat în fața ochilor. Am căzut… Când m-am trezit, eram în pat. Maria dormea lângă mine. M-am ridicat, afară se lumina. M-am așezat la masa de scris și am încercat să recapitulez, dar am văzut într-un colț telefonul distrus… Cineva a bătut la ușă… Mâinile îmi tremurau, m-am ridicat de la masă, am traversat camera și m-am oprit în fața ușii. Știam cine e. Am deschis încet. Măcelarul scrijelea pragul cu un baston îngust de nichel. Și-a șters fruntea cu mănușa de cauciuc și mi-a spus că vietatea osândită așteaptă… I-am transmis plicul și măcelarul a plecat, lăsând în urma sa câteva picături de sânge.

Renata

Specialistul deschide cușca și intră. Câinele cu cap de bătrână se zvârcolește într-un colț. Își mănâncă trupul de jur împrejur. Albul oaselor lui zgârie întunericul ca un scurtcircuit. Câinele cu cap de bătrână transpare, privirea lui se imprimă ca un labirint de incizii în mintea Specialistului. Animalul pleacă în sine, se pierde în pădurea trecutului său. Își lasă blana, ghearele și copitele. Specialistul scapă lanterna și cade în genunchi. Se face întuneric.

Domnișoara Lidia se plimbă. Un domn gârbov trece pe lângă ea. Îi zâmbește. N-are dinți. Lidia tresare. Pe partea cealaltă, lângă vitrina cu antichități, Lidia o vede

pe Renata, prietena ei cea mai bună, care s-a spânzurat anul trecut. Lidia traversează strada, se clatină, se uită în jur. Un autobuz alb, plin cu copii, trece ca un perete nesfârșit, lasă o dâră de fum negru. Domnul gârbov urcă scările, se apropie de ușa întredeschisă. Ciocănește ușor. Intră. Lângă geam, într-un fotoliu de piele galbenă, doarme o femeie foarte slabă, cu buzele vinete și părul cenușiu, strălucitor… Domnul gârbov zâmbește. Se întoarce pe dos și intră în somnul femeii. Animalul indefinit respiră greoi. Domnul gârbov rânjește cu dinții de lapte. Copiii coboară din autobuz, se îmbulzesc și râd. Se blochează circulația. Femeia din fotoliu nu se mai trezește. Un câine uriaș cu cap de bătrână o privește îndelung. Se întoarce către ușă. Specialistul se întoarce acasă. Mâinile îi tremură…

Branhimera

Maftei a găsit Branhimera într-o vară, în urma accidentului cu obuzul din flori. El încerca să-și găsească trupul cu privirea și dintr-o dată, o vede… Branhimera nu s-a lăsat atinsă, a fugit ca o jivină goală și s-a ascuns în pădure, nu departe de trupul cu schija aspră. Era o Branhimeră din flori, ca obuzul, dar era moale și nu sărea în aer… Semăna cu un copil expirat, era un fel de inima dezgolită… Avea glezne imposibile și de fiecare dată și le frângea, din neatenție probabil sau din incapacitatea de-a traversa mlaștina cu sat scufundat. Mai demult, Bătrânul Colivar i-a spus lui Maftei că Branhimera se va naște din sângele lui, împrăștiat lângă pădure. Maftei a încercat să-și stingă dorul în fântână, dar graurul era acolo, îi zâmbea din vârful răstignirii ca un martor de smoală. Maftei s-a ferit de ochii lui, a plâns și a plecat cu dorul nestins. Iubita lui, nevasta altuia, îl aștepta în pădure. Au fugit în pădure, au tot fugit până când au dat de florile care așteptau sângele. Branhimera îi aștepta ascunsă în sine, nu departe de trupul de fier. Plângea și netezea vertebrele obuzului somnoros. Era un joc prea complicat, un sistem tragic de descompunere imediată a lucrurilor. Branhimera țipa și se agoniza ca o pierdere de minte, încerca să-i alunge, dar vara era prea crudă… Maftei a murit toată vara, împreună cu femeia ce purta plodu' altuia. Mâinile lor și astăzi se mai țin, lângă o scorbură de vulpe surdă.

Taica Toader

Într-o dimineață cețoasă de vară taica Toader s-a aruncat de la balconul apartamentului său cu două camere de la etajul zece dar exact în momentul în care a sărit peste margine și-a dat seama că se putea altfel era bărbat totuși putea depăși orice greutăți orice decepții putea depăși cumva faptul că cei doi copii ai săi aveau mormintele proaspete iar soția lui internată la ospiciu ce să mai vorbim și taica Toader sărmanu singur și bătrân cu pensie de câine n-a mai rezistat și s-a aruncat peste margine plângea și cădea de sus și se gândea în sinea lui că nu trebuia că Dumnezeu o să-l pedepsească și că e mare păcat iar oamenii o să vorbească despre el ca despre un biet osândit mai bine nu se arunca mai bine aștepta mila și mântuirea Domnului de ce s-a aruncat și taica plângea și striga de ce te-ai aruncat de ce n-ai stat și nu te-ai gândit mai bine de ce n-ai cântărit om bătrân și nevrednic ce ești așa striga taica Toader în timp ce cădea de la etajul zece iar la un moment dat un fluture mare și colorat auzi strigătul lui și se apropie în zbor de el și taica Toader îl întrebă pe fluture spune-mi dragul meu fluture ce să fac mai am câteva clipe de trăit și tare-mi pare rău pentru că n-am făcut bine și nu trebuia să fac asta nu trebuia să mă arunc dar e prea târziu Doamne Dumnezeule nu te întoarce de la mine și iartă-mă iartă-mă iar fluturele dădea din aripi și-l asculta spune-mi fluture că tu ești făptura Domnului spune-mi ce să fac și atunci fluturele îi vorbi lui taica Toader măi omule nu știu ce să-ți spun dar înțeleg durerea ta și decât să-ți dau un sfat sau să-ți spun că totul o să fie bine mai bine te ajut așa cum pot și cad eu în locul tău iar tu întoarce-te acasă și nu mai călca greșit și atunci taica Toader se opri din cădere dădu din aripi și se întoarse înapoi acasă la etajul zece în apartamentul lui cu două camere iar fluturele căzu secerat și peste câteva minute lumea se adună în jurul lui speriată uitați-vă taica Toader s-a aruncat taica Toader s-a zdrobii ce nenorocire veniți oameni buni veniți mai repede…

Transfuzie

…am hotărât să recurg la această metodă mai demult, când deznădejdea mi se oprise undeva în gâtlej, ca o inflamație uriașă. Știam, eram convins, aveam nevoie cât mai urgent de o intervenție chirurgicală, dar Specialistul refuza cu indignare să-și îmbrace mănușile de cauciuc. Am înțeles atunci că nu voi avea parte de incizia mult așteptată și m-am hotărât… Mi-am luat inima în dinți și am recurs la ultima metodă. Mi-am făcut transfuzie de sine. Am găsit două ace lungi, ca două așchii înfiorător de ascuțite. Le-am unit printr-un tub elastic și transparent, apoi am ieșit în afara orașului. Am ajuns în câmp, pe-o arătură uitată. Un ac mi l-am înfipt în inimă, calculând distanța și spațiile intercostale, în așa fel încât am simțit vârful acului pătrunzând în aortă. Celălalt ac l-am înfipt în pământ, iar apoi am urmărit tubul transparent, prin care se revărsa spumegând deznădejdea mea. Dorurile și durerile mele se prelingeau clocotitoare, pătrunzând în carnea pământului însetat. Am căzut, simțind spre dimineață împăcarea și liniștea pământului ce urca prin tubul transparent, iar apoi, într-un revărsat de zori, adunând bruma printre degetele de la picioare, am plecat acasă cu inima plină de pământ, cu semințe de liniște încolțite în aortă.

Șarpele

Noroiul e mare și Arina s-a împotmolit. Picioarele subțiri au încetat s-o mai asculte și fetița s-a împiedicat. A căzut și a început să plângă. Rochița albastră cu flori albe s-a acoperit cu pete cenușii și Arina a încercat să se ridice, afundând mâinile în noroiul rece. A simțit un fior. Și-a tăiat degetele într-un ciob de sticlă, undeva adânc, sub stratul urâcios de mâzgă. Fetița și-a șters lacrimile cu mâna sângerândă, murdărindu-și obrajii și buzele, iar, când a încercat să pășească, a simțit cum una din cizmulițele ei roșii a rămas sub stratul de noroi, ea pășind din inerție cu ciorapul alb în masa plumburie. Celălalt picior a alunecat și micuța a căzut din nou, neîndemânatic. A suspinat necăjită și a strigat: «Mamaaa!» lacrimile îi șiroiau, înnegrindu-se și picurând pe rochița murdară. La un moment dat, fetița a simțit ceva rece, ca un șarpe care a atins-o și i s-a încolăcit brusc în jurul gleznei. Apoi, șarpele a cuprins-o de mijloc

și în sfârșit i-a înlănțuit gâtul fragil, strângându-se în jurul lui ca un inel de fier. Era un șarpe cenușiu, la fel ca noroiul. Și-a apropiat botul umed de urechea fetiței și i-a șoptit, privind-o fix, cu pupilele tulbure:

— Eu sunt ceea ce simți, ceea ce vezi. Eu sunt deznădejdea ta, frica și durerea. Am apărut din lacrimile, sângele și noroiul în care zaci. Izvorăsc din neputința ta, iar tu vei sfârși în neputință. Nimeni și niciodată nu va auzi strigătul tău, nimeni nu va auzi glăsciorul tău stins, nimeni n-o să-ți dea o mână de ajutor și vei rămâne aici, pentru totdeauna, stinsă și rece ca piatra!

Fetița stătea încremenită, cu ochii scăldați în lacrimi, iar, când șarpele a tăcut, și-a luat inima-n dinți, a suspinat prelung și a spus cu o voce speriată, semi-șoptită:

— Nu mi-i frică de tine, șarpe rău! Nu mi-i frică… Eu mă voi ridica din noroi și voi pleca acasă la mama, iar tu, ferește-te de îngerașul meu păzitor! Pleacă, pleacă…

Fetița s-a oprit brusc și s-a uitat în jur tremurând. Șarpele nu mai era. Câteva clipe a stat nemișcată, iar apoi s-a ridicat încet și a pășit spre uscat, lăsând în urmă cizmulița roșie.

Timofte

Timofte plânge și răsucește cuțitul în inima tatălui său. Strigă la el cu o voce crispată, aproape stinsă. Tremură.

— Cum ai putut, tată, cum ai putut să-mi faci una ca asta, spune-mi, cum ai putut, dragul meu tată, spune-mi, te rog! Cum ai putut, spune-mi, cum? Spune-mi, te implor, spune-mi odată! Cum ai putut, tată, cum ai putut, spune-mi că mor! Spune-mi că mor, tată! Mor dacă nu-mi spui… Nu mai pot, mă auzi, tată, nu mai pot!? Te rog, spune-mi!

— Nu mai suferi, copilul meu! Scoate cuțitul, m-ai omorât demult… Te rog din suflet să mă ierți! Pentru că te-am iubit atât de mult, numai eu știu cât… Iartă-mă pentru tot, dragul meu…

— Te iert, tată. Te iert, lumina ochilor mei, dar spune-mi, cum ai putut, spune-mi! Cum ai putut să-mi faci una ca asta. Cum ai putut să mă lași să te omor, cum ai putut, spune-mi!

Încetinitorul

Am luat somnifere până dimineața, am tot luat, până mi-a venit să urlu… M-am plimbat prin sufragerie, am scăpat cana cu lapte, am urmărit cum cade, am admirat-o din toate unghiurile, am analizat locul unde credeam că va atinge gresia, mi-am imaginat că va cădea în toartă, dar n-a fost să fie așa. A căzut cu gura în jos, s-a spart, iar laptele s-a prelins înspumat în sus, de-a lungul peretelui, spre tavan. Am făcut flotările de dimineață, varianta obligatorie, cu piatra nevoilor în spate. Am speriat oglinda, am pregătit ceaiul, iar apoi am savurat (cu încetinitorul) portocala încinsă ce se rostogolea peste blocuri. Încetinitorul meu, un model mai vechi, KS/301, conține eter. Când îl injectez, încep să văd, să simt și să realizez cu întârziere, dar în același timp încep să îmbătrânesc progresiv. Damian mi-a propus un accelerator RT/4, care presupune o percepție transcedentală nemaipomenită și în același timp o încetinire a îmbătrânirii. Dar am ales încetinitorul, fiindcă transcendența autentică se ascunde în îmbătrânire, iar putrefacția este fără îndoială cea mai adevărată transcendentă. Putrefacția domnilor… Nu gândirea, nu analiza balistică a cănii cu lapte, nu știința, ci anume putrefacția avansată a creierului.

Galina

Galina zboară de la etaj, rochia ei flutură în vânt ca un steag albastru, lacrimile i se preling și dispar, se împrăștie în urma ei, părul tremură ca un foc, iar Galina cântă:

Și a fost
Și a fost
Atât de frumos
Atât de frumos

Plodracu

Ieri au adus fata. Era atât de albă, încât am scăpat bisturiul… Îmi era foarte greu să fac incizia. Îmi părea o blasfemie această infiltrare în toracele unei femei atât de

frumoase. Nu mi-am dat seama câți ani avea… Paisprezece, douăzeci și opt, două sute șaizeci, o mie… N-am studiat fișa, am ignorat totul, am vrut să-mi găsesc altă slujbă. Crescător de râme… Doar nu pod cunoaște vârsta unei femei care și-a scăpat anii în chiuvetă. Măcar o dată, orice femeie se trezește plângând în baie, în fața oglinzii și a celor trei periuțe de dinți, dintre care una străină, neagră și uzată. Atunci, femeia își scapă anii în chiuvetă. Dar să nu ne abatem. Fierea fetei era mușcată. N-am rezistat și am gustat un fragment, poate mai mult… Era dulce, credeți-mă! Clavicula stângă era foarte subțire, proeminentă și imposibil de fragilă. Nici urmă de inimă… Plămânii plini cu noroi, niște râme, o crisalidă strivită, dar cel mai înfricoșător… Uterul, sfâșiat. Probabil din cauza plodului cu coarne, care s-a zvârcolit să iasă. Mihai, asistentul meu, a început să urle: „Prindeți-l, prindeți-l… Plodracu a venit pe lume!” Apoi a început să râdă ca un dement, încântat de gluma sinistră. A râs vreme de câteva ore. Nu s-a putut opri. A căzut jos, se sufoca și râdea convulsiv, fără încetare, iar ochii lui mă implorau: „Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu!” N-am reușit să fac nimic, absolut nimic…

Fabrica de la marginea orașului

Am fost acolo de mai multe ori. Nu știu ce anume m-a atras, nu-mi dau seama. E un loc spre care te îndrepți când vrei să uiți sau să-ți amintești, ca un cimitir unde nostalgiile capătă o nuanță aparte, renasc din amorțirea lor urbană. Pare să fie o fabrică abandonată, un depozit uriaș de vid. Într-un fel, seamănă cu o gară unde zac trenuri pustii, adormite, în paragină. Un loc la marginea orașului, știți voi, la marginea percepției… Îmi plac locurile de la marginea orașului, dar mai ales lucrurile de la marginea percepției. Credeți-mă, am hoinărit mult prin coridoarele fabricii fantomatice, m-am plimbat fără rost, m-am uitat în gol. Nu-i nimic mai important decât să te uiți în gol, probabil. De câteva ori am surprins niște zgomote acolo, am simțit miros de neliniște și întuneric. Știți, există mirosuri care la prima vedere n-au nici o legătură cu locul unde le simți, cum ar fi spre exemplu mirosul de primăvară într-un spital sau mirosul de tămâie într-o maternitate. Am auzit zgomot de șenile, scrâșnet de

fiare contorsionate, lovituri de ciocan… Am auzit suspine înfundate, bolborosiri de gâtlej sfârtecat… Am auzit multe zgomote, le-am auzit aproape, dar n-am văzut nimic. Unii le-ar clasifica drept halucinații. N-au decât. Oricum, zgomotele erau mai mult decât prezente, iar mirosurile erau copleșitoare, un amalgam înfiorător de sânge, lapte, miere cu noroi, miros de prunci abandonați, miros de rugină și măruntaie, miros de cantonier descompus. Dar, de văzut, n-am văzut nimic. A fost mai convingător așa. În sfârșit, părerea mea este că fabrica abandonată este, cum să vă spun, un loc la limita înțelegerii, o pată oarbă sau poate o întruchipare a tuturor aspectelor îngrijorătoare din această lume. În fond, nu-i nici o fabrică acolo, e doar un loc esențial, un punct de pornire pentru unii sau loc de sosire pentru alții, atâta tot, simplu ca bună ziua.

O mie de tone de adrenalină

Trenul se dezlănțuie devastator și stroboscopic. Secționează noaptea și urlă ca un organism în agonie. Cisternele nichelate sunt interminabile, vântul mușcă din ele ca o fiară, crengile își tocesc mugurii de suprafața cisternelor și totul se contopește într-o rețea fluidă ce se-ntinde de la un capăt de lume la celălalt. Mihail tremură ca un șobolan prins în capcană. Se apleacă, simte valul de aer unsuros, respins de cisternele uriașe. Unda se lipește ca o cârpă invizibilă pe fața lui presărată cu ochi mărunți, gură strâmbă, barbă rară… Grotesc, trenul sfâșie întunericul cu coada și sparge cortina spre dispariție. „E lung” se gândește Mihail în timp ce caută un pietroi. Și Cornel e speriat, dar trebuie să pună punct… Îl cuprinde o febră rece, frica i se prelinge pe după piele, printre fibrele de carne. Îl irită ca un defect anatomic. El scuipă îndrăcit, apoi lovește cu cuțitul, undeva lângă clavicula nefericitei. Instrumentul scrâșnește printre vertebre și mâna lui Cornel alunecă fulgerător de pe mânerul ud, în jos, pe lamă. Se stăpânește cu greu să nu țipe. Se uită crispat la tăietura ce nu sângerează încă, adâncă, la îndoitura degetului mic. Simte falanga încinsă, inima ascunsă acolo. Zvâcnirile din adâncul rănii, senzația de carne care se umflă ca o floare insuportabilă.

Ilinca (pentru a nu evita numele nefericitei) începe să nu mai fie. Sufletul ei se prelinge din labirintul carnal, se împrăștie în eterul de după… Nu departe, în întunericul desăvârșit al cruzimii, Mihail încearcă să se izbăvească de cealaltă fată, Oana. Mânuind piatra ca un om al cavernelor, neomul cizelează păcatul său. Rătăcită în neființă, Oana se dizolvă încet… Capul ei pare a fi o găoace sau mai degrabă o carapace împodobită cu un ultim surâs, izbitor și pietrificat. Groapa e deja pregătită, nu prea adâncă, prelucrată în grabă, cu niște unelte improvizate de către vârcolacii taciturni. Ceva mai târziu, Oana va tresări medular, sub noroiul greu, iar undeva după ochii ei cu pupile încremenite într-o dilatare atrofiată se vor aduna amintirile, multe, ca un nodul de bucurii și sărbători întemnițate în nedesăvârșire. Tânără la nesfârșit, învelită în fericirea ei nebănuită de nimeni, cu sângele-ofrandă pătrunzând în humă, va zâmbi…

Premoniție

…câteva sute de cadavre înșirate în partea stângă, până aproape de supermarket. Alte câteva sute împrăștiate haotic până aproape de circ. În față, printre mine, zeci de automobile în flăcări și vreo trei autobuze răsturnate, pline cu cadavre carbonizate. Am făcut câțiva pași, m-am oprit, în fața mea un cadavru desfigurat de femeie. Are măruntaiele împrăștiate în jurul ei, o rochie verde, așa cred… Am călcat într-o baltă negricioasă de sânge închegat. Sânge peste tot. Da, mi-am spus, se vede că sunt anumite probleme aici, s-a întâmplat ceva, s-a întâmplat, cine știe, sau poate… Ce poate? Ce poate? Nu știu ce poate și ce nu poate? De unde să știu eu ce nu poate? Bun, zic eu, iar acum ce-i de făcut? Ce pot face? Tremur, încerc să mă stăpânesc. Închid ochii strâns, mă apuc cu mâinile de cap, deschid gura cât pot și încep să urlu. Urlu… Aaaaaaaaaaaaa… Aaaaaaaaaaaaaaaaaa… Mamaaa… Maaaaaaaaaaaamaaaaaaaaaaaaaaaaaa… Mă opresc brusc, deschid ochii, lacrimile îmi îngreunează vederea. Îmi curge nasul, mă șterg cu dosul palmei, tremur. Văd mai bine, în jur nici urmă de cadavre. Lume multă, zgomot, mașini, glasuri, blocuri albe, verdeață. Într-o parte câțiva copii se uită la mine cu gurile căscate. Unii trecători întorc privirile spre mine, au fețe

dezgustate. Circul e în dreapta, rând nu prea mare la case, un afiș uriaș cu tigri… Supermarket-ul în stânga, îmbulzeală la cărucioarele pentru cumpărături, femei agitate, bărbați parcând mașinile, copii neascultători. Fac vreo doi pași stupefiat. Scutur din cap, încerc să zâmbesc, probabil am gura strâmbă. Mă opresc mai mult decât confuzionat. Se aude un zgomot înfundat, frecvențe joase, de undeva de departe. Simt în burtă frecvențele, am o stare de vomă. Zgomotul crește, se apropie. Tot mai puternic și aproape insuportabil. Mă uit în sus, e ceva acolo. Ceva cenușiu, un corp alungit și întunecat, vuiește. Un avion imens, apoi încă unul. Niște obiecte mici se desprind de sub avion și cad câte zece, câte zece, cad în șiruri. Spre noi. Îmi amorțește fața, îmi amorțește limba, îmi amorțește mintea. În fața mea o femeie în rochie verde se uită la mine, apoi brusc în sus și iarăși la mine. Are fața crispată și albă. Oamenii se uită în sus, unii scapă sacoșele pline cu fructe și încep să fugă haotic. Florile și frunzele decorative de pe rochia verde încep să se răsucească și să se întindă ca iedera. Femeia mă privește absentă. Eu strâng din dinți, închid ochii, mă apuc de cap, mai încerc, cine știe… Urlu, urlu cât pot. Nu ține.

Catinca

Aveau două liste. Bărbatul avea lista cu nume de fetițe. Femeia, lista cu nume de băieți. Părerile erau multe, gusturile contradictorii, disputele nesfârșite. Oriunde se aflau, la cumpărături, în vizită, la plimbare sau acasă, „oscilațiile” nu se mai terminau.

— Dacă va fi băiat, va fi Andrei. Andrei și gata.

— De ce, mă rog, Andrei? Ți s-a pus pata pe Andrei și nu mai vezi în jurul tău nimic. În afară de asta, mi se pare o variantă fără prea multă personalitate…

— Hai că-i bună. Personalitate…

— Da, să știi… De exemplu, Ștefan e altceva.

— Nu, nu, te rog, lasă… Știi bine că Ștefan îmi amintește de Ștefan… Știi tu cine. Nu sunt de acord.

— Și dacă va fi fată?

— Eu zic să fie Raluca.

— Ce? Nici să n-aud. Raluca, năluca… Mai lasă-mă, dragul meu. Cel mai potrivit, cred… Ba nu, sunt

convinsă… Oana sau Luana.

— De ce nu Ana? E mai sincer și mai frumos. Nu crezi?

— Mă rog, poate, dar ce părere ai despre Ilinca?

— Nu, nu, nici într-un caz! Am dat-o în bară, odată… Cu una, Ilinca. Era al dracului de perversă, în contrast cu numele delicat. Poate Cornelia?

— Cam sec…

— Sec? Ție totul ti se pare sec, de când cu plodul…

Viitorii părinți se plimbau prin parc, gesticulând înflăcărați, până când, la un moment dat, din partea opusă, o doamnă tristă, care pășea molcum… Era pământie și măruntă. Venea, venea… Iar, în momentul în care a trecut pe lângă ei, a spus cu o voce rece, învelită parcă într-un strat de frunze umede, undeva adânc, printre rădăcini și vreascuri…

— Raluca, Oana, Ștefan… Dar v-ați gândit ce nume să-i puneți dacă se va naște mort?

Și a plecat. S-a pierdut încet, încet… Cuplul s-a oprit, împreună cu inimile lor, împreună cu răsuflarea… Au tăcut… Apoi au mers în liniște, învăluiți într-o sumbră superstiție. N-au mai vorbit despre nume. Și-au revenit numai după apariția copilului, o fetiță ca o bombonică, pe care au numit-o Catinca.

Urechelnița

Ieri noaptea urechelnița viselor mi-a pătruns în ureche din nou. Mi-a mistuit creierul, iar în golul ce rămase, în întunericul sferic din craniul meu, a împletit un vis, o plasă dintr-un fir subțire, tremurător… Am visat-o pe Maria, sub capacul greu, împânzit de galeriile carilor. Era în rochia ei preferată, indigo cu flori galbene, un fel de mov înveninat. Râmele îndrăgostite și oarbe ascultau povestea ei despre neîmplinire. M-am trezit, am deschis ochii. Două fascicule de lumină au pătruns în pustiul sferic al minții mele și plasa împletită de urechelniță s-a aprins. Sfârâia și se topea fumegând, iar urechelnița s-a speriat și a ieșit din urechea mea. A sărit jos și a dispărut printre scândurile podelei șubrede. Aș fi putut s-o prind, s-o zdrobesc, dar țineam la ea, mă obișnuisem cu singurătatea pe care mi-o mângâia această urechelniță a viselor. Nu se ascundea tot timpul. Numai

dimineața, când lumina pătrundea în cuibul ei din capul meu, carbonizând păienjenișul zămislit în toiul nopții, urechelnița fugea și se ascundea, dar se întorcea repede din ascunzătoare și aproape toată ziua se plimba în voie prin casă.

În fiecare zi aveam musafiri, rude, prieteni, străini și tare-mi era frică pentru urechelnița mea. În orice clipă, cineva putea s-o strivească, dar, ca prin minune, nu se întâmpla niciodată. Urechelnița se plimba neînfricată printre ei, ocolindu-i, presimțind cine și unde va călca, iar eu, resemnat, ascultam consolările mulțimii. Aveam impresia că ieșeam din timp. Împreună cu urechelnița invincibilă, dar astăzi totul s-a spulberat…

Nu știu, spre fericirea sau nenorocirea mea, când au sosit musafirii, printre prieteni și străini am remarcat o femeie, o intrusă, care după atâta timp de hibernare meditativă m-a făcut să tresar fascinat. N-o cunoșteam. Avea ochii negri, iar buzele aproape albe. Urechelnița se plimba prin locuința mea, ocolind mulțimea, ca întotdeauna, dar, atunci când străina s-a îndreptat către mine, un singur pas a făcut și urechelnița mea a dispărut sub talpa ei. A strivit-o. A omorât-o fără să-și dea seama, privindu-mă drept în ochi, pierdută… S-a apropiat și mi-a întins mâna subțire. Am auzit primele ei cuvinte, calde, ca un chihlimbar… „Condoleanțele mele!” Apoi străina mi-a spus cu o voce schimbată, șoptită: „Eu sunt Maria. Dar, sincer, îmi pare rău pentru coincidență și sper să nu te întristeze prea mult.”

Vase comunicante

Aseară am adormit în sufragerie. Un somn fără de salvare m-a cuprins, m-a învăluit ca o meduză caldă, ca o fatalitate necesară. M-am trezit balansând pe marginea îngustă a unui acvariu imens. Frica și deznădejdea îmi dădeau târcoale ca niște umbre, umede și reci. În cele din urmă, m-am dezechilibrat și am căzut în acvariu, dar acolo nu era apă, era o spumă vâscoasă și semitransparentă, un fel de fiertură de suflete. Am observat lingura de aur a uriașului care agita fiertura. Am înotat spre adâncuri și am găsit o ieșire, un fel de conductă către Dincolo. M-am strecurat în acel tub îngust, acolo spuma clocotea, era roșie, avea gust de

sânge. Am înotat înfricoșat, cu branhiile aproape răsfierte și am ajuns înu-un alt acvariu, am înțeles că erau niște vase comunicante. Acest vas era plin cu lapte. Am înotat până când mi-am dat seama că mă dizolv încetul cu încetul, îmi pierd conturul, mă diluez ca o picătură de fum. Am ajuns la peretele vasului, moale și alb. Eram într-un sân de mamă, eram pe cale, am fost absorbit de pruncul nesățios și am ajuns în gura lui. M-am aciuat după gingiile lui moi, am încercat să strig, să-l implor să nu mă înghită, să mă lase în viață. Apoi m-a cuprins deznădejdea, aproape că nu mai eram… M-a înghițit, iar eu m-am rostogolit prin esofagul lui, printre fragmentele coagulate ale vieții altcuiva, am căzut dintr-un sertar al durerii în altul. Am devenit sânge din sângele lui, am ajuns în inima plodului revelativ. Eram sângele îndurerat al lumii. Un dor tulburător m-a cuprins și am început să mă coagulez. Apoi m-am trezit brusc. Aveam limba îmbălsămată. Zăceam în sufragerie, într-o baltă de sânge, printre cioburi de sticlă și zeci de scrisori.

Am renăscut încet, totul s-a cicatrizat. Peste treizeci de ani, am ridicat prima scrisoare și am citit:

De ani de zile mă dizolv, ca un somnifer sub cerul gurii Domnului. Mă răsucesc într-o intensă și mistuitoare tentativă de a mă strecura din cochilia Capului universal, dar mă trezesc de fiecare dată, cu inima vândută unui Negustor letargic, într-un târg infinit. Mă trezesc imobilizat sub capacul unui generator preorgastic. Sunt captiv într-o fabrică de țesut nesfârșire. Mai devreme sau mai târziu, voi fi expulzat ca un deșeu. Nu-mi rămâne decât să mă dizolv în continuare, să ies din mine precum un melc abstract, să mă furișez fluid, iar Negustorului să-i las doar învelișul-fosilă. Să-i las și carnea, iar tu s-o cumperi într-o sâmbătă, s-o tranșezi îndurerată, s-o privești cu deșertăciune în ochii secătuiți de atâta plâns…

Destăinuirile Exorcistului

În cele din urmă Renata s-a dovedit a fi o insomnie. Un strigoi sofisticat, o amantă-mamă angeloidă, cu ac și coapse de lapte. Nu degeaba spunea Orbul din Afumați: „Femeia, dragul meu, e un pui de somn întrerupt o dată

cu sarcina de care vei fi responsabil!” Știu, mă doare, sunt extenuat, fiindcă port agonia în gâtlej. Pruncii întrerupți au fost niște ofrande pentru întunericul din inima mea. Și totuși am făcut-o pe Renata să țipe ca un iepure congelat în miere, am aruncat-o în ceaunul medieval, în substanța răsfiartă a celui din urmă pește stigmatizat… Am pierdut-o și am regăsit-o, de-atâtea ori, la același număr, la aceeași adresă, în același pat, sub limbă, lângă pastila de morfină pietrificată.

Uneori, Renata se dăuna ca o văduvă opiomană, ca o mireasă cu voal de frunze veștede, cu piele de chihlimbar și chiloței pierduți la grădiniță. Alteori, părea strivită de lespedea fără epitaf, ca o preafericită nenorocită fetișcană, prinsă sub trupul imens al amantului de bazalt. Venea la mine tot timpul, cu gura plină de întuneric, cu suspine lungi, înșurubate în limbă.

Avea unghii transparente, ca niște geamuri de chihlimbar prin care se vedeau insectele mele preferate, încremenite pentru totdeauna. Avea buze galbene, învelite în pergament, atinse de agonia pădurilor subterane, avea pupile atropinice, atotcuprinzătoare… Se uita în ochii mei ca o vidmă, cu capul pe-o parte, încercând să spargă membrana halucinației, începea să plângă, mă chema și eu mă ascundeam în arterele ei, mă răsuceam în fiziologiile ei catifelate, mă prelingeam în interioarele organice gaudiene, mă infiltram în lăcașul cu vitralii limfatice, printre creaturi nemaivăzute, alungând viermele parfumat, mirele inelar al cărnii tuturor. Îmi strecuram suflul printre anemonele abstracte, îmi înecam buzele în dorința ei scăpată din albia binelui, mă infiltram ca un fluture vibrafonic în capilarele ei lovite de seism deic, iar apoi mă refugiam convulsionat, rănindu-mi limba în șoaptele ei nichelate, secționând lăbuța celui-care-sapă-galerii-în-pântec-de-nimfă.

Renata a fost o insomnie. Acum e un pui de somn, e strigoiul meu sofisticat. Ea mi-a dăruit totul, abandonându-mă în cavernele deznădejdei. Gustul ei ereditar, ultimile cioburi de suspin… Mi-a parfumat nebunia cu tămâie și fum rahidian, mi-a dăruit o păpușă fluidă, îmbălsămată în lapte stelar, și o jivină argintie, ascunsă după buza de jos al Celui de sus. Femela devoratoare de vise, miriapodul esențial.

Înfășurată în jurul dintelui meu de lapte, goanga infirmă mi-a lustruit suferința, mi-a tocit anatomia

osificată. Mi-a gravat pe vertebra a șasea amintirile comprimate ale eșalonului Albastru, spulberat în 1943. Am băut împreună cu ea din cupa-corp, am sorbit senzații din glanda electrică a Păianjenului Static, am chemat Furnica Inversă, am parcurs culori și mii de ani întuneric, am cutreierat cavourile tridimensionale și catacombele Regelui Rece, am răsfoit împreună cartea de carne, cu foi macre, placentare, cu litere vasculare păstrate la rece, în gâtlejul de frig al iernii…

Am fost atât de îndrăgostit de rămășițele ei, încât le-am adunat, le-am tot adunat, din păduri, magazine și dormitoare. Le-am asamblat așa cum am vrut, nu cum au fost inițial. La acea vreme, mai aveam încă opinia mea despre felul ei de-a fi, atunci când nu mai era. Iar cel mai greu, cum să vă spun… Cea mai teribilă complicație a fost renunțarea la implantul întunecat din inima mea… Somniferele împrăștiate ca niște mărgele, gura plină de amorțire și renunțarea la ea… Renunțarea la felul ei de-a nu mai fi, la felul ei de-a nu fi fost… Vreodată.

Ilarion Severin

După o perioadă grea de conflicte interioare, într-o frumoasă dimineață de vară, academicianul Ilarion Severin a hotărât să renunțe. A trecut pe lângă laboratorul principal, i-a zâmbit întristat asistentului care făcea niște calcule după geamul blindat, i-a transmis profesorului Moraru că a verificat procesorul și că microscopul electronic are o problemă la tubul de captură, iar apoi a părăsit clădirea Cubului Intern.

Ilarion Severin a ieșit cu mașina din oraș pe la 9:00 și s-a îndreptat spre localitatea Bunești, după care a luat-o brusc în stânga, pe un drum de pădure. Peste vreo șapte kilometri, Ilarion a abandonat mașina, a ieșit de pe drum și a luat-o direct prin pădure. A mers vreo două ore, după care s-a oprit și s-a așezat pe tulpina uscată a unui copac prăbușit. A stat nemișcat câteva minute și a început să plângă. A plâns în hohote vreo jumătate de oră, după care s-a întins pe iarbă și a început să privească cerul printre crengile copacilor. A adormit. Când s-a trezit, afară era noapte și liniște. Din când în când se mai auzeau

insectele… Ilarion s-a ridicat în picioare, a ridicat mâinile către cerul înstelat și a început să strige din răsputeri:

« ……patru doi doi șase unu trei doi șase patru zero unu doi patru opt unu trei șapte nouă doi trei cinci opt trei cinci opt trei doi unu patru trei unu doi patru opt unu trei șapte trei doi patru doi doi șase patru trei doi șase patru trei unu doi patru opt unu trei șapte nouă doi trei cinci opt trei doi unu patru trei unu doi patru opt unu trei șapte trei doi patru doi doi șase patru trei doi șase patru trei unu doi patru opt unu trei șapte nouă doi trei cinci opt trei doi unu patru trei cinci opt trei doi unu patru trei unu doi patru opt unu trei șapte trei doi patru doi doi șase patru trei doi șase patru trei unu doi patru opt unu trei șapte nouă doi trei cinci opt trei doi unu trei cinci opt trei doi unu patru trei unu doi patru opt unu trei șapte trei doi patru doi doi șase patru trei doi șase patru trei unu doi patru opt unu trei șapte nouă doi trei cinci opt trei doi unu patru trei cinci opt trei doi unu patru trei unu doi patru opt unu trei șapte trei doi patru doi doi șase patru trei doi șase patru trei unu doi patru opt unu trei șapte nouă doi trei cinci opt trei doi unu patru trei unu doi patru opt unu trei șapte trei doi patru doi doi șase patru trei doi șase patru trei unu doi patru opt unu trei șapte nouă doi trei cinci opt trei doi unu patru trei cinci opt trei doi unu ……»

Peste câteva ore, Ilarion s-a liniștit și a început să aștepte. A așteptat până dimineața, dar nu s-a întâmplat nimic și atunci Ilarion a început să strige din nou:

« ……patru doi doi șase patru zero doi șase patru trei unu doi patru opt unu trei șapte nouă doi trei cinci opt trei doi unu patru trei unu doi patru opt unu trei șapte trei doi patru doi doi șase patru trei doi șase patru trei unu doi patru opt unu trei șapte nouă doi trei trei cinci opt trei doi unu trei cinci opt trei doi unu patru trei unu doi patru opt unu trei șapte trei doi patru doi doi șase patru trei doi șase patru trei unu doi patru opt unu trei șapte noua doi trei cinci opt trei doi unu patru trei unu doi patru opt unu trei șapte trei doi patru doi doi șase patru

trei doi șase patru trei unu doi patru opt unu trei șapte nouă doi trei cinci opt trei doi unu patru trei cinci opt trei doi unu patru trei unu doi patru opt unu trei șapte trei doi patru zero zero zero

zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero zero.»

De data asta, de undeva de departe s-a auzit un zgomot, de parcă un obiect greu ar fi căzut printre crengi, dar fără a lovi pământul… Ilarion a început să tremure, dar s-a îndreptat încet în direcția de unde s-a auzit zgomotul. A mers câteva zeci de metri și s-a oprit. A zâmbit, a căzut în genunchi și a strigat: În sfârșit! În sfârșiiiiiiit! Lăptăreasa îl aștepta lângă un stejar uscat. Dreptunghiul negru se afla acolo, suspendat în aer, la câțiva metri de pământ.

Observații (material sigilat) E.A.S.

În data de (……), specialiștii de la Cubul Intern au descoperit niște calcule aparținând academicianului Ilarion Severin. Calculele indică un lapsus informațional deschis, la nivelul sectorului Cabb, implicând o exfoliere cauzală majoră. În zona indicată au fost descoperite cele șase urme dreptunghiulare, la nivelul solului, precum și urme de rugină pe scoarța unor copaci. Asta indică fără îndoială apariția (Sertarului) în stratul fix. La nivelul spațiului Tegom, a fost descoperit un „Triunghi de Oxid” cu halou de rezistență scăzută, iar, la nivelul Cabb, spectrul tinde spre Roșu până la 4,6 PC. (Sertarul) a fost găsit în data de (……), în cadrul unei puternice cadențe sonice, descoperite în apropiere. (Sertarul) a fost transportat, ca formă subsonică de influență, în baza de date DF(GF) 8008, iar apoi a fost comprimat în structura termică Noriamer, până la nivelul 33. Peste patru etape de cadența latentă, (Sertarul) a emis un obstacol de lumină și s-a materializat pe placa de percepție a Generatorului Principal. În barocamera nr. 2 a fost obținut primul Cerc de Comunicare, iar în laboratorul principal a fost generat un (spectru supersonic latent). Conexiunea a fost realizată în data de (……), în buncărul electronic. Interferențele distructive au fost susținute la bază, dar fluctuațiile neuronale încă n-au fost capturate. Cercetările continuă.

Calicu și fata

Calicu era vier. Nevasta lui murise cu douăzeci de ani mai târziu decât iubirea lor. Nu țin minte să fi avut vreo odraslă. Știu că au trăit o viață tihnită, dar n-au avut urmași, fapt care le-a risipit rostul vieții. Calicu era un om bun, chiar milostiv din fire. L-am cunoscut pe vremea când, aproape nu mai era… Avea un singur prieten, paharul cu cerc roșu, întipărit pentru totdeauna pe fund, pietrificat ca un simbol al soarelui.

Spuneam că nu țin minte să fi avut el vreo odraslă, dar, într-o zi, am zărit o puicuță la el în curte… Am văzut două cosițe care se legănau ca niște șerpi îmblânziți, printre ramurile merilor, și eu, zăpăcit, am hotărât să-l vizitez pe vier. Era beat, ca de obicei. Mi-a întins paharul pe care l-am golit fulgerător, apoi i-am luat-o pe dinainte:

— Cine-i fata, vreo moștenitoare? Sau poate-i logodnica ta? Mireasa rămășițelor tale, he he…

— Ia mai ține-ți gura… Nu-i logodnica mea, sunt bătrân, ce Dumnezeu. E fata care-mi aduce vin.

— Ca să vezi, un fel de chelneriță…

— Boule! Ține-ți prostia în gură și nu face mizerie.

— Vai, supărare mare… Stai cam prost cu buna dispoziție.

— Lasă-mă. Nu-mi arde de glumă. N-am mai văzut-o, a venit singură, de jos, din pivniță… M-a apucat plânsul într-o seară și, cum stăteam așa, apare ea, urmată de o bucată de întuneric rece, cu iz de pivniță. Apare și-mi toarnă un pahar de vin negru, de-al meu, dar care credeam că s-a terminat demult. Apoi, nici nu mai știu, mi-a zâmbit și a coborât înapoi, urmată de bucata de întuneric. De atunci apare în fiecare seară.

— Stai așa, vrei să zici că n-ai văzut-o niciodată, înainte?

— Păi nu ți-am spus?

Am tot băut cu vierul în acea seara, m-am învârtit prin curte, am coborât în pivniță, dar n-am întâlnit fata. Mi-am spus: „Gata, am luat-o și eu razna, delirez, mi se năzăresc puicuțe, iar acum mă bag în pivnița omului după ele…” A doua zi însă, cuvintele vierului s-au adeverit. Seara, stăteam la taifas și am văzut-o, așa, dintr-o dată, ieșind din gura beciului cu un urcior de vin în mână. S-a apropiat de noi. Ne-a zâmbit și a umplut paharul cu vin.

Am înlemnit. Nu mai știam ce să cred, că doar n-o fi locuit ea în pivniță… Iar ceea ce m-a speriat cel mai rău era o bucată de întuneric ce plutea la câțiva pași de ea. Vierul a presupus că fata este Logodnica Întunericului.

Vinul pe care-l aducea „Logodnica Întunericului" era vechi, adevărat… Nu mai gustasem până atunci un vin atât de greu, autentic, pătrunzător… Îmi declanșa acel fior sau mai bine zis acea crampă care-ți surprinde fălcile în timp ce savurezi ceva nou, necunoscut. Vierul mi-a explicat:

— Măi frate, ăsta-i un vin pe care l-am făcut în tinerețe, dar, după câte știam, s-a terminat demult.

Eram uimit, firește, Calicu era dus cu pluta, iar eu eram cu un picior pe plută, iar cu celălalt în apă… Și mai rău. Nu-mi puteam rupe ochii de la fată… Vinul nu-mi părea atât de important în prezența ei, cu toate că era vital, îmi dădea curaj, mă făcea să mă simt mai tânăr… Și totuși nu era atât de îmbătător ca ochii ei… Am luat-o de mână într-o seară, așa tăcută cum era, încercând să alung întunericul ce ne dădea târcoale. Am invitat-o să stea cu noi la masă, întrebând-o cine-i, de unde-i. Ne-a mai turnat câte un pahar, părea descumpănită, dar, dintr-o dată, a deschis gura larg și am văzut că nu avea limbă. Apoi a intrat în casă și s-a întors cu un creion și o foaie… A scris ceva. Apoi ne-a întins foaia…

„Credeți-mă, nu știu cine sunt și nici de unde vin… Încerc să mă întorc, așa cred, dar m-am rătăcit într-un corp străin, puterile mele au secat, nu mai pot lupta cu această rețea infinită, nu mai rezist să bântui prin arterele tuturor, nu mai suport să mă dizolv în acest păcat procesat și nu mai cred în nimic, nici măcar în cele patru cârlige sincronizate…"

Asta a scris fata, iar apoi s-a ridicat, a luat ulciorul și a dispărut în gura beciului. Am crezut că a venit sfârșitul înțelegerilor mele, am simțit coroana nebuniei, îndesată cu stăruință pe creștetul meu înfierbântat de vin. Am izbucnit…

— Ce drăcie, ce fel de cârlige sincronizate? Măi frate, eu mă las de băut.

Vierul, clătinându-se ca o arătare, a încercat să-mi explice:

— N-ai de ce să te frământi, îți spun eu de unde-i fata. A ieșit din butoiul ăla mare, în care am ținut într-o vreme vinul negru. Prima dată, am strivit struguri în ziua

în care am găsit o limbă de miel, nu ți-am povestit? Eram tânăr atunci, am cunoscut-o pe Leana, în fine… Fata asta a apărut acum patru zile. Am coborât în pivniță și am găsit butoiul sfărâmat. Doagele împrăștiate, drojdii vechi risipite prin toată pivnița. Am găsit niște urme de copil, o mulțime de urme… Chiar din drojdii a ieșit, înțelegi?

— Înțeleg altceva… Înțeleg că doagele noastre sunt împrăștiate prin toate văile. Asta înțeleg eu, dar de unde aduce vin? Spuneai că butoiul…

— Din pivniță, măi. Din butoiul mare, ți-am spus doar…

— Mi-ai spus că butoiul e sfărâmat.

— Tu ești nebun? Când ți-am spus eu una ca asta? Hai, coboară și verifică… Convinge-te că butoiul e la loc, plin cu vin.

Am coborât și am găsit carcasa butoiului spart, iar, în jurul lui, noroi și urme de copite despicate… Când am ieșit, vierul se uita în gol. Era ca viu, cu ochii pustiiți, cu paharul în mână… Ce era să fac, am avut grijă de el până la sfârșit. Mi-am dat seama că a trăit din amintiri, le-a sorbit din paharul lui cu cerc roșu, pietrificat. Și-a băut dorurile lui înspumate, uneori albe, alteori negre. Mi-a dat și mie să gust din ele… Mi-a mai dat să mușc dintr-o piatră de carne tragică… Pluta m-a dus departe, cu tot cu masă, cu tot cu vin, iar eu mi-am sorbit amintirile din paharul osândit.

Am așteptat-o mult, de-a lungul nopților, dar ea n-a mai apărut. M-am plimbat prin vie, am văzut o femeie care plângea lângă un morman de frunze, am găsit o albină, strivită de talpa hoților, dar nimic mai mult.

Halucinografia

Autobuzul argintiu

Nu știu ce să cred despre paznicul de noapte de la Complexul Sigilat, dar, într-o noapte, când l-am întrebat despre containerul nr. 7, mi-a spus următoarele:

Containerul nr. 7 se împarte în patru părți. Și capul omului se împarte în patru părți. Emisfera de sus, emisfera de jos, emisfera dreaptă și emisfera stângă. Fiecare emisferă se mai împarte în trei părți. Eu, din păcate, n-am decât o singură emisferă și, mai mult decât atât, emisfera mea conține o broască țestoasă pe care o cheamă Anca. Pentru a risipi temerile și îndoiala ta, îți voi povesti totul de la bun început, din perioada în care l-am cunoscut pe Dumnezeu. Spre sfârșitul războiului, în vara anului 1944, eu aveam o crescătorie de șerpi nu departe de Berlin, în sătucul Kreutze. În acea vreme, aveam un frate geamăn, debil, pe care l-am trimis la război, astfel încât îmi permiteam să îngrijesc șerpii. Nu departe de crescătoria mea era o grădiniță de copii. Într-o noapte, unul dintre șerpii mei preferați, vipera Irina, m-a trezit și mi-a spus: „Ascultă!” Am stat așa, în capul oaselor, și am ascultat toată noaptea, dar n-am auzit nimic. Spre dimineață, am adormit, dar vipera m-a trezit din nou și mi-a spus: „Ascultă!” în acel moment am auzit un fluierat prelung și strident, care s-a încheiat cu o bubuitură infernală. Crescătoria s-a cutremurat din temelie, eu am sărit ca ars, am ieșit afară și am văzut în locul grădiniței de copii o imensă groapă neagră din care ieșeau limbi de foc și fum negru. Am ieșit în stradă, am vrut să fug într-acolo, dar, în momentul următor, lângă mine s-a oprit un autobuz argintiu din care a ieșit un general, înalt și frumos ca un zeu. Generalul mi-a întins mâna și s-a prezentat: „Vladimir, generalul blajin”. Din autobuz au mai ieșit o doamnă îmbrăcată într-o blană de urs și un bătrânel încovoiat și tăcut. Eu stăteam încremenit. Nu eram în stare să scot o vorbă. Doamna mi-a întins mâna și s-a prezentat: „Elena, stăpâna universului vizibil”. Apoi, mi-a întins mâna bătrânelul încovoiat și tăcut. Pentru că era tăcut, el n-a spus nimic. S-a uitat la mine cu tristețe, iar eu am simțit cum se conturează cuvintele lui în capul meu. „Eu sunt, știi tu cine sunt… Am venit să-ți spun că nimic nu-i ceea ce pare a fi.

Absolut nimic nu-i ceea ce pare a fi. Nici eu nu sunt ceea ce par a fi. În fine. Nu mai suferi ca un câine, ține broasca asta țestoasă. De azi înainte este broasca ta. Pe ea se ține întreaga lume. Noi am greșit pe undeva și îți transmitem broasca. Ai grijă de ea!" Apoi, bătrânelul, generalul blajin și Elena au urcat în autobuzul argintiu și au plecat. Am rămas cu broasca. Au trecut mulți ani de atunci…

Doamna Pelin vrea să fie altfel

Doamna Pelin, spălătoreasă din cartierul Militari, se trezește de dimineață, intră în bucătăria îngustă, își face o cafea tare, se așază la geamul prăfuit, se uită la blocurile cenușii care acoperă orizontul de-a lungul și de-a latul, își aprinde o țigară și începe să plângă. Își face apariția Cel-care-poate-rezolva-orice-problemă-cât-ai-clipi-din-ochi.

„Ce faceți, doamna Pelin, nu vă prea încadrați în plăți, sau poate vă neliniștește faptul că băiatul dumneavoastră mănâncă bătaie la pârnaie, sau poate aveți o senzație nostalgică legată de fostul soț, bețiv îndrăcit, sau poate vi se pare că 55 de ani e prea mult, sau poate vă doare inima prea tare în ultima vreme? Nu-i nimic, doamna Pelin, nu-i nimic, astea sunt niște fleacuri…" Spunând aceste cuvinte, Cel-care-poate-rezolva-orice-problemă-cât-ai-clipi-din-ochi se dizolvă încet și dispare ca fumul de la țigară pe care doamna Pelin o scapă jos de uimire.

Doamna Pelin închide ochii strâns, se lovește de câteva ori cu pumnul în cap. Deschide ochii, se uită pe geam, nici urmă de blocuri, se uită în jur, bucătăria uriașă strălucește, în casă se aud pași… „Mamă, mamă (băiatul ei, cel care se presupunea că mânca bătaie la pârnaie), uite, bursa mea de studii la Praga, ce zici, n-am muncit degeaba." Apare soțul, înalt, bine făcut, fidel, tandru și real sută la sută. Draga mea, ce zici de o vacanță în doi la Dobrogea sau la Paris? Zâmbește cu dantura impecabilă. Femeia se așază în fotoliul de piele. Începe să plângă. Lacrimile, mari ca niște mărgele, cad pe mătasea capotului cu păuni de lux. Își face apariția Cel-care-poate-rezolva-orice-problemă-cât-ai-clipi-din-ochi. „Vai de mine, ce faceți, doamna Pelin, nu mai aveți pe ce cheltui banii, sau poate vă neliniștește faptul că băiatul dumneavoastră are mâine avion la Praga, sau poate aveți

o senzație neplăcută în legătură cu soțul care vă scoate din minți la pat, sau poate vi se pare că 35 de ani e prea mult, sau poate nu vă doare inima de loc?” Doamna Pelin începe să râdă isteric. Tot mai tare și mai tare. Ceașca de capucino cu exces de frișcă se răstoarnă pe covorul persan…

Ceasornicaru-șchiop-și-pisica

Ceasornicaru-șchiop-și-pisica este numele unei doamne care locuiește singură în Brașov. Doamna Ceasornicaru-șchiop-și-pisica are o fată de douăzeci și nouă de ani pe care o cheamă Vânzătorul-de-butoaie-și-câinele-comprimat. Ea locuiește împreună cu soțul ei, domnul Ploile-nu-se-mai-opresc, și fetița lor, Primăvara-este-atât-de-frumoasă-încât-mi-se-face-pielea-de-găină.
Doamna Ceasornicaru-șchiop-și-pisica lucrează la fabrica de țesături. Singura ei prietenă este doamna Florile-sunt-atât-de-minunate-încât-merită-să-existi.

Într-o dimineață, doamna Ceasornicaru-șchiop-și-pisica a venit la lucru și a întrebat: „A venit cumva doamna Florile-sunt-atât-de-frumoase-încât-merită-să-existi sau n-a venit?”. Portarul, un bărbat zgribulit și strivit de nefericire, a luat aer în piept și i-a răspuns: „Mult stimată doamnă Ceasornicaru și cum o mai fi acolo, că-mi ies din minți nu alta… În fine, țin să vă anunț că doamna Florile-sunt și așa mai departe a avut un accident de circulație și, din păcate, a murit.” Doamna Ceasornicaru-șchiop-și-pisica a încremenit și a scăpat florile pe care le adusese, fiindcă era ziua de naștere a doamnei Florile-sunt-atât-de-frumoase-încât-merită-să-existi.

Limbrionul

Legasma este un plastic plagiator, care imită cu precizie orice obiect (însuflețit sau neînsuflețit) aflat în preajmă. Un plastic supraorganic sau chiar extrafiziologic, un fel de xerox 3D. Cu alte cuvinte, este vorba despre un plastic viu, un animal extrem de exact. Acest plastic-animal, odată înghițit, ajunge în esofag, iar apoi se oprește la vreo patru centimetri de inimă și se transformă într-o altă inimă, identică. În momentul în

care cele două inimi se trezesc una lângă cealaltă, începe competiția… Inima autentică o va trata pe cea falsă ca pe un adversar, va încerca să-i demonstreze că știe să bată mai tare și mai repede. Cât mai tare și cât mai des, până când va plesni. Acest fenomen se va numi în continuare „Infarkt probabil”.

La prima vedere, legasma pare a fi un plastic dăunător, de-a dreptul morbid. Dar lucrurile se schimbă în momentul în care cele două inimi concurează în interiorul minunat al unei femei. În acel moment nu mai poate fi vorba despre inimi rivale, deoarece o femeie cu două inimi este o femeie cu embrion la bord, o preafericită viitoare mamă. Aici se anunță cealaltă identitate a legasmei, și anume Limbrionul. Este vorba despre embrionul de plastic, o ființă cât se poate de macabră. Știm prea bine că embrionii de plastic se întâlnesc doar în uterele de argint ale femeilor gonflabile. Femeile care zâmbesc oricând, indiferent de situație. O violezi, îți zâmbește, o părăsești, zâmbește, îți zbori creierii lângă ea, zâmbește, o străpungi cu acul, zâmbește, îți destăinui iubirea, zâmbește… Suntem iubiți cu desăvârșire numai și numai de către femeile gonflabile. Și totuși de ce ne batem joc de ele cel mai mult, de ce le subestimăm fidelitatea desăvârșită, de ce le distrugem și le schilodim într-un hal fără de hal, de ce ignorăm orice expresie sau manifestare a personalității femeii gonflabile? De ce ignorăm prezența cauciucului sincer? De ce vecinul de la trei spune că n-are așa ceva în casă, dar în fiecare noapte o scoate din dulap, o mângâie, plânge și-i destăinuie dragostea, sprijinit în genunchii săi de lemn. Lemn și cauciuc, cauciuc îngemănat cu lemn, lemn cauciucat… Sunt niște simboluri nedespărțite, inexistente unul fără celălalt, dar aceste simboluri, la rândul lor, sunt incomplete fără un al treilea element… Elementul de plastic, Legasma, care devine o inimă falsă în interiorul bărbatului și un embrion de plastic în interiorul femeii gonflabile…

Îngerul Morții și programatorul Norman

Despre întâlnirea cu Îngerul Morții ne povestește programatorul de origine poloneză, Norman: «Duminica

trecută, domnul director m-a sunat și m-a prevenit că luni mă va suna din nou. Asta mi s-a părut extrem de ciudat. Am înțeles că luni trebuie să stau acasă și să aștept telefonul domnului director. Luni, am stat toată ziua acasă cu telefonul în brațe, dar domnul director n-a binevoit să mă sune. Marți, când am ajuns la serviciu, domnul director m-a chemat la el în cabinet și mi-a spus următoarele: „Ești concediat pentru că ai lipsit ieri de la serviciu. Ce mai aștepți? Afară!" Am zâmbit nedumerit, am încercat să reproșez, dar domnul director era de neînduplecat. Eram amețit, stupefiat, iar, când am deschis ușa să ies, am auzit o voce cristalină. „Am glumit, Norman. Hai, nu le lua și tu pe toate în serios. Vezi că avem multă treabă." M-am întors. Domnul director îmi zâmbea mieros. Am izbucnit în râs, am început să bat din palme. „Vai, domnule director, cât suspans. He, he… Ce spontaneitate." Dar, brusc, domnul director a început să urle la mine cu o mutră vânătă de furie. „Care suspans, dobitocule. Nu ți-e clar, ești concediat! Ăsta nu-i suspans. Asta înseamnă că trebuie să te cari la dracu! Ai înțeles nuanța, fraiere?" Am simțit un nod în gât, am dat să ies în grabă, dar am auzit vocea: „Gata, gata… Hai că te-am speriat de-a binelea. Iartă-mă, te rog!" M-am întors. Directorul avea o față vinovată, un surâs descumpănit… M-am uitat în jur, îmi era frică și nu mai știam ce să cred. „Domnule director, am încercat să întrerup liniștea. Nu înțeleg ce…" „Băăăăăăi, a urlat directorul, negru de mânie. Morții mătii de porc idiot! Băăăăi, te omor! Nu înțelegi, te fac praf, animal puturos ce ești! Nu înțelegi, băi prostule… Ieși afară că vin cu țiganii la tine și-ți iau gâtul! Vin cu săbiile, băi! Îți scot mațele, fiu de porc ce ești… Vin cu măcelarii!" M-am împiedicat, am căzut jos. Directorul m-a lovit cu piciorul în față. M-am ridicat străfulgerat de durere și am luat-o la fugă. În spatele meu, vocea directorului: „Stai, Norman. Stai, dragul meu. Tu chiar ai crezut toate glumele astea… Fii serios, Norman, doar nu crezi că vreau să te dau afară… Iartă-mă, Norman, mi-am ieșit și eu din fire puțin, hai, lasă, nu mai fi și tu atât de sensibil…" Când m-am întors, am văzut vreo zece țigani îndesați, tunși scurt, cu gâturile groase și scurte, îmbrăcați în geci de piele și cu săbii strălucitoare în mâinile vânjoase. Se îndreptau hotărât în direcția mea. Am început să mă sufoc. Un sunet strident m-a făcut să tresar. M-am trezit. Era telefonul pe care îl țineam în

brațe. Era luni, eram acasă. Am ridicat receptorul. Am auzit vocea directorului: „Norman, ești un om mort. Degeaba te ascunzi, Norman…” Am trântit receptorul. Am ridicat privirea. Lângă mine stătea un băiat înalt, semitransparent. Am început să tremur. Fiorii mi se răspândeau prin corp ca niște insecte înghețate. Băiatul avea un fel de blană fină și albă, care-i acoperea corpul în întregime. Clipea des, semăna cu un albinos. „Ascultă-mă, Norman (vorbea încet, avea o voce bolborosită și stinsă, de parcă venea de sub un strat de noroi). Ascultă-mă, nu te îngrijora, eu sunt Îngerul Morții. Ai încăput într-o situație foarte dificilă, dar, pentru că ești un programator excepțional, am venit să te ajut. Fabrica voastră de zahăr a intrat într-un câmp de distorsiune cuantică, nu știu dacă mă vei înțelege… Toți oamenii din zonă și-au pierdut identitatea, unii se transformă în ucigași pentru a continua selecția supraviețuitorilor. Tu ai nimerit, din păcate, înu-un câmp ambiguu. Trebuie să-ți păstrezi calmul și să ai încredere în mine.”

Îngerul Morții mi-a trezit încrederea. S-a așezat lângă mine și m-a luat de mână. Am tresărit, dar el mi-a zâmbit și mi-a transmis un fel de căldură ciudată, apoi, dintr-o dată, blana lui s-a întunecat, el a deschis gura, iar de-acolo a ieșit un cârlig de fier foarte ascuțit. În același moment, ușa apartamentului meu s-a sfărâmat pur și simplu, iar în prag și-a făcut apariția domnul director, împreună cu haita de țigani ucigași. Directorul ținea în mâini un paloș argintiu, plin de sânge. Rânjea… Țiganii au început să înainteze. Îngerul s-a ridicat, cârligul a scânteiat în lumină… Am închis ochii…»

Moartea lui Cojocaru

M-am întâlnit cu Andrei Gima, colegul meu de facultate. Mi-a povestit (la o votcă) despre moartea lui Cojocaru, scundul neînțeles de nimeni de la chirurgie. Un caz cât se poate de confuz, despre care specialistul M. Orcoff a scris articolul „Secvențieri secționale” în revista de specialitate „Praf și Pulbere”. Am primit un exemplar de la Andrei. Mult respectatul specialist, domnul M. Orcoff, ne propune următoarea refacere a cazului „Cojocaru”.

„Cheful” (este vorba despre petrecerea din vara anului trecut, care s-a desfășurat în garsoniera defunctului, cu câteva ore înainte de sfârșitul tragic) a durat până pe la două noaptea. Era cald, insuportabil chiar. Ovidiu Cojocaru și-a petrecut musafirii, a mai adunat prin casă, fără prea multă tragere de inima. Somnoros. Avea o mutră acră, din cauza țânțarilor. Ovidiu detesta țânțarii, dar mai ales disonanța și sinistra lor muzică de apropiere prin întuneric. Examină atent tavanul, descoperind câțiva „gheboși” cu umbră lungă. Perna le veni de hac, săltând cu violență în sus și, peste câteva minute, pe tavan, ici colo se zăreau petele „sfârșitului țânțăresc”. Într-un colț, Ovidiu zări o umbră lungă… Era o țânțăroaică imensă, cu forme proeminente, picioare lungi și aripi aristocratic sculptate. Ovidiu analiză situația și hotărî cu mintea lui semiadormită că o țânțăroaică este inofensivă. În cele din urmă o lăsă în voia soartei și poate această hotărâre nesăbuită n-ar fi avut consecințe devastatoare, dacă Ovidiu ar fi mers în colțul opus al camerei și ar fi zdrobit ultimul țânțar care mai rămăsese. Un mascul viril și feroce. Ovidiu era însă prea obosit pentru a face o ultimă examinare a tavanului. Stinse lumina și se rostogoli pe canapea. Somnul îl învălui mult prea repede, un somn adânc ca o prăbușire în sine, fără speranță… Tavanul strălucea ușor în lumina de ceară care pătrundea prin geam, iar, în această strălucire lividă, țânțarul și țânțăroaică se înlănțuiră într-un ritual al procreării țânțărești. S-au avântat strălucind grațioși în lumina de ceară și, în aceeași noapte, șapte sute de mii de țânțărași au apărut, încălcând toate legile procreării țânțărești. Au apărut atât de spontan încât, într-un mod cât se poate de simbolic (dacă veți face un calcul), treizeci și patru de mii de bebeluși au murit la naștere. În schimb, cei rămași au crescut uluitor de repede, înfometați și absorbiți de imaginea incompletă a lumii sau mai bine zis a garsonierei unde Ovidiu, spre dimineață, începu un vis incert. Se văzu pe sine în incinta unui bloc împânzit de coridoare albe, puternic luminate. O domnișoară în verde se apropie de el.

„Doriți să faceți o donație?”

Ovidiu tresări.

„Ce fel de donație?”

„Mă scuzați, zâmbi amabil domnișoara, dar din moment ce vă aflați aici, la centrul de donații, m-am

gândit că doriți să donați…”

„Ce să donez?”

„Sânge domnule, sânge!” Domnișoara n-a reușit să-și ascundă nervozitatea și s-a înverșit ușor la față.

„Dacă doriți, atunci vă rog să intrați în sala șase.”

În acest loc, visul lui Ovidiu se întunecă, transformându-i somnul într-o agitație febrilă. Legiunea bebelușilor hematofagi împânzi tavanul garsonierei ca o draperie organică. O armată de plozi flămânzi și neliniștiți, ca somnul lui Ovidiu. Peste câteva clipe, această draperie uriașă, acompaniată disonant și depresiv de zumzetul nenumăratelor aripioare, se așternu pe trupul vlăguit al bietului Ovidiu. Somnul părea să fi avut o înțelegere cu țânțarii și-l încleșta fără de scăpare pe Ovidiu.

Sute de mii de trompe au perforat în acea dimineață pielea lui, sute de mii de abdomene transparente s-au umplut cu sânge și, mă veți crede sau nu, unii au rămas flămânzi. Trăsăturile lui Ovidiu s-au înăsprit, buzele s-au întredeschis, albe ca laptele și, în cele din urmă, împăcarea se așternu pe fruntea lui. Țânțarii s-au desprins cu greu de trupul neînsuflețit, sute dintre ei plesnind în zbor ca niște picături de ploaie roșie, iar ceilalți reușind cu greu să ajungă pe tavan și prin colțurile garsonierei sinistre.

Ceea ce-a urmat a fost, după părerea mea, mai mult decât ieșit din comun. Spre dimineață, trupul lui Ovidiu s-a desprins încet de pe canapea și, păstrând poziția orizontală, s-a oprit, suspendat într-o levitație de zile mari, între tavan și canapea. Imaginați-vă reacția celor ce l-au surprins a doua zi în această poziție și, peste toate, norul de țânțari ghiftuiți… Specialiștii de la „Fenomene Incredibile” au explicat fenomenul în felul următor:

„Sângele era elementul gravitațional esențial, care îl ținea la suprafața pământului pe Ovidiu. Un sânge excepțional și greu, ce constituia aproape în întregime greutatea băiatului. Când trupul a fost eliberat de «balastul» sângelui, sufletul a funcționat ca un heliu abstract și a tras în sus carnea și oasele, care nu mai cântăreau mare lucru. Astfel, trupul băiatului s-a oprit între cer și pământ.”

Destul de convingătoare această tălmăcire a specialiștilor, deși oarecum dubioasă. Personal, întrevăd în această crimă implicarea cenaclului hoților de sânge.

Detaliile pot fi „surprinse” în Tratatul Decolorărilor, la capitolul Extracții.

M. Orcoff

Și mie mi se pare destul de convingătoare această refacere a crimei (după M. Orcov), dacă poate fi numită crimă. Și totuși am impresia că este vorba despre un autentic „Sfârșit levitativ postsanguin” (după K Artoff).

Domnul Coacăză și sapa de argint

Domnul Coacăză are o sapă de argint pe care o lustruiește în fiecare dimineață cu o perie de puf. Nimeni nu știe ce face domnul Coacăză cu sapa, dar, în fiecare seară, de sub ușa casei lui se prelinge un firicel de sânge și domnul Coacăză iese afară cu zâmbetul împietrit pe buze. El este orb, așa se spune… Se mai spune că este mut. Unii susțin că este surd, alții susțin că are patru inimi mici cât o cireașă… În realitate, domnul Coacăză nu este nici mut, nici surd și nici orb, iar, cât privește inimile lui, nu are decât una (cât un cap de urs), pe care o ține într-o cutie, iar cutia o ține într-o ladă mai mare, undeva într-o cutie și mai mare… În afară de asta, domnul Coacăză lucrează la circ, unde dresează niște maimuțe foarte stranii, extrem de arogante, asemănătoare cu fiicele doamnei din subteranele orașului moale.

„Steaua Polară”

Tramvaiul, un model mai vechi, a oprit, a absorbit mulțimea, a scrâșnit și s-a cutremurat ca un frigider rusesc „Steaua Polară” model 1968, cam primitiv, dar încăpător, cu clanță în loc de magneți. După câte știu, ușa lui nu se deschide din interior. În 1974, la Kiev s-a întâmplat un accident bizar. Un bărbat s-a întors într-o noapte acasă de la o beție crâncenă și, fiind mai scund, s-a strecurat în frigiderul „Steaua Polară” în căutare de salam… Frigiderul era gol, ușa s-a blocat și sărmanul a înghețat sufocat în întuneric. Soția l-a găsit a doua zi dimineața. Puțin mai târziu, văduva a născut un băiat… Băiatul a crescut și bineînțeles într-o zi a întrebat de tata. Maică-sa i-a explicat următoarele: „Taică-tu, dragul meu,

era explorator și, când erai mic, a plecat într-o expediție la Polul Nord… Dar nu s-a mai întors.”

Ospățul

Rezultatele autopsiei corpului neînsuflețit au fost uluitoare. Legistul principal a explicat familiei îndurerate: „Deces.” Apoi a dat explicații amănunțite: „Deces acut, cauzat de lipsa înnăscută a bulbului rahidian.” Plus: „Condoleanțele mele, mult mai profunde decât ale celorlalți!” în seara înmormântării, a fost organizat un ospăț spectaculos. Bucătarii au propus diverse delicii funerare. Toasturile, cuvântările au fost și ele diverse. Cea mai complexă a fost observația unui văr din partea cumnatului fratelui nănășelului din partea soacrei vecinului de peste drum. El a ridicat paharul și a spus următoarele:

„Oameni buni, murim rareori, dar de fiecare dată tot timpul… Și, de câte ori ni se-ntâmplă să recunoaștem că nu suntem în stare să fim, ajungem în ipostaza coliziunii celor două adevăruri extrase unul din celălalt prin intermediul răsturnării esențelor răsfrânte. E simplu, oameni buni, totul e mult mai simplu, dar asta numai în cazul în care afli cum e să nu știi decât o parte din cele spuse de mine, iar, atunci când recunoști asta, cunoști revelația de a nu ști decât o infimă parte din acest imens absolut nul, care există în dorința noastră de a crede. Să bem deci, să ne îmbătăm și să intrăm în comă, oameni buni!”

O altă drăguță cuvântare a fost a unei doamne neprihănite. Ea a spus:

„Oameni buni, un singur lucru vă pot spune despre viața de apoi… Dacă sunteți bărbați, în viața ce va urma veți fi cu siguranță femei. Și viceversa. Toți plătesc după merit. Dacă sunteți pisici, veți fi șoareci. Dacă sunteți zei, veți fi viermi.” Femeia făcea parte din mișcarea feministă „Femeile arhaice pentru modernizarea capacității de supraviețuire extraconjugală”.

Sărmana a mai încercat să spună ceva, dar un domn înalt, cu buza despicată și îmbrăcat în verde, pe care, de altfel, nimeni nu-l cunoștea, a contrazis-o:

„Ce știi tu, doamnă, despre viața de apoi, că doar n-ai murit… Uite, eu spre exemplu am murit și aș putea să-

ți spun mai multe. Dar nu vreau. Și totuși, după ce vei muri și tu, rogu-te să-i transmiți mult noroc bunului meu prieten Boală, iar vouă, meseni întristați, căutători ai izbăvirii, aș vrea să vă spun că există mai multe vârste la care se poate cunoaște adevărata fericire. După părerea mea, culmile fericirii pot fi atinse chiar și la șaizeci de ani… După îngropăciune. Mi-a făcut plăcere."

Acesta a fost discursul omului cu buză de căprioară, iar un alt toast remarcabil l-a ținut Sidor, un băiat anemic ce părea că nu pare nicicum. El a spus:

„Mult stimați domni gropari, vouă aș vrea să vă spun următoarele… Vă respect, fiindcă sunteți singurii muritori pentru care nu-i valabilă expresia «Nu săpa groapa altuia». Aș mai vrea să vă fie de învățătură următoarea parabolă. E vorba de parabola groparului leneș. Era odată un gropar leneș care nu vroia să sape groapa până la dimensiunile necesare, sperând de fiecare dată să fie înmormântat un copil. Era un gropar care aștepta sicriul mic. Alungați aceste așteptări din sufletele voastre, domnilor gropari, alungați așteptarea sicriului mic!"

La un moment dat, s-a ridicat un bătrân gălbejit ca o frunză. Avea ochii osteniți de lumină… El a ridicat paharul cu vin negru și a spus:

„Sunt frânt, am venit de departe, din mine… Nu vă cunosc, dar îmi sunteți cu toții nepoți. Nu mă cunoașteți, dar cine mă cunoaște? Cine sunt eu?" Apoi a dispărut.

Cu excepția acestui incident, totul a părut explicabil, iar ospățul s-a desfășurat într-o liniște tremurătoare și sobră.

Strigoaia de catifea

Mâna dreaptă a unei femei din Pitești conține patru degete de la mâna unui domn din Brăila și un deget de la piciorul unui elev din Constanta. La această concluzie au ajuns specialiștii de la Centrul de Cercetări Fiziologice din Bacău, după ce au primit plângeri din partea a trei persoane.

Prima plângere a venit din partea unui domn care nu s-a prezentat, dar s-a plâns ca i-au dispărut patru degete de la mâna stângă, împreună cu o geantă de piele ce conținea informații importante despre anatomia secretă a

unghiei. Echipa specială nr. 2 s-a deplasat la fața locului și a cercetat cazul. A fost constatată lipsa celor patru degete de la mâna stângă a domnului păgubit, iar lipsa genții cu informații secrete n-a fost observată.

Al doilea telefon a venit după trei ore, din partea unei doamne din Pitești, care a afirmat că mâna ei din partea dreaptă a corpului cu fața spre nord conținea un singur deget, în urma accidentului din vara anului 1968, de la fabrica de țesut covoare, unde un dispositiv pretențios i-a zmuls patru degete. Într-o dimineață, doamna a descoperit că mâna ei conținea toate degetele, adică patru degete în plus în afară de cel original, cu toate că degetele proaspăt apărute nu păreau a fi degetele ei, fiind oarecum mai groase. Echipa specială nr. 2 s-a deplasat la fața locului și a constatat că mâna dreaptă a doamnei cu fața spre nord într-adevăr conține cinci degete. Un deget delicat și patru degete oarecum mai grosolane. A fost deschisă o anchetă care a fost închisă imediat și apoi deschisă din nou.

La a patra zi după cercetări, specialiștii de la situații fiziologice au primit al treilea telefon din partea unui elev din Constanța, care s-a plâns că a pierdut un deget de la piciorul stâng. Specialiștii s-au deplasat la fața locului și au descoperit că elevul într-adevăr și-a pierdut degetul mic de la piciorul stâng. Au fost adunate probe importante, iar, după ce păgubiții s-au întâlnit, domnul din Brăila și-a recunoscut cele patru degete de la mâna doamnei din Pitești, iar elevul din Constanța a descoperit că degetul mic de la mâna doamnei este într-adevăr degetul mic de la piciorul lui. Astfel a fost descoperită și reținută hoața de degete, doamna Cleopatra Ploșniță, supranumită Excroaca din Pitești sau Strigoaia de catifea. Degetele n-au putut fi returnate păgubiților din motive întemeiate, iar geanta cu informații importante despre anatomia secretă a unghiei n-a fost descoperită nici până astăzi.

Agaton

Într-o zi, împiedicându-se de oglinda din hol, Agaton a surprins reflexia sa într-o ipostază ieșită din comun, înfiorătoare chiar… Pe moment, când a închis ochii, a avut impresia că imaginea îl privea… Pătrunzător

și insistent. Putea verifica, oare, acest lucru? S-a gândit, s-a tot gândit și până la urmă a găsit o soluție cât se poate de inventivă. A luat un bisturiu, apoi și-a făcut câte o incizie minusculă în mijlocul fiecărei pleoape. Astfel, atunci când închidea ochii, putea deslușI câte ceva prin orificiile minuscule care sângerau. Acest șiretlic a indus în eroare reflexia lui. Agaton s-a așezat pe scaun în fața oglinzii și a închis ochii. La început nu vedea absolut nimic din cauza sângelui, iar apoi, deși foarte vag, a început să-și deslușească imaginea. „Celălalt" se uita la el, îl studia de parcă era convins că Agaton nu bănuiește nimic. Nici măcar nu-i repeta mișcările, accentuând parcă faptul că era cu totul altcineva, un geamăn apocaliptic, o sosie diabolică… Agaton a tresărit și a deschis ochii, dar s-a speriat și mai mult. Reflexia lui avea ochii închiși, pleoapele rănite și un zâmbet perfid pe buze. Agaton a întors oglinda cu fața la perete, dar toată ziua s-a simțit claustrat, prins în coridorul îngust dintre oglindă și perete. S-a culcat târziu și a adormit cu un presentiment neplăcut în piept. S-a trezit brusc, pe la miezul nopții. Pleoapele îl dureau, vederea îi era încețoșata. A simțit o prezență bizară în cameră. S-a uitat în jur și a văzut că era înconjurat de o hoardă de vietăți întunecate. Erau niște dihănii uriașe, pe două picioare, care aveau, în loc de mâini, niște coase încovoiate, pline de rugină. Vietățile monstruoase aveau capete de câine, se uitau la Agaton cu ochii injectați de mânie și rânjeau cu colții lungi. Unul dintre monștri a vorbit către Agaton cu o voce aspră și tăioasă: „De ce ai încercat să pătrunzi dincolo, muritorule?" Agaton s-a retras la perete tremurând și s-a apucat cu mâinile de cap. A închis ochii strâns și a început să se gândească. Nu-i venea să creadă, era ceva imposibil, era la el în dormitor și visa probabil… Sau, în cel mai rău caz, avea halucinații morbide. Când a deschis ochii, vietățile monstruoase nu mai erau și Agaton a răsuflat ușurat. A încercat să se întoarcă pe cealaltă parte, ca să se culce, dar n-a reușit, fiindcă a descoperit că picioarele îi erau retezate până mai sus de genunchi, iar măruntaiele îi atârnau din pântecele despicat, de-a lungul patului, până la podea, unde era o baltă uriașă de sânge. Un fior îl străbătu pe Agaton până în adâncul inimii și el înțepeni de frică. A încercat să strige, dar n-a reușit să scoată nici un sunet. Când a mai făcut un efort de a scăpa

din strânsoarea morții, și-a făcut apariția sora lui, Adelina. Era somnoroasă și îngrijorată.

— Ce-ai pățit, Agaton? Ai avut un coșmar? Hai, lasă, culcă-te și dormi. M-ai speriat și pe mine. Hai, gata, gata… Mâine mergem la doctor și o să-ți bage mațele la loc. Cu picioarele nu cred că se va rezolva ceva, dar există tot felul de proteze. Așa că, liniștește-te, n-ai motive de neliniște. Altă dată vei ști cum să te porți în fața oglinzii. Muritorule… M-ai înțeles?

Vânătorul îngândurat

Lângă vânătorul îngândurat se zbenguie Ana, o puștoaică îmbrăcată într-o salopetă roșie, asemănătoare cu halatele muncitorilor de la Fomin-Kamceatka, oțelăria din zonă. La un preț destul de mic, poți să-ți cumperi draperii de mătase pentru coridoarele astea. Noi vom contribui cumva, iar, pe lângă noi, vei promite în taină. Așa cum vei avea de știut cele mai importante ieșiri. Altele și precum în vederea plecării noastre din oraș, am hotărât să luăm cu noi totul, de la cele mai mici obiecte nefolositoare, până la paharele și cutiile din spatele casei. Poate vor și părinții ei ceva, cine știe. Au fost vremuri când unii au încercat să-i convingă pe frați, cică e singura soluție, plecați cât mai repede, aranjați locul și nu mai insistați aici, n-are nici un sens, eu știu mai bine ce fac. Sunt la curent, nu cred că mai contează partea ei. Am terminat de mult cu estimarea casei. Aici voi sta, așa vreau. Nimeni nu se va împotrivi, poate într-o vară, după ce Stela își va aminti de mine. Va ieși din baie și va pleca la țară, la sora ei mai mică. E bolnăvioară sărmana, așteaptă portocale în coridor. Hai, lasă prostiile, am să-i spun că este fiica lui, nu vreau să mă înțeleagă altfel. Doar am fost pe la ei de câteva ori și nimeni nu s-a uitat la mine, de parcă a trecut o săptămână. Ce așteaptă ei? Ce vor să facă? Poate mai târziu se vor lămuri lucrurile.

Cuplul de la 69

În sfârșit, mi-am făcut o imagine mai clară despre cuplul de la 69. El practică un dezechilibru definitiv, e acrobat probabil… Ea practică o bântuire nesfârșită prin încăperile asimetrice din sufletul lui. Am înțeles că a fost

actriță, făcea pe moarta la un teatru mediocru, dar a fost concediată pe motiv de viață. Are un băiat de la primul bărbat pe care nu l-a întâlnit. Un copil tăcut, care practică somnul defazat, invazia viselor străine și istovirea sânilor prin renunțare la lapte. Am înțeles că băiatul e pe moarte… Călare. O strunește ca pe o mârțoagă, e mai viu decât noi…

Suprașoapta latentă

Astăzi m-am trezit, am răsfoit câte ceva, dar prea eram copleșit de însingurare și indiferență, de aceea am căzut din nou într-o semidormitare anestezică. Pentru a nu amorți definitiv, am urlat din răsputeri: Eu știu că nu știu nimic! Efectul a fost o suprașoaptă latentă. Știam prea bine că n-am inventat expresia, dar am simțit că ceva nu e în ordine cu ea. Am întredeschis ochii și am încercat să analizez situația. Într-adevăr, nu putem spune „Eu știu că nu știu nimic", fiindcă a ști că nu știi înseamnă a ști măcar asta. În acest caz, corect ar fi să spunem „Eu știu că nu știu aproape nimic" și totuși a ști că nu știi aproape nimic e prea mult. Vreau să spun că este undeva între nimic și aproape nimic, de aceea mult mai corect ar fi să se spună „Eu știu că știu ceva mai puțin decât aproape nimic" sau, în cel mai rău caz, „Eu știu că știu puțin mai mult decât nimic, adică puțin mai mult decât mult mai puțin". Sper că am fost destul de incert…

Inima

În legătură cu inima am lansat următoarea întrebare: Cum reușește să fie atât de constantă, susținând în viață ființe incoerente, incapabile de constant, lipsite de ritmicitatea pe care doar în momentele intime o mai profesează? Fiziologiile astea mă depășesc. Inima gândește consecvent, ireproșabil, adânc și exact. M-am concentrat asupra inimii mele, am încercat să-i distrag atenția cu tot soiul de întrebări capcană. În cele din urmă, zăpăcită de-a binelea, inima mea s-a oprit. Nici viu, nici mort, m-am pornit la spital. Acolo am dat de un medic cu gura căscată, care a început să mă scuture disperat. Se holba la mine și îmi făcea semne bizare cu mâinile. Nu-și amintea în ce moment și-a întrerupt respirația. La

inspirare sau expirare. Număra pe degete, făcea niște calcule stranii, tot mai deznădăjduit și agonizat. Până când s-a prăbușit. Apoi, un infirmier buimatec s-a ciocnit de mine. Întunericul i s-a instalat în cap după ce și-a pus o întrebare capcană: Cum văd ochii, așa de capul lor, aici în capul meu? Situația se agrava progresiv. Am început să caut soluții, trebuia să fac ceva. Mi-am dat seama că lucrurile se complică sub presiunea întrebărilor. Curiozitatea stânjenește firescul demers al fenomenelor care nu ne sunt hărăzite spre a le cunoaște. Rațiunea sondează suprafețe, adâncurile sunt intangibile, rațiunea se joacă, inima nu! Mi-am cerut iertare de la inimă, am rugat-o să nu se supere dacă am ofensat-o cu aroganța mea științifică și atunci, mare minune! Inima mea și-a amintit ce avea de făcut.

Prezența lui

Toată ziua am simțit prezența lui undeva în dreapta mea, în afara câmpului de vedere, dar foarte aproape de muchia percepției. Uneori se deplasa în zona petei oarbe. Este de-a dreptul înfricoșător acest sentiment al incapacității sau mai bine zis al neputinței pe care o simt în acele nopți când cobor, iar în dreapta mea… Ce dracu, doar n-o fi chiar el!

Tratatul 44

Anton mi-a spus că nimeni nu-l mai iubește, nimeni nu-l crede, iar din această cauză ar vrea să facă ceva ieșit din comun, ceva concret, categoric și definitiv, cum ar fi bunăoară să-și pună capăt zilelor. Dar… Mi-a spus că n-ar fi nici asta prea convingător, de aceea ar trebui să-și pună capăt zilelor de două ori, ca să-i miște pe toți din temelie. Am reproșat: Cum adică să-ți pui capăt de două ori? Este imposibil! Nu-i adevărat, mi-a spus Anton. Hai să facem pariu că mă sinucid de două ori! Pun la bătaie Tratatul 44 pe care l-am compus pentru bătrâni. Dacă reușesc să mă sinucid de două ori consecutiv, Tratatul 44 rămâne la mine. Dacă nu reușesc, e al tău. N-am înțeles logica acestui pariu, dar nu aveam ce pierde și am căzut de acord. Mai departe totul s-a petrecut terifiant. Am pierdut pariul, fiindcă Anton a scos un pistol nichelat, a

urcat în vârful blocului, iar acolo și-a zburat creierii, ca apoi să cadă și să se facă varză pe scările de beton. Tratatul 44 a rămas la el, dar nu m-am abținut și i-am spus: Chiar dacă ai pus două accente pe acest sfârșit al tău, tot un sfârșit a fost. Acolo sus, în clipa în care ți-ai zburat creierii. Iar când te-ai zdrobit pe scări, erai deja mort. N-a fost prea valabil, nu te supăra. Ai vrut să pui două puncte pe i, dar de murit ai murit o dată. Stai așa, stai așa, mi-a gâlgâit ostovul lui Anton. Dacă ești atât de convins că am murit o singură dată, fii atent… Voi muri a doua oară, chiar acum. Fii pe față! Așa mi-a spus, iar în clipa următoare și-a dat duhul. A fost mai mult decât convingător și m-am lăsat păgubaș.

Somn

Dimineața, când m-am trezit, am avut impresia că-i miezul nopții fiindcă jaluzelele erau trase până jos și în cameră era întuneric. Dorina era la bucătărie. Am întrebat-o de ce nu doarme la ora asta, fiindcă și la bucătărie jaluzelele erau trase până jos, până la insecte. Era întuneric și numai ochii Dorinei străluceau în acest întuneric. Am ieșit pe balcon, dar și acolo erau trase jaluzelele și credeam în continuare că-i noapte. M-am învârtit prin casă, iar apoi am hotărât să fac o plimbare. Am ieșit afară, dar nu mi-am dat seama că-i dimineață, deoarece afară erau trase jaluzelele. Pe stradă erau trase, în parc erau trase și oamenii aveau jaluzele trase peste chipuri, iar eu nu-i vedeam. După ce am făcut o plimbare, m-am întors acasă fiind convins în continuare că-i noapte. M-am întins în pat și m-am gândit: „Ce-ar fi să mă ridic și să trag jaluzelele. Te pomenești că-i dimineață, afară-i lumină, agitație… Dar nu prea am chef să mă ridic și, oricum, nu cred că-i dimineață, fiindcă sunt prea obosit și mă cuprinde o moleșeală cum numai la miezul nopții mă mai cuprinde.” Apoi am adormit.

Când m-am trezit, am crezut din nou că-i noapte, dar am făcut un efort supraomenesc și m-am apropiat de fereastră. Am ridicat jaluzelele și m-am convins că afară-i noapte. Era și de așteptat, după ce am dormit toată ziua. Iar, fiind noapte, am tras jaluzelele până jos și mi-am continuat somnul întrerupt.

Izvorul de formalină

Am fost în vizită la Ganea, pădurarul de la Costești. În pădure, nu departe de Poiana Clopotarului, este un izvor de formalină. Un izvor foarte vechi, care nu era dintotdeauna de formalină. La început, oamenii veneau la izvor după apă, dar, mai târziu, încetul cu încetul apa s-a transformat în formol. Oamenii au înțeles totul. Au început să vină tot mai mulți și mai mulți, se formau șiruri interminabile. Fiecare ținea în mâini câte un borcan cu amintiri, fiecare știa că formalina e singurul remediu pentru a proteja amintirile de putreziciunea timpului. Borcane mari, borcane mici, sticle, pahare și flacoane. Amintirile erau niște bucăți de carne, unele mai mari, altele mai mici, crude sau carbonizate, cu sau fără oase. Oamenii așteptau răbdători, își umpleau borcanele cu formalină și plecau împăcați. Unii mai scăpau paharele din mâini și amintirile lor se împotmoleau în noroiul dezinfectat. Se aplecau și căutau dorurile împotmolite… Căutau până când uitau totul și se rătăceau în sine ca niște molii în întuneric. Ganea mi-a spus că în ultima vreme nu mai vin așa mulți la izvor. Mi-a explicat că amintirile sunt tot mai amare și mai amare, iar oamenii prețuiesc amintirile dulci. Eu, spre exemplu, îmi păstrez amintirile în cap și sunt nevoit să beau formalină din când în când ca să nu uit. Ganea mi-a recomandat această variantă. Ca să nu mă descompun mai devreme…

Compartimente incerte

Coridoarele

În poiană mai erau două mașini, un camion vechi și un Opel Record abandonat, albastru, fără cauciucuri și atins de rugină, pe la portiere mai ales. Corina a parcat între cele două mașini. Primul a coborât Ilarion, lovind cu portiera aripa stângă a camionului. Fetele din spate au mai stat câteva minute, au continuat să bârfească din inerție, până când Corina n-a strigat la ele înfuriată. Afară se întuneca, era 9 și jumătate, erau în întârziere, iar din această cauză Corina era foarte mânioasă. Au luat-o în șir indian pe o cărare aproape invizibilă către casa ce se zărea la vreo două sute de metri de parcare. Era o casă cu două etaje, foarte veche, dar avea o arhitectură asimetrică, aducând cu un fel de turn Babel în miniatură. Părea nefinisată, avea un acoperiș degradat, foarte înclinat și era înconjurată de arini plasați haotic. Ajungând la poarta care era întredeschisă, Corina le-a făcut celorlalți semn să aștepte și a intrat în curte. La început a bătut la un geam, iar apoi s-a apropiat de ușa masivă, din lemn de stejar. Peste un minut, ușa s-a deschis și din casă a țâșnit un câine cenușiu. Corina a tresărit, și-a făcut cruce. Apoi a apărut stăpâna casei, o femeie foarte frumoasă. Îmbrăcată într-un halat lung, acoperit cu un fel de frescă ștearsă, o imitație foarte caldă, semăna într-un fel cu o stampă veche, japoneză. Corina a rupt liniștea.

— Doamne Dumnezeule, Nicoleta, de unde a apărut cățelul ăsta? Era să-mi înghit limba! Nici măcar nu latră.

— Lasă-l, vai de capul lui… E mut, săracu, a mutit anul trecut, când ne-au mâncat lupii vacile, a fost o nenorocire atunci, nici nu vreau să-mi amintesc. Măcar dacă era Vladimir, dar acum, ce să mai zic…

Vocea femeii tremura, a dus mâna la gură. Câinele a făcut un cerc prin curte și s-a oprit la poartă. Corina a luat-o de mână pe Nicoleta.

— Liniștește-te, draga mea, nu merită… Gata, gata…

— Mulțumesc, Corina… Am crezut că nu mai vii, sincer. Ești singură?

— Nu chiar, am venit cu niște prieteni foarte buni. Stai o secundă. Ilarion! Fetelor!

Ilarion și cele două fete au intrat în curte. Câinele alerga în jurul lor și sărea în sus ca un apucat. Respira sacadat, cu un fel de fluierături bolnăvicioase.

— De ce ai lăsat lumea la poartă? Corina, vai de mine… Poftiți, poftiți…

— Ilarion.

— Nicoleta, îmi pare foarte bine.

— Ileana.

— Nicoleta, spuneți-mi simplu, Nicola…

— Elvira.

— Îmi pare bine, intrați.

Toată lumea a intrat în casă, au trecut printr-un coridor îngust și întunecos, până când au ajuns într-un hol spațios, un fel de garderobă neîngrijită. Nicoleta își frământa mâinile, le-a ajutat pe fete să-și scoată paltoanele. Nimeni nu spunea nimic, au străbătut holul și au ajuns într-o sufragerie uriașă. Ilarion nu s-a abținut.

— Vai de mine, ce deschidere, parcă am căzut în neant, dar ce neant…

Nicoleta a zâmbit neliniștită.

— Vă place sau…

— Da cum să nu, îmi place foarte mult, vreau să zic… Doar în filme am mai văzut, sau nu, am simțit rareori senzația asta, de… Cum să zic, așa o căldură, arhaică, ascunsă. De afară nu părea…

— Este veche, într-adevăr. Mi-a rămas de la soțul meu, poate v-a spus Corina. A fost a părinților lui, iar înainte, nu mai știu, au locuit aici două familii, niște oameni deosebiți, aș spune importanți la vremea lor. Verdeanu și, dacă nu mă-nșel, Păvălache, profesorul Păvălache, dacă ați auzit cumva…

— Nu, nu cred că… Oricum, se simte aici un aer ieșit din comun, este frumos!

— Vai de mine, este mare zăpăceală în casa asta. De când am rămas singură, n-am reușit să fac față. A fost o perioadă când am angajat niște servitori, dar soțul meu a avut niște datorii, am încercat în fel și chip. În final, ce să zic, bine că n-am fost nevoită s-o vând, măcar atât. E singura mea mângâiere, această casă, Dumnezeu și atât. Mai este acest cățel mut, Velsabar.

— Chiar, Nicoleta, de unde îl ai? Data trecută nu era nici un cățel pe aici, cum…

— Stai să vezi, Corina, e o istorie tare ciudată cu acest câine sărman. Luați loc aici, mai este și acolo un

fotoliu, Ilarion, vă rog… Doriți un ceai sau poate…

— Un ceai, da…

— Și noi.

— Minunat, numai o clipă… Marina! Mariinaaa!

De undeva dintr-o cameră alăturată s-a auzit un mormăit nemulțumit. Apoi, zgomot de pași greoi, s-a deschis o ușă și în sufragerie a intrat un bărbat în vârstă, nu prea înalt dar foarte solid, îmbrăcat într-o salopetă cenușie și prăfuită. Ținea în mâini o cană cu lapte, era palid la față, avea ochii triști și obosiți, iar gura, strâmbă și întredeschisă, trăda un fel de alienare incurabilă. Nicoleta a tresărit.

— Vladimir, scumpul meu… Unde-i Mariana?

Bărbatul n-a reacționat. Părea înțepenit. Respira greoi și apăsat, se uita fix la musafiri, dar n-a scos nici un cuvânt. Nicoleta s-a apropiat de el și i-a șoptit ceva la ureche. Bărbatul a schițat un zâmbet grotesc și s-a întors în camera de unde a venit. Nicoleta l-a urmărit cu privirea, iar apoi a strigat ascuțit:

— Mariiinaaaaaa! Am vorbit cu tine ceva… Unde ești?

Abia acum, Ilarion a remarcat profilul femeii, foarte delicat… Avea gâtul lung și subțire, nasul drept, urechile mici, foarte fine. Părul negru, strâns într-un coc la spate, trăda o sobrietate bolnăvicioasă sau poate… Una dintre fete a sughițat scurt, cealaltă a chicotit prostește. Ilarion s-a uitat iritat la ele, a îmbrâncit-o pe Elvira. De undeva dintr-un coridor s-au auzit pași grăbiți. Peste câteva secunde în sufrageria uriașă a intrat în grabă o fată de vreo 16 ani, foarte slabă, îmbrăcată într-un halat roșu. Avea părul creț, ciufulit dar nu prea lung, iar ceea ce sărea în ochi era faptul că fata nu avea o mână. Mâna stângă. Nicoleta a sărutat-o pe frunte și i-a spus:

— Unde ai dispărut, draga mea, știi că nu-mi place să urlu după tine, știi…

— Am… Eram la…

— Lasă, avem musafiri, hai să faci cunoștință cu ei. Vino.

Fata s-a apropiat de Corina. Nicoleta își frământa mâinile, buzele îi tremurau.

— Faceți cunoștință, ea este Mariana, prietena mea, este cea mai sensibilă ființă din…

Ilarion s-a ridicat, a întins mâna fără să vrea, părea uluit… Elvira a simțit un fior straniu, o căldură plăcută s-

a prelins prin venele ei și ea și-a mușcat buzele. Mariana a întins mâna slabă, cu degete subțiri și albe, dar Ilarion pe moment a ezitat s-o atingă. Pentru câteva clipe s-a instalat o atmosferă stranie, ușor penibilă, dar Mariana l-a luat de mână pe Ilarion și a spus:

— Mă bucur foarte mult… Mă bucur foarte mult că ați venit la noi în vizită.

Corina a intervenit ca de obicei, iar atmosfera și-a risipit farmecul neliniștitor.

— Ce surpriză, Nicoleta… Nu-mi vine să cred. Oricum, mă bucur foarte mult, eu sunt Corina, îmi face mare plăcere să te cunosc. Ele sunt Elvira și Ileana.

— Marina, îmi pare și mie nespus…

— Marina sau Mariana, dacă nu sunt indiscretă…

Nicoleta a întrerupt-o pe Ileana…

— Depinde, știi cum e… După o vreme îndelungată, cu cât mai tare te preocupă cine ești, de unde ești, lucrurile încep să alunece parcă, se destramă și…

— Poftim?

— Se destramă, nu mai pod alege, nu știi ce e mai prețios…

— Da, înțeleg.

Pentru câteva momente s-a instalat din nou acea atmosferă ușor penibilă, dar Nicoleta a luat-o de după umeri pe Mariana, a mângâiat-o pe cap într-o tentativă stângace de a-i aranja părul dezordonat și a spus:

— Te rog din suflet, lumea este de pe drum… Vreau să pregătești un ceai, suntem, unu, doi, trei… Suntem cinci, împreună cu tine șase. Ceai și biscuiți, știi unde… Hai puișor… Iar apoi, nu… Mai întâi ceaiul.

— Bine, imediat.

Mariana a făcut câțiva pași înapoi, iar apoi s-a întors și a plecat în grabă. Nicoleta a zâmbit și a luat-o pe Corina de mână.

— Știu, draga mea, știu… Am multe lucruri să-ți explic. În primul rând, a trecut ceva vreme de când ai fost pe la mine… Nimic nu rămâne la fel, Corina. Ți-am spus că sunt singură și, într-adevăr, sunt singură. Vreau să zic, aici, aici, în inimă. Tu te-ai schimbat atât de mult, ce s-a întâmplat cu tine? Eu te-am așteptat, dac-ai ști câte nopți te-am așteptat, oricum, nu mai contează. Nimic nu rămâne la fel, doar iubirea. Am fost ca niște surori…

— Hai să nu ne întristăm acum, nu-i cazul. Ai început să ne povestești despre câinele mut, mi-ai spus

că…

— Da, într-adevăr… De unde să încep… Anul trecut l-am adus pe Vladimir de la Cazimir, știi… În fine, voi nu știți, Vladimir este soțul meu… A fost soțul meu, nici nu știu cum să spun. Acum trei ani, el a plecat la o mătușă de-a lui, în Norvegia. Urma să rezolve acolo niște probleme în legătură cu afacerea lui. De acolo, mi-a scris câteva scrisori. În prima scrisoare a insinuat că va rămâne o vreme în Norvegia, dar n-a precizat cât timp. Următoarea scrisoare a fost prima din șirul de scrisori stranii, din ce în ce mai neliniștitoare. A început să-mi povestească despre niște oameni pe care i-a cunoscut acolo, niște pescari, rude mai îndepărtate de-a mătușii lui. Mai ales, mi-a scris despre un oarecare Bern, un vânător care i-a propus o afacere frumoasă. Din păcate, Vladimir doar atât mi-a scris despre afacere, că este frumoasă, dar nu mi-a explicat mai mult nimic în legătură cu ea. În celelalte scrisori, mi-a sugerat că trebuie să mă implic mai adânc în afacerea de aici. Asta suna foarte ciudat, mai ales că el niciodată n-a avut încredere în mine, din punct de vedere al afacerilor. Asta mi-a sunat cât se poate de bizar, cu atât mai mult cu cât el nu mi-a dat nici un fel de indicații concrete de unde să încep, ce să fac. Eu știam foarte puține lucruri despre afacerea lui de aici, niște grajduri, niște pășuni, tot felul de proprietăți, lapte, brânză și o grămadă de angajați. Doar atât. Apoi, n-a scris vreo două săptămâni, timp în care am fost vizitată de tot felul de oameni necunoscuți, din ce în ce mai dubioși, care tot întrebau de el. Ce puteam să le spun, le-am arătat scrisorile, iar, într-o zi, a trecut pe la noi un om foarte… Cum să vă spun, era paranoic sau așa ceva, transpira continuu și se uita mereu în jur. Nu i-am surprins niciodată privirea. M-a întrebat dacă n-am vreo veste de la Vladimir, m-a rugat să-i arăt ultima scrisoare. Sinceră să fiu, eram speriată, i-am arătat scrisoarea, iar el mi-a spus că nu este de la Vladimir, mi-a spus că este un scris identic, dar nu este de la soțul meu. M-a sfătuit să plec pentru două zile din localitate, dar nu mi-a dat nici un fel de explicații. Imaginați-vă în ce stare m-a lăsat, nu mai înțelegeam ce se-ntâmpla, am alergat din urma lui, l-am implorat să-mi dea măcar o explicație, dar el mi-a spus un singur lucru, după care a urcat într-o mașină fără numere și a dispărut. Mi-a spus că Vladimir nu este în Norvegia și a insistat să plec pentru două zile din localitate. Dar am

fost foarte supărată, mai mult nervoasă decât speriată. Am hotărât să nu plec nicăieri, am hotărât să rămân, indiferent de consecințe. Tot ce era mai important pentru mine era să aflu adevărul, să aflu ce se petrecea de fapt. În ziua următoare am primit o altă scrisoare. Într-un fel m-am bucurat, am desfăcut-o, dar mi s-a tăiat răsuflarea. A fost un coșmar cumplit, cea mai sfâșietoare experiență. În plic se afla o bucată de piele uscată, era o pleoapă, mi-am dat seama după gene. Pe pleoapă era tatuat un triunghi negru, minuscul. În afară de asta, mai era o fotografie. Era fotografiată o cheie, pe-o parte și pe alta. Pe spatele fotografiei era scris un număr de telefon. În primul moment, m-am speriat atât de tare, am vrut să sun la poliție, dar mi-a fost frică să nu greșesc. În primul rând, nu știam a cui putea fi pleoapa. Copii nu aveam, nu era specificat nimic, doar acel telefon și fotografia. Putea fi a soțului meu… Oricum, mi-am luat inima-n dinți și am sunat la numărul indicat. Mi-a răspuns o femeie, foarte liniștită, mi-a spus că aștepta telefonul meu, știa cum mă cheamă, dar eu n-o cunoșteam. M-a întrebat dacă am fost vizitată cumva de un individ paranoic, i-am spus că da, iar apoi m-a rugat s-o sun peste câteva ore. Am făcut o criză de isterie, am început să țip la ea, am rugat-o să-mi dea niște explicații. Ea mi-a repetat, foarte calmă, s-o sun peste două ore, fiindcă trebuie să verifice niște date. Atunci i-am spus că voi anunța poliția și că nu mă interesează toată porcăria asta diabolică. Femeia, enervant de calmă, m-a avertizat că, dacă voi suna undeva sau dacă voi apela la cineva, voi fi găsită oriunde și oricând, voi fi dusă într-un loc pe care l-a numit Cotoru, iar acolo mi-a spus că voi face cunoștință cu mâncătorii de capete. Apoi a trântit receptorul. Am stat înmărmurită câteva minute, nu mă puteam aduna. Două ore au trecut ca două săptămâni de nebunie. Am sunat-o. Mi-a spus că are nevoie de fotografia cu chei, mi-a indicat un loc de întâlnire și mi-a promis că îmi va explica totul. Am avut răbdare, trebuia să mă întâlnesc cu ea a doua zi de dimineață, într-o zonă izolată, cunoscută la noi ca Barca. E o poiană în pădure, la patruzeci de kilometri de aici. Am plecat cu mașina, pe la patru dimineața. La cinci aveam întâlnirea. Am luat cu mine un cuțit, nu aveam armă. Iertați-mă o clipă, mă duc s-o ajut pe Mariana să aducă ceaiul. Numai o clipă.

După ce Nicoleta a plecat, Ilarion a privit-o cu îngrijorare pe Corina și a întrebat:

— Tu chiar vrei să rămânem aici peste noapte?

Corina a zâmbit:

— Nu știu, Nicoleta mi-a fost colegă de facultate, eram puștoaice… Doamne, Dumnezeule! Nu știu ce să-ți spun… Tu ce părere ai?

— Eu? Ce părere pot avea eu? O văd pentru prima dată, mi-a povestit până acum niște chestii, cum să-ți spun, n-am pregătirea necesară ca să mă pot simți relaxat aici… Nu știu… Propun să ne cărăm.

— Hai că-i bună… Ce ai? Stai liniștit, dacă nu-ți place povestea ei, spune-i în față, schimbă subiectul, roag-o să-ți arate casa, știu și eu, povestește tu ceva mai coerent, dă-te la ea, poate asta așteaptă, ce vrei de la mine?

— Ce vreau?

— Da, ce vrei? Ce nu-ți convine? Nu tu mi-ai spus să-ți fac cunoștință cu o muiere bună?

— Mi-ai spus că locuiește singură, că este foarte deschisă, de asta le-am luat și pe ele… Mi-ai spus că e singură!

— Era singură, n-am știut… Și mie mi se pare bizar, dar ce să fac, suntem aici… Acum ce-o să-i spunem, că am uitat acasă ceva pe foc?

— Lasă poantele. Cred că vine…

— Ce faceți, am venit și noi, cu ceaiul… Stați puțin, așa… Să trecem cu toții la masa asta. E mai comod aici, e mai multă lumină. Mariana, sper că n-ai uitat de biscuiți. Sau poate… Îmi pare rău că n-am întrebat mai devreme, vă este foame? Ilarion?

— Nu, nu, mulțumesc mult, mmmm…

— Ce? Spune, vrei să mănânci ceva, am o salată proaspătă, foarte gustoasă sau…

— Nu cred că… Nu-mi este foame.

— Dar ce aveți, fetelor? De ce sunteți așa triști? Nu vă simțiți bine? Corina?

— E în regulă, hai să bem ceai.

— Da, eu mai lipsesc două secunde, mă duc să aduc totuși salata. Ilarion văd că e nehotărât, numai o clipă.

Ilarion a urmărit cum pleacă Nicoleta. Și Mariana era plecată după biscuiți.

— Ascultă-mă, Corina. Hai să bem ceaiul și să ne cărăm, hai undeva, poate…

— Ce ai, măi?

— Ce am? Cine era Bărbatul acela? Unde-i acum, ce face, nu l-ai văzut cum se uita la noi? Ce-i cu fata aia, fără mână, ce pula mea e aici? Este unșpe imediat. Nici o muzică, nici un zgomot. Ce fel de câine mut, a zis că ne povestește despre câinele mut, dar a luat-o razna. Mie nu-mi place, nu că ar fi…

— Gata, cred că vin… În sfârșit, Nicoleta, Mariana, nu vă mai agitați atâta, e suficient.

— Nu e nici o agitație, este plăcerea noastră, ne bucurăm că ați venit pe la noi. Nu-i așa, Mariana?

— Da, într-adevăr, ne bucurăm foarte mult că ați venit pe la noi în vizită.

— Ilarion, uite, dacă vrei salata e acolo, servește cu siguranță, nu vreau să vă simțiți stânjeniți.

— Bine, mulțumesc.

— Mariana, sui acolo, așază-te. Serviți, vă rog. Deci, unde ne-am oprit, unde…

— Nicoleta, nu te supăra… Am vrut să… mmmm…

— Ce-i, văd că ești cam nehotărât. Ilarion este un nume foarte frumos, să știi că prietenii Corinei sunt și prietenii mei. Mariana, dă-mi te rog zahărul. Ce spuneai, Ilarion?

— Am vrut să te întreb de casă, eram curios, câte camere are?

— Mă bucur că ai întrebat. La acest etaj sunt patru camere, bucătăria și o baie. Sus mai sunt patru, două dormitoare, o altă baie, o bibliotecă și o cameră de audiții.

— De audiții?

— Da, camera mea preferată, am o colecție impresionantă de muzică, încă de la părinții soțului meu, o colecție specială.

— Sunt foarte curios, ce muzică?

— În primul rând, din colecția mea, am vreo zece discuri cu simfoniile lui Kommer, aproape totul. Foarte rare, le am de la un profesor din facultate. Mai am și cele două concerte fascinante ale lui Petruhin, sper că știi despre ce-i vorba…

— Nu sunt sigur.

— Cum, n-ai auzit de Mstislav Petruhin, marele compozitor belorus? Este mai desăvârșit decât Kreuser și chiar decât Berta Caroli! Nu se poate să nu fi auzit de ei.

— Sincer să fiu, n-am auzit, dar în ce zonă sunt, ce fel de, cum să…

— Înțeleg, trebuie să asculți, nu pot să-ți explic și cred că nu se poate explica obiectiv muzica unor maeștri precum Kommer sau Petruhin. Este dincolo de imaginație…

— Dar ce este, orgă, pian, orchestră simfonică, chitară clasică, clavecin, caval?

— De ce ești iritat?

— Nu sunt iritat, sunt curios. Și poate puțin frustrat, fiindcă sunt un mare admirator al muzicii, și nu doar clasice. Oricum, îmi plac mult Brahms, Prokofiev, Stravinski… Chiar și Xenakis, dar n-am auzit de Kommer sau Berta Caroli.

— Nu-i o problemă asta, ți-am spus că este o colecție rară și nu sunt singurii autori admirabili pe care îi poți găsi în colecția mea. Mai sunt și alții, poate ai auzit de Stavridov, Briolla, Marten De Barr, Paramonoff, Demian Covalevski, Artur Zauss, Medvedev, Secenova, Mario Morna… Chiar n-ai ascultat nimic?

— Artur Zauss?

— Da, marele Artur Zauss, a fost deportat în 1948, iar apoi executat pentru convingerile sale politice. O mare eroare. O pierdere ireparabilă pentru umanitate, pentru muzica modernă! Ai ascultat cumva, știu că a circulat într-o vreme, concertul nr. 9 sau 7?

— Nu mai țin minte, parcă am auzit ceva de Artur Zauss, dar nu sunt sigur.

— În fine, ai ocazia să asculți la mine… În afară de asta am și câteva casete video rare, concertul de la Serpenta cu Stavridov și Kommer, festivalul de la Stau, Corina știe, sunt convinsă.

— Dă, un festival extraordinar, unic în felul său.

— Adică?

— Nu s-a mai repetat, Nicoleta știe mai bine…

— Da, nu s-a mai repetat, dar a fost o adevărată supernovă pentru muzica modernă, a devastat convențiile de până atunci. Carlson, Emma Cloud, Ermolaev și alții.

— Prima dată aud… Ce să zic, mă simt complexat.

— Stai liniștit, dacă rămâneți la noi pentru câteva zile veți avea ocazia să ascultați niște rarități. În afară de asta am și o bibliotecă impresionantă, nu vreau să mă laud, oricum a aparținut soțului meu. Am un Durmaher

inedit, un manuscris de la 1654, niște caiete de-a lui Potapov, din 1802. De-a dreptul fascinante, ceva…

— Nicoleta, scuză-mă că te întrerup… Mă frământă un lucru și nu mă pot concentra. Acel bărbat care a apărut la un moment dat, Vladimir parcă… Cine este?

— Vladimir, da… Este o coincidență de nume… Cum vi s-a părut ceaiul? Ilarion, mai avem și înghețată… Mariana, fii atât de drăguță. Dacă doriți, putem să trecem la etaj, acolo e o atmosferă mai plăcută, putem asculta muzică, putem discuta sau, dacă sunteți obosiți, spuneți-mi…

Câteva clipe, Ilarion s-a uitat nedumerit la Corina, iar Ileana s-a ridicat de la masă și a întrebat:

— Unde se află baia, dacă se poate…?

— Da, imediat te conduc. Vino după mine.

În timp ce Nicoleta și Ileana erau plecate din sufragerie, iar Mariana aducea înghețata, Ilarion i-a spus Corinei:

— Ascultă-mă puțin, mie nu-mi place atmosfera asta, nu știu de ce… Am o presimțire stranie, nu tocmai plăcută. Încă nu-i foarte târziu, hai să ne cărăm.

— Măi frate, tu ești paranoic… Ce ți se pare așa de straniu, nu înțeleg. Ți s-a pus pata, nu-ți place femeia asta, ți-i frică de ceva?

— Nu mă face paranoic. Nu-mi place și gata.

— Dacă nu-ți place, poți să te cari! Hai, ce mai aștepți, salvează-te cât nu-i târziu. Îmi vine să râd, nu te mai recunosc Ilarion, ești mai fricos ca o muiere. Uite la Elvira, e bine dispusă, ce zici Elvira, suntem în pericol?

— Hai, încetați… Ce aveți, Ilarion, liniștește-te! Totul este bine, Nicoleta e foarte drăguță cu noi. Mariana la fel, iar domnul acela, ce să zic… Nu știu, mai întreab-o pe Nicoleta.

— Am întrebat-o, n-ai văzut că nu vrea să…

Zgomotul de pași a întrerupt discuția lor, în sufragerie au apărut Nicoleta și Mariana.

— Ce mai faceți, am venit cu surprize… Cine poftește înghețată cu sirop de căpșune? Toată lumea poftește, fără îndoială… Sper că Ileana va găsi drumul înapoi.

Mariana ducea pe o tavă cinci cupe cu înghețată, Nicoleta a ajutat-o, a pus tava pe masă. A împărțit cupele. Mariana a strâns cestile goale, apoi a pus în fiecare cupă câte o linguriță. Ilarion a gustat din înghețată și a spus:

— Văd că cineva nu vrea înghețată, sunt doar cinci cupe…

Nicoleta a reproșat:

— Cum adică cineva nu vrea, toată lumea vrea, suntem cinci, nu?

— Suntem șase…

— Ah, iertați-mă, am uitat de Ileana. Văd că întârzie… Sper că nu s-a rătăcit, sunt niște coridoare mai întortocheate până acolo. Mariana, puișor, du-te și vezi dacă nu s-a rătăcit cumva Ileana.

Ilarion a urmărit-o neliniștit pe Mariana, apoi s-a ridicat de la masă și s-a apropiat de o pictură, pe care n-o observase până acum. Era deasupra unui dulap nu prea înalt, o pictură veche, un portret de femeie care cânta la vioară, dar în loc de arcuș avea un fel de baston subțire de sticlă. Avea ochii închiși. Numai după ce s-a apropiat Ilarion a remarcat finețea picturii, culorile calde pastelate, un clar-obscur amintind de Elmahn, o lumină tremurătoare, de la un șemineu în planul doi. Femeia avea capul înclinat, iar pe obraz i se prelingea o lacrimă. Ilarion a simțit o căldură plăcută care i-a învăluit trupul, iar apoi a auzit o voce plăpândă, în spatele lui. Era Nicoleta.

— Este caldă, nu-i așa? Simți? Este vie… Ți-i minte la Poe, Morella sau nu mai știu exact, Portretul Oval, parcă…

— Da, știu, chiar am citit Portretul Oval, dar acolo punctul culminant erau ochii, lumina ochilor. Iar aici…

— Aici e lacrima. Plodul luminii ochilor, dorul nesfârșit…

Nicoleta l-a îmbrățișat din spate pe Ilarion, și-a lipit buzele de urechea lui și i-a șoptit:

— De ce tremuri, nu trebuie să-ți fie frică de nimic. Vreau să te simți bine, vreau să mă săruți, să mă dezmierzi, îmi plac mâinile tale, de când ai venit am vrut să…

Ilarion nu se putea mișca, era emoționat, a întors încet capul către masă. Corina și Elvira se sărutau. Nicoleta l-a mușcat ușor de buză pe Ilarion, iar el a cuprins-o de mijloc. Au început să se sărute, cu respirația întretăiată. Nicoleta avea un parfum dulce, de căpșuni, avea buzele gingașe, îl strângea pe Ilarion în brațe și respira încet, voluptuos. Corina a început s-o dezbrace pe Elvira, între timp din coridorul întunecat și-au făcut

apariția Mariana și Ileana. Fetele s-au oprit fascinate de priveliștea pe care au surprins-o. Corina o dezbrăca pe Elvira, sărutând-o pe gât și pe sâni, iar Nicoleta și Ilarion se sărutau într-un fotoliu, el îi sugea limba, ea suspina și tremura de plăcere în brațele lui. Mariana s-a apropiat încet de fotoliu și cu o singură mână a început să desfacă părul Nicoletei. Ileana s-a apropiat și ea, a început s-o sărute pe Mariana. Liniștea din sufragerie era întretăiată din când în când de foșnete și suspine. Nicoleta s-a rupt din brațele lui Ilarion, avea ochii strălucitori, buzele îi ardeau ca un foc îndepărtat. S-a ridicat încet, cu părul desfăcut, foarte lung, de un roșu întunecat, pătrunzător.

— Dragii mei, să mergem sus… Vreau să facem baie împreună, vreau să bem vin, să ne îmbrăcăm în halate de catifea albastră, apoi să ne descoperim ca niște lumi străine și să ne iubim, să ne iubim până la nesfârșit.

Vocea Nicoletei suna ca o melodie caldă, palidă, de undeva din altă parte. Ilarion s-a ridicat încet, vedea ca prin ceață, imaginile se dizolvau în mintea lui, era atât de plăcut, era un fel de beție a minții pe care nu și-o putea explica. S-a apropiat încet de masă, zâmbea, avea ochii întredeschiși. Nicoleta l-a luat de mână, l-a tras încet spre ieșirea din sufragerie. Corina și Elvira s-au ridicat și ele, Mariana și Ileana se sărutau în continuare, Corina le-a făcut semn. Toată lumea a ieșit din sufragerie. S-a făcut liniște.

Peste câteva minute, s-a deschis o ușă și în sufragerie a intrat bărbatul alienat, Vladimir. S-a apropiat încet de masă, a ridicat una dintre cupele în care mai era înghețată, a mirosit-o prelung, cu ochii închiși, apoi a lins marginea cupei. A pus cupa înapoi, a făcut un cerc prin sufragerie și s-a oprit în fața picturii. S-a uitat la ea câteva minute, nemișcat, iar apoi și-a cuprins fața cu palmele și a început să plângă. A plâns înfundat, în hohote, până când, la un moment dat s-a oprit, brusc. Și-a șters fața cu mâneca, s-a uitat în jur precaut și s-a apropiat din nou de masă. A început să scotocească prin buzunare, apoi a deschis un sertar al mesei și a privit îndelung obiectele de-acolo. Erau patru compartimente, unul gol, unul cu lumânări, unul cu niște tuburi subțiri de sticlă și unul cu niște cutiuțe ovale din lemn. Vladimir a numărat lumânările, erau optsprezece. Apoi a luat din celălalt compartiment un tub de sticlă, i-a studiat cu atenție capetele, iar apoi l-a frânt în două. Sunetul care s-a

produs la frângerea tubului a fost ca un ecou subțire și prelung, părea că nu se mai sfârșește. S-a stins încet, timp de câteva minute. Vladimir a stat nemișcat, cu tubul frânt între degete, până când s-a făcut liniște desăvârșită. Apoi bărbatul a mirosit unul dintre fragmente și s-a uitat din nou în jur. De undeva de sus s-au auzit râsete, zgomot de pași, plescăit de apă… Vladimir n-a auzit nimic, era îngândurat. A mai scos din sertar un tub de sticlă, l-a studiat la ambele capete și l-a frânt în două. De data aceasta, sunetul produs a fost mai prelung și mai moale, ca un clinchet foarte subtil. Ecoul a durat mai mult, timp în care Vladimir a stat cu ochii închiși și cu respirația întretăiată. Apoi a mai scos un tub, a procedat la fel, sunetul a fost și mai subtil, aproape imposibil de surprins, dar prelung și egal. S-a stins timp de jumătate de oră. Bărbatul a stat nemișcat, palid la față, cu gura întredeschisă și ochii închiși. Când și-a revenit, s-a uitat din nou în jur, apoi a continuat să frângă tuburile subțiri. Peste câteva ore, a înșirat toate fragmentele pe masă. Erau nouă tuburi frânte. Optsprezece jumătăți. Vladimir a studiat cu atenție fragmentele și l-a ales pe cel mai scurt. Apoi a scos din sertar o cutie ovală din lemn, a deschis-o, a pus în ea fragmentul de sticlă, a închis-o și a băgat-o în buzunar. A adunat de pe masă celelalte fragmente și le-a pus în sertar, în compartimentul gol. A închis sertarul și a ieșit din sufragerie. Afară se lumina de ziuă. Câinele mut dormea lângă ușă.

Oțelăria

Pe la 4 au ajuns și băieții. Dancu a mutat de pe masă toate actele, am observat mapa roșie, dar nu i-am spus. El era absorbit de toate acestea, nici vorbă de starea de precauție de altă dată. În celălalt capăt al sălii au început să se adune femeile de la Secția 6. Nu pot să nu spun că era o anume agitație, dar unii, mai ales doi bărbați mai tăcuți din ultimul rând, îmi inspirau neîncredere. Am încercat să schimb subiectul (se discuta deja despre o potențială schimbare), dar n-am reușit. Dancu mi-a făcut semn să mă liniștesc. Era palid, am avut impresia că tremura. Și eu am simțit acea uscăciune în gât, dar am făcut un efort și am zâmbit. Prin sală a trecut un fior de nedumerire, bărbații din spate s-au ridicat încet și au

încercat să iasă. Dancu i-a ajuns din urmă, le-a explicat totul. Unul dintre bărbați, mai scund și mai solid, avea o servietă nu prea mare. I-a dat-o lui Dancu. Celălalt bărbat se uita agitat în jur, avea fața roșie, părea transpirat. Dancu le-a făcut semn să plece. Sala s-a mai liniștit, câteva femei au adus în față o găleată argintie cu apă. Dancu era mai mult decât satisfăcut, sala s-a ridicat în picioare, toți râdeau. Dancu s-a uitat către mine, mi-a zâmbit. Am ieșit în față și am spus:

— Vă mulțumim pentru susținere. Acum vom reveni la ultima…

Am fost întrerupt de o femeie mai în vârstă, de undeva din rândul al treilea.

— De ce nu ne explicați unde am încercat și noi pentru…

— Doamnă, vă rog din suflet, încetați cu prostiile astea, luați loc!

Femeia a început să plângă, Dancu s-a uitat la mine urât. Am reluat discuția.

— Toate întrebările, observabile sau altceva, la sfârșit. Nu se poate să ne dezordonăm așa. Există niște principii, noi suntem împreună de mai multă vreme. Nu mai suntem copii, trebuie să se înțeleagă acest lucru. Sunt patru zile în total, iar dumneavoastră încercați să-i explicați lui Dancu niște lucruri lipsite de sens. Eu răspund pentru toate neînțelegerile aici, iar, dacă la Fomin-Kamceatka se va schimba ceva, noi vom fi răspunzători, nu dumneavoastră, doamnă, sau altcineva care nu știe despre ce este vorba. Sper că ne-am înțeles. Acum aș vrea să reluăm. Vă rog să aveți răbdare câteva minute.

M-am apropiat de Dancu, l-am rugat să ieșim în curtea interioară. Băieții se uitau la mine foarte ciudat. Am avut impresia că situația scapă de sub control, dar m-am liniștit fiindcă Dancu a acceptat să ieșim. Afară era noapte, vântul bătea puternic, undeva la orizont se zăreau câteva luminițe tremurătoare. Dancu și-a aprins o țigară. Eu nu știam de unde să încep, l-am luat de mână. Dancu m-a privit îndelung în ochi, a scuipat nervos într-o parte și mi-a spus:

— Dacă vine Lucia, indiferent când, astăzi sau mâine dimineață, să nu-i spui nimic despre vizita celor de la Combinat. Nici măcar să nu pomenești de asta!

Eu mi-am luat inima în dinți și i-am reproșat:

— Eu țin la Lucia, n-aș face așa ceva. Oricum, ea nu vine decât peste patru zile.

— De unde știi?

— Cum adică de unde știu… Mi-a spus Igor.

— Aha, Igor, foarte bine…

Dancu a început să scotocească prin buzunare, se uita undeva într-o parte, ochii lui străluceau, erau plini cu lacrimi. Am încercat să-l liniștesc, dar el m-a îmbrâncit și m-a scuipat în față. A scos din buzunar o hârtie mototolită, a desfăcut-o și a început să-mi citească:

„Lucia, scumpa mea, nu mai am timp, trebuie să-ți transmit neapărat… Să nu mai vii, Dancu a greșit în legătură cu actele tale. Sunt convinsă, încearcă să vorbești cu Igor. EI te va ajuta. Trebuie să te muți de la părinții tăi, te implor, Lucia, nu te juca! Eu nu cred că mai pot face ceva, doar să-i mai conving o dată să renunțe la acuzații. Te sărut cu dragoste, Irina. Poate ne vom revedea cândva.”

Am simțit cum îmi îngheață sângele în vene. Dancu a băgat scrisoarea în buzunar, mi-a rânjit cu dispreț, și-a șters lacrimile și mi-a spus:

— Așa deci, să nu mai vină… Foarte interesant, eu am avut încredere în tine, iar tu ești o curvă nenorocită.

— Dancu, te rog…

— Gura, să nu aud nici măcar un sunet, clar?

— Da…

Am întors încet capul, băieții erau deja afară. Se apropiau încet de noi. Unul mai în față fuma nervos, câțiva în spate înjurau înfundat. Unul dintre ei avea un topor în mână. Dancu rânjea în continuare. Am făcut un pas într-o parte, tremuram din tot corpul. Toți mușchii îmi erau încordați, inima îmi sărea din piept. Înainte de a face următorul pas, Dancu m-a lovit cu piciorul în față. N-am reușit să reacționez, am căzut. Băieții m-au înconjurat. Dancu s-a aplecat asupra mea și mi-a șoptit printre dinți:

— Dacă le spun ce-ai făcut, ești moartă. Te decapitează ca pe o scroafa, te fac bucăți în morții mă-tii… Să le spun, să le spun?

— Nu, Dancu, nu… Te rog! Voi face așa cum spui, încă nu-i târziu! Te rog din suflet, încă nu-i târziu!

Cel cu toporul mi-a pus talpa pe piept și l-a întrebat pe Dancu:

— Ce-a făcut pizda asta? S-o spintecăm?

— Nu, las-o în pace, mă voi ocupa eu…

— Ce-a făcut? Să nu-mi spui că nu mai vine Lucia.

— Vine, vine, stai liniștit.

— Atunci care-i treaba? Ce-a făcut?

— A vorbit urât despre schimbările de la oțelărie. Iar pentru asta, merită…

Dancu m-a lovit cu piciorul în cap, m-a nimerit în ochi. O durere fulgerătoare și insuportabilă mi-a tăiat răsuflarea. Am mugit printre dinți. Cel cu toporul s-a aplecat peste mine și mi-a spus:

— Ai grijă, nu te fute cu dracu…

Apoi, băieții s-au îndepărtat. Dancu și-a stins țigara de obrazul meu. M-am abținut să nu urlu, plângeam și tremuram. Am făcut pe mine. Dancu și-a aprins altă țigară și a urmărit băieții care au intrat unul câte unul în sală. Apoi mi-a spus:

— Ascultă-mă cu atenție, lumea te așteaptă, ai promis că nu lipsești mult. Du-te și te spală. Despre Lucia vorbim mai târziu. Hai, mișcă! Să nu te aștept prea mult că te fut în gură!

M-am ridicat încet, Dancu m-a îmbrâncit cu piciorul. Capul îmi crăpa de durere, nu vedeam cu ochiul stâng. M-am îndreptat în grabă către o altă ușă, una metalică. Acolo erau sălile de răcire. Am ajuns într-un coridor întunecat, am urcat câteva scări și am intrat într-o sala spațioasă. Nu era nimeni. Se auzeau doar generatoarele, iar dincolo de acest sunet mai răzbătea până la mine un fel de muget monoton, îndepărtat. M-am oprit, mi-am dat seama că sunetul nu venea din sălile de răcire. În cealaltă sală era întuneric, doar o lampă roșie mai lumina slab, lăsând pe perete o pată sângerie. Am intrat încet, ecoul pașilor mei mi-a dat de înțeles că sala era uriașă. Mugetul se auzea tot mai aproape, dar n-am îndrăznit să înaintez. M-am întors, am ocolit câteva containere ruginite și am găsit scara de acces. Am urcat câteva minute până când am ieșit pe acoperiș. Afară se lumina de ziuă. Ochiul lovit îmi lăcrima abundent, am mers de-a lungul acoperișului. O singură dată m-am uitat peste margine și am văzut băieții care mă căutau. Aveau fiecare câte un cuțit sau topor. Unii alergau, dar nimeni nu făcea zgomot. Am stat câteva minute, am analizat situația, m-am uitat la ceas. Era 6 fără ceva… Am alergat către furnalul vechi, am găsit podul îngust către cealaltă clădire. De undeva de departe se auzea lătrat de câine, apoi am auzit strigătul lui Dancu:

— Irina! Iriinaaaa! Nu te juca, Irina, lasă prostiile, avem nevoie de tine! Îți promit că nu-ți fac nimic! Te rog, Irina. Întoarce-te, întoarce-te, draga mea…

Vocea lui Dancu tremura. M-am oprit, am început să plâng, nu m-am putut abține. Apoi din nou vocea lui Dancu, sugrumată de emoție…

— Irina, ascultă-mă! Am greșit, am greșit, recunosc… Dar n-am avut încotro, Lucia nu trebuia să știe nimic! Știu că am greșit. Irina! Nu mă trăda acum! Te implor, draga mea, întoarce-te!

Mi-am șters lacrimile, m-am descălțat și am trecut podul îngust. Cealaltă clădire avea acoperișul cald. Atunci am înțeles totul.

Olga

O femeie sărmană, îmbrăcată într-un palton vechi, s-a oprit în fața unui bloc. S-a apropiat de scară, încercând să deslușească adresa. Era prea întuneric, femeia a suspinat descurajată, a ocolit blocul și a dispărut pe o alee. Undeva la etajul 5 s-a aprins o lumină palidă. Peste câteva secunde s-a stins.

Olga s-a trezit cu o senzație de neliniște apăsătoare. A stat câteva secunde nemișcată, apoi s-a ridicat și a ieșit din dormitor clătinându-se. A aprins lumina în coridor, s-a uitat la ceas și a intrat în baie. A dat drumul la apă fierbinte în cadă și s-a uitat în oglindă. Avea cearcăne întunecate. A rânjit, gingiile îi sângerau puțin. Olga și-a lipit fruntea de oglindă și a scuipat în chiuvetă. O neliniștea un vis proaspăt pe care nu reușea să-l surprindă. A stat cu fruntea lipită de oglindă câteva minute, uitându-se din când în când în cadă. A oprit apa, și-a scos chiloții și a pășit în cada pe jumătate plină. Era prea fierbinte, a dat drumul la apă rece, agitând în același timp apa cu mâna. S-a lăsat în apă, a închis robinetul și s-a întins. Apa îi ajungea la bărbie, o gâdila. A închis ochii, o neliniștea visul pe care încerca să-l reconstruiască, era ceva acolo, nu putea surprinde, ceva uluitor… Unde se afla, unde era, o pădure, nu, o grădină, ziua, noaptea, nu, nu… Erau mai mulți, cine erau, nu era nimeni, doar ea sau… O casă, era în casă. Unde era, unde era… A deschis ochii, apa nu mai era fierbinte, din dormitor s-a auzit un zgomot, nu era din dormitor, era de sus, de la vecini, îi

bătea inima, a ieșit din cadă. Și-a amintit de filmele de groază, cu femei dezbrăcate în baie, cu ucigași, monștri, creaturi extraterestre… A zâmbit confuzionată, a ieșit din baie și a început să aprindă lumina în toate camerele. A intrat în dormitor, s-a uitat la patul răvășit, la așternutul cenușiu. A scos din dulap un ștergar albastru uriaș. A început să se șteargă, încet… A uitat de vis, oricum, n-a reușit să-și amintească nimic. Ștergarul era moale, parcă se transforma în mâinile ei, era altfel, elastic, părea de piele… Olga a tresărit, a deschis ochii. Ș-a uitat la ștergarul albastru, era un simplu ștergar, umed… L-a aruncat pe pat. Și-a adus din baie chiloții, i-a mirosit, s-a uitat la ei, i-a întors pe-o parte și pe alta. Aveau doar o pată gălbuie, abia vizibilă, dar nu miroseau urât. I-a purtat două zile sau trei. A început să-i miroasă din nou, aveau un parfum dulceag, îi amintea de struguri. A stat cu ei lipiți de nas câteva secunde. A închis ochii și a stat așa. Era liniște, undeva la vecini a început să sune un deșteptător, semăna cu o vietate electrică, țipa sintetic și monoton, scotea sunete perfect calculate, dar triste. Cerea de mâncare, cerea mângâiere, dar nimeni nu-l stingea. Și Olga avea un ceas, dar nu scotea sunete atât de stridente, era mai moale, mai iertător, ceasul ei. A aruncat chiloții jos, s-a întins în pat și a început să-și sugă degetele. A încercat să-și bage mâna cât mai adânc în gură. Cu cealaltă mână și-a astupat nasul. Saliva abundent și respira greoi, pe gură, prin spațiile mici care mai erau. Peste câteva minute a dat drumul la nas, a început să suspine, și-a rănit mâna cu dinții, dar a reușit să-și bage degetele adânc în gât. A juisat îndelung, urlând înfundat, cu ochii scăldați în lacrimi. Se cutremura din tot corpul, cu fața afundată în perna murdară, plângea și striga din răsputeri: Lasăă-măăăăăăăăăă, laaaaaasăăăăă-măăăăăăăă-ăăăăăăăă!

Eșec

M-am întors, nu eram foarte mulțumit. În primul rând, convorbirea a ținut prea mult. Dacă, să presupunem, aș fi spus din start la ce mă așteptam, poate se isca altceva… Nici acum nu pot să-mi dau seama de ce Dan a insistat cu mascarada aia prostească. Astă vară mi-a spus cu totul altceva, mi-a explicat niște lucruri de care nu pot

spune că sunt mândru. Elena pur și simplu n-a rezistat, asta i-am spus și lui Dan, iar el s-a înfuriat pe mine, de parcă eu aveam legătură cu toate cele întâmplate. Ca să pun cap la cap toate evenimentele nu cred că mi-ar ajunge o săptămână. Poate nu este atât de complicat, dar privind în urmă simt o ușurare, o liniște sufletească. Asta îmi aduce aminte de surpriza pe care mi-a făcut-o soră-mea de ziua mea. În mod normal, te aștepti la un cadou, dar nici asta nu este important, doar o atenție, fie chiar și prezența ei. Am așteptat-o două ore, am crezut că s-a întâmplat ceva și, când era să ies din casă, aud niște bătăi îndesate. M-am speriat, am crezut că-i ceva grav, m-am îmbrăcat repede și am deschis ușa. Era Diana, vecina de la 8, îmbrăcată într-un halat roșu. Se uita la mine fix, nu spunea absolut nimic. Am stat așa câteva secunde, i-am închis ușa în față, dar a început să bată din nou, mai tare. Am deschis, ea m-a apucat de încheietură, s-a întins și m-a mușcat de buză, i-am dat o palmă. Ea mi-a dat drumul, tremura… A plecat încet, nici nu s-a uitat în urmă. Am băut singur, pe la 2 am început să cânt, era bine, sincer… Mă gândeam la ea, mă simțeam atins, tulburat. Până la 4 am terminat de împachetat, am aruncat din frigider totul, l-am scos din priză. M-am îmbrăcat mai călduros, mi-am luat un fular verde, din dulapul părinților. Înainte de a ieși, mi-am lipit urechea de ușă. Se auzea doar o emisiune prostească, la televizorul cuiva. Nu mă simțeam prea bine. Am găsit în baie o cârpă nu prea mare, am umezit-o și am șters ușa, mai ales în partea de jos, erau acolo niște urme întunecate, mă neliniștea asta, am șters lotul, apoi am aruncat cârpa în toaletă și am tras apa. Am așteptat până când a dispărut. Am urmărit cu atenție. Am vrut să mă duc la Diana, știam unde locuiește, dar am ezitat. Am ieșit din apartament lăsând ușa întredeschisă. Am coborât un etaj, am așteptat câteva minute, m-am gândit să mă apropii de ușa ei. Mă durea inima, credeam că va apărea. Am coborât încă un etaj, apoi încă unul. M-am oprit la 4. Acolo era liniște. M-am uitat în sus printre scări. Am coborât mai departe. Afară mă aștepta o mașină. Era toată lumea, Dan cu Lidia, Marian, soră-mea și o curvă necunoscută. Le-am spus că nu vreau să vin, dar Marian a ieșit din mașină și m-a apucat de păr. M-a tras după el, dar am reușit să-l lovesc în stomac, apoi m-am eliberat și am luat-o la fugă. M-am oprit la vreo 50 de metri. Marian nu s-a mișcat din loc, a lovit cu palma în capota mașinii.

Dan și Lidia au ieșit. S-au pornit încet în direcția mea. Lidia mergea în față. I-am așteptat, dar pentru orice eventualitate am luat de pe marginea drumului o piatră. Am strâns-o în mână. Lidia s-a oprit la doi pași de mine și mi-a spus:

— Dacă vrei să strici totul, n-ai decât. Văd că n-ai înțeles nimic din discuția de ieri. Am vorbit ceva, ne-am înțeles, iar tu ai făcut după placul tău. Nu-i frumos. Cum o să-i explici lui Gherman că soră-ta nu te recunoaște. Se pare că ai belit-o, ce zici?

Am aruncat piatra din mână, m-am apropiat de Lidia și am spus:

— Lasă-mă-n pace, spune-i lui Gherman că nu vreau nimic. Mai bine-mi iau gâtul decât să-mi vând sufletul. Eu nu sunt curva nimănui. Poate să-și bage banii în cur, poate să facă laba pe ei, nu mă-nteresează. Eu nu sunt cățelul lui, să-i transmiți…

Lidia a zâmbit răutăcios. Dan a scuipat în direcția mea, a împins-o pe Lidia într-o parte și mi-a spus:

— Văd că te dai tare, te spargi în cristale. Fii atent, mă fut în morții neamului tău, m-ai înțeles? Pregătește-te pentru mâine, dacă dispari pe undeva, trimit măcelarii după tine și te bag în vânzare, la mezeluri. Clar!

— Lasă-mă, Dane, cu țigănia asta, mai ieri am băut palincă împreună, mi-ai spus despre frăție, ai băgat vrajă la greu, te-ai dat la soră-mea, iar acum vii cu frecții din astea. Zici că te futi în neamul meu… Ai grijă cum vorbești, eu nu sunt pula ta bleagă, te mușc de gât și mă piș cu sângele tău în groapă, ai prins figura?

Lidia a început să râdă în hohote, Dan a scuipat nervos, s-a uitat la mine lung, dar n-a spus nimic. A luat-o pe Lidia de mână și s-a întors către mașină. Lidia râdea în continuare, se oprea și se înclina de atâta râs. Dan i-a tras o palmă peste față, Lidia s-a înecat pe moment, dar a continuat să râdă și mai tare. Dan a împins-o în mașină și mi-a strigat cu o voce răgușită:

— Te bag la mezeluri, fraiere! Ești o găleată de mici, ai înțeles? Mă cac în sufletul tău! Pregătește-te!

Suflete defazate

Anabela

— Următorul!

— Se poate?

— Vă rog, intrați, intrați…

— Bună ziua.

— Bună ziua, luați loc. Ce fetiță frumoasă aveți! Cum te numești, puișor?

— Anabela.

— Anabela? Foarte frumos, foarte frumos. Câți ani ai, Anabela?

— Cinci ani și jumătate.

— Minunat. Vă ascult, doamnă.

— Domnule doctor, acum trei zile, fetița mea s-a plâns de dureri acute la ceafă. A dormit foarte rău, iar aseară a leșinat în baie, sărmana. A vomitat. M-am speriat tare de tot. Ce poate însemna asta?

— Păi, să vedem ce spune fetița. Anabela, povestește-mi, te rog, când ai simțit prima dată durerea? Unde și cum?

— Am simțit durerea… Aici… Nu știu sau nu… Ba nu, alaltăieri.

— Alaltăieri? Mămica ta spune că ți-a fost rău acum trei zile.

— Ea nu este mămica… Mămica mea a murit!

— Vai, Anabela… Cum poți spune una ca asta! Nu-i adevărat! N-o ascultați, domnule doctor, eu sunt mama ei! Nu știu de ce vorbește așa…

— Stați puțin, doamnă… Lăsați-o să vorbească. Trebuie să-mi dau seama de anumite lucruri… Povestește-mi, Anabela, unde este mama ta?

— Mama mea este sub pământ, adânc, adânc… Acolo e întuneric, așa… Mai întuneric decât atunci când ții ochii închiși, mai frig decât noaptea când fugi prin pădure cu ochii închiși și cu degetele înghețate. Până la peretele de fier…

— Anabela, ce-i cu tine? Domnule doctor!

— Doamnă, vă rog să nu întrerupeți fetița, vă rog mult! Dacă doriți s-o ajut. Spune Anabela, povestește-mi…

— Mmmmm… Eu nu știu… Ah! Nu știu ce…

— Mama ta, unde-i mama ta?

— Mama e acolo, sub pământ… Acolo e întuneric și frig și umed, ca într-o burtă de fetiță. Eu știu… Mama e acolo, adânc… În întuneric. Dar să știți că după ochii mamei se ascunde o cireașă albă. După un ochi se ascunde o cireașă albă și după celălalt ochi se ascunde o cireașă albă. Iar după cireașă se ascunde o muscă neagră care vrea să înghită cireașa. Musca vine la mine în fiecare noapte și-mi spune poezii…

— Poezii?

— Da.

— Ce poezii îți spune musca?

— Nu știu, eu nu vreau…

— Hai puișor, nu te rușina, spune-mi, ce poezii îți spune musca? Te rog.

— Musca spune poezii bucuroase.

— Poezii bucuroase?

— Nu, nu… Poezii triste, foarte triste, ca să nu poată dormi mama în pământ, ca să nu poată visa cireșe albe, eu nu pot fără cireșe.

— Ce poezii spune musca, ții minte?

— Da, țin minte, musca spune poezii triste. Mie mi-a spus poezia moale.

— Cum?

— Poezia moale. Despre capul pruncușorului din burta mamei îngropate, iar acolo în capul pruncușorului este cuibul mușteі, dar musca nu-i neagră, ea nu-i muscă… Ea spune: „Groapa, groapa, groapa groapa”. Așa spune musca poezii, dar musca nu-i neagră… Ea se ascunde în capul pruncușorului, iar pruncușorul zâmbește, pruncușorul din scorbură. Pruncușorul din scorbură e rece.

— Anabela, nu mai plânge… Hai puișor. Liniștește-te. Doamnă, ar fi bine să…

— Pruncușorul din scorbură mi-a spus că mama nu știe să cânte… Asta nu-i drept. Mama cântă sub pământ și-mi spune povești. Eu îmi lipesc urechiușa de covor noaptea și aud poveștile. În fiecare noapte.

— Anabela…

— Mama l-a mâncat pe tata, tata a mâncat-o pe bunica, bunica a mâncat pruncușorul din scorbură… Pruncușorul din scorbură mi-a mâncat piciorușele și mânuțele. Pruncușorul din scorbură mi-a sărutat păsărica…

— Anabela…

— Doamnă, vă rog!

— Pruncușorul a mâncat musca. Toți pruncușorii au capetele moi fiindcă au mâncat musca. Eu am mâncat cireșe cu nenea…

— Cu cine?

— Cu nenea bolnav, care vine noaptea. Nenea aduce lapte și bomboane din pădure. El mi-a spus că sunt fluture, dar mama nu crede, fiindcă a plouat și i-a intrat pământ în gură. Nenea mi-a ros unghia. El este foarte frumos, seamănă cu ursulețul meu, dar se mișcă… Ursulețul meu nu se mișcă de frică. Eu mă mișc de frică, dar nu sunt fricoasă, când mă doare, eu spun: „Groapa, groapa, groapa groapa…” Și îmi trece. Eu vreau în groapă. Vreau cu nenea, să dorm în pământ. Eu nu vreau aici. Aici e frig. Unde-i mama? Mamaaaa…

— Anabela, puișor… Eu sunt, eu sunt mama! Doamne, ce se-ntâmplă? Domnule doctor, de ce spune asemenea lucruri? Ce are fetița mea?

— Doamnă, nu știu ce să vă spun. Am impresia că fetița dumneavoastră… Mmmm…

— Ce are?

— Greu de spus… Nu vreau să vă sperii, dar poate fi ceva mai greu. Dincolo de aparența unei imaginații defazate. Asta ținând cont și de durerile la ceafă. În cel mai rău caz, poate fi vorba despre o schizofrenie paranoidă, halucinații sau delir mistic, probabil… Cred totuși că e devreme să mă pronunț definitiv. Fetița e foarte sensibilă, are înclinații spre depresie. Sunt multe aspecte, aș sugera un tratament, dar în primul rând încercați să comunicați cu ea, s-o ascultați, să n-o contraziceți. Fetița are nevoie de multă atenție și compasiune, mai mult decât de un tratament medical sau o internare. Din păcate, la vârsta ei, Anabela știe niște lucruri care o frământă, o chinuie.

— Poftim?

— Fetița știe niște adevăruri pe care noi le ascundem. Cât ne-ar părea de straniu, doamnă, tocmai noi suntem cei mincinoși, noi delirăm și aberăm în corectitudinea și aparenta noastră normalitate. Mai puțin ea… Încercați să n-o contraziceți niciodată, ascultați-o cu atenție, deoarece spune adevărul. Și eu îl cunosc pe pruncușorul din scorbură, și eu cunosc musca!

— Domnule doctor, nu vă înțeleg.

— Nici n-o să înțelegeți, doamnă… Morții nu înțeleg! Aveți prea mult pământ în urechi ca să auziți, aveți prea mult noroi în cap ca să înțelegeți… Mamele îngropate trebuie să se odihnească cu zâmbetul pe buze, nu să încerce să înțeleagă ceva. Toți cei îngropați trebuie să se odihnească în pace, cu zâmbetul pe buze. Groapa…

— Doamne, nuuuuuu… Nuuuuuuuuuuuu. Mă sufoc, aprinde-ți lumina, aprinde-ți lumina, aprinde-ți luminaaaaaaaaaaaaaaaa… Dați-mi drumul de aici, nu pot să respir, nu mai poooooooooooot, nuuuuuuuu… Anaaaaaaaabelaaaa… Anabelaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Compunerea

— Bună ziua, copii.

— Bună ziua, doamnă profesoară.

— Sper că v-ați pregătit pentru astăzi?

— Daaaaaaa!

— Ați pregătit cu toții compunerea?

— Daaaaa!

— Foarte bine, să vedem. Cine-i primul? Liviu, mă bucur că n-ai răbdare… Văd că te-ai pregătit. Te rog să ne citești compunerea ta.

— Abel.

— Abel?

— Da, doamnă profesoară. Abel.

— Foarte bine, Liviu. Te rog să ne citești.

— Noaptea trecută m-am trezit într-un ceas, iar timpul a ieșit de după rotițe și a început să-mi dezmierde urechea cu mustața lui de iepure infinit. Timpul avea o soră statică pe care o veneram cu deznădejde… Anume spuma, cuibărită sub tavanul de os, mi-a divulgat prezența ei lentă. Niște figuri cu intenții calculate la rece mă preparau pentru liturghie, sub reflectorul fix, îmi dezinfectau structura cu soluții aspre și necunoscute, îmi pipăiau ficatul cu degetele de cauciuc. O seringă tocmită cu descântec umed se gudura ca un gărgăun pe lângă mine. Infirmiera avea tremurici matinal. Cavitățile anticipau intervenția. Cavitățile anticipau intervenția… Cei patru, ascunși după măștile foșnitoare, apreciau anestezia cu bisturiul și-mi explicau infrastructura aberației anatomice. Îmi spuneau că totul este mai inevitabil decât nimic. Eram plăpând, loveam șoaptele cu

limba ca să le alung din gură. Aveam o senzație de vată în minte, iar, lângă mine, o babă cu ochii scoși scăpa fum din gură, ca un înger tuberculos, folosea bună-cuviința cozii… Mi-a povestit cum și-a uitat sufletul în tramvai, unghiile la teatru, pielea la piață, copilul într-un pântece străin… Îmi spunea că pruncul îi crește în gând, avea capul umflat. Bătrâna profețea împărăția chinurilor, râdea în hohote și scuipa oscioare de vietăți nemaivăzute până la potop. Și dintr-o dată bătrâna a dispărut. M-am trezit într-o încăpere moale, vietățile îmi șopteau: „Stai liniștită, Eva, stai liniștită, apele s-au rupt, Cain e pe cale!” Am început să țip, aveam sufletul împânzit de durere, am vrut să-mi zmulg inima, dar cămașa de forță era împletită dintr-un șiretlic al dracului de rezistent. Moașele patrupede îmi dădeau târcoale, bocitoarele făceau ultimele aranjamente, dar n-am apucat să nasc. Un domn lent, gălbejit la față, și-a făcut apariția, s-a apropiat de mine, m-a luat de gât și a început să strige: Dă-mi inima, dă-mi inima înapoi! Infirmierii l-au îmbrâncit, au început să-l bată cu niște bastoane de aur, iar el se apăra și țipa: „Nu lăsați plodul să iasă! E Cain! Mi-a luat inima!” Infirmierii îl băteau. Dintr-o dată, m-am trezit…

— Gata?

— Gata.

— Liviu, spune-mi, te rog, te-a ajutat cineva să scrii compunerea? Sincer!

— M-a ajutat puțin sora mea, Eva.

— Sora ta mai mare?

— Nu… Sora mai mică.

Damian

— Bună ziua. Nu vă supărați, suntem de la „Radio X” și am vrea să vă punem câteva întrebări.

— Sigur, domnișoară, vă rog.

— În primul rând, cum vă numiți?

— Damian.

— Locuiți în București?

— Da, în București.

— În ce domeniu activați?

— Nu activez în nici un domeniu.

— Sunteți șomer?

— Nu.

— În fine, ce ați vrea să ne spuneți despre București, despre schimbările care s-au mai produs sau poate nu s-au produs? Ce atitudine aveți personal?

— Nu vă supărați, domnișoară, dar eu nu vă pot spune prea multe… Nu cunosc și nici nu sunt prea interesat.

— Bine, dar… Măcar despre dumneavoastră, ceva?

— Despre mine?

— Da. Orice. Două, trei cuvinte.

— Păi, știu domnișoară, eu cunosc ceea ce nu vine prin mecanica rațională, convențională sau analitică, fiindcă nu apreciez decât inexistența definitivă, atotcuprinzătoare.

— Vreți să spuneți că…

— Nu vreau să spun nimic. Dumneavoastră ați vrut să vă spun ceva despre mine, dar văd că…

— Nu, nu, continuați vă rog!

— Bine. Făcând abstracție de faptul că sunt o halucinație colectivă, am atins punctul culminant al conului de absorbție, în așa fel încât am reușit să mă răstorn dincolo de convenția timpului și a fenomenului cunoașterii. În afară de asta, am reușit să detectez fluctuațiile absolute, adică intervalele facerii, iar acum am pătruns într-un lapsus existențial. Sunt în pauză prenatală, deoarece nimeni nu-mi poate provoca dorința de a exista conceput. De ce n-aș spune asta… Eu am existat, la timpul meu, de trei ori concomitent. Am cunoscut cele nouă intrări în neființă, dar am renunțat la ele. Am făcut saltul către absolutul strict. Mai târziu, când am sesizat marginea interioară a timpului, m-am pierdut într-o pervertire ascetică, în afara percepției exterioare a lucrurilor. Am pătruns în neființă până la penultimul moment inseparabil, după care am izvorât din arterele celor care m-au respins, am renunțat la viața lor pentru ei. Am îmbătrânit regresiv, dinspre moarte spre naștere, o dată cu pruncii care mi-au cedat sfârcurile mamelor lepădate. M-am rarefiat până la esența placentară, ca apoi să mă dizolv în blestemul celor douăsprezece urgii. Am eliberat ciclul, ca să mă înțelegeți, domnișoară… Datorită mie, sângerați acum, de câteva zile… Am suferit dincolo de suferință, fiindcă am renăscut prin gingiile preoților care s-au înecat în laptele incestual și am lăsat în urma mea giulgiul putreziciunii supreme. Am revenit la mormintele mele ca să gust pământul ce mă iubește

necondiționat. Am gustat din noroiul negru ca să-mi îndulcesc durerea sufletului. Și, în sfârșit, mi-am devorat limba ca să cunosc prospețimea gândului mut. Ce-aș putea să vă mai spun… Degeaba filmați, oricum nu se înregistrează nimic. Iar cât privește limba, într-adevăr n-am… Poftiți, uitați-vă. Aaaaaaaa…

— Doamne Dumnezeule, cine sunteți? Mihai, stai, nu stinge! Domnule, așteptați puțin… Domnule!

— Eu nu sunt nimeni, domnișoară, uite… Nu mai sunt.

— Ai văzut, Mihai, ai filmat asta? Ce se-ntâmplă? Doamne, ce-a fost asta? Mihai, spune ceva… Mihai!

— Nu știu, nu-mi vine să cred, nu s-a înregistrat nimic, uite… Ce s-a întâmplat? Doamnă, nu vă supărați, ați fost cumva atentă?

Spume și coridoare

Astăzi, imediat după capitolul doisprezece (Interdicții), am descoperit capitolul doisprenouă, apoi doispreopt, doispreșapte etc. De-a dreptul uimitor. Acestea sunt niște capitole ascunse. Vă voi explica imediat cum stau lucrurile. În mod normal, orice carte de treisprezece capitole conține exact treisprezece capitole, nici mai mult, nici mai puțin, dar Tratatul Decolorărilor, spre deosebire de alte cărți, are o structură fractală. Treisprezece capitole din acest tratat mai conțin încă douăzeci și opt de capitole ascunse! Urmăriți această demonstrație:

capitolul unu
capitolul doi
capitolul trei
capitolul patru
capitolul cinci
capitolul șase
capitolul șapte
capitolul opt
capitolul nouă
capitolul zece
capitolul unsprezece
capitolul unsprenouă
capitolul unspreopt
capitolul unspreșapte
capitolul unspreșase
capitolul unsprecinci
capitolul unsprepatru
capitolul unspretrei
capitolul unspredoi
capitolul unspreunu
capitolul doisprezece
capitolul doisprenouă
capitolul doispreopt
capitolul doispreșapte
capitolul doispreșase
capitolul doisprecinci
capitolul doisprepatru
capitolul doispretrei
capitolul doispredoi
capitolul doispreunu
capitolul treisprezece

Cu alte cuvinte, am ajuns la capitolul treisprezece, dar aceste treisprezece capitole conțin în total 31 de capitole, adică 28 de capitole ascunse. La capitolul doisprenouă (spume și coridoare) am găsit câteva parabole sau povești pentru bătrâni, extrase din Cartea Urmelor. Autorul cărții, groparul Minculea, era cunoscut pentru faptul că lucra numai în somn, iar, când era treaz, stătea nemișcat și se uita într-un punct, până când adormea și se apuca din nou de săpat sau de scris… Am extras câteva parabole din cartea lui Minculea.

Sfântunecatu

Toamna, ca o strigoaie cu suflet de coasă și limbă de frunze. Își înfige cornul descompus în gâtlejul verii. Vertebrele ei de humă sunt cuiburile larvelor somnoroase și lăcașurile de măduvă ale fluturilor cu aripi de mucegai. Tendoanele ei sunt copacii cu boală umedă sub scoarță, salcâmii care regretă că n-au picioare să fugă cât mai departe de furia ruginii. Toamna își dezgolește tendoanele, așteaptă să i le sfâșie tăișul de gheață, dar iarna moartă de un an nu se mai arată și strigoaia își implântă cornul mai adânc, în carnea de humă…

Din inima pădurii, de undeva de nicăieri, își face apariția copilul palid, cu ochi căprui și păr galben. Oamenii îl numesc Sfântunecatu. Buzele copilului sunt transparente și tremură ușor, de parcă ar vrea să spună ceva, dar el n-are multe de spus, el are multe de făcut, iar aceste multe trebuie făcute în tăcere. Copilul bântuie dintotdeauna, se află pretutindeni în același timp și are doar șapte ani, tot timpul șapte. Tărâmurile peregrinărilor lui se întind la nesfârșit și rareori cineva reușește să-l privească în ochi mai mult de o sută de ani. Dar aici, pe aceste tărâmuri ostenite, Sfântunecatu este un musafir bine venit, fiindcă lasă în urma sa pace și suflete miruite. Acum, se plimbă prin pădurea de ceață, se uită în sus… Corbii îl cunosc, îi arată calea cea mai scurtă către marginea pădurii, dar copilul vede prin tulpinile copacilor, vede prin pietre, vede cum se furișează goanga cu o mie de picioare. Oricum, el nu se află doar în pădure, ci și în afara ei. Se află pe stânca înghețată, în valea cu mlaștini umflate, pe mare, sub apă, în deșertul

cămilelor uscate, în inima bătrânului Serafim și în ochiul împietrit al mielului de altă dată. Copilul se plimbă prin pădure, vreascurile suspină sub talpa lui, el adulmecă aerul rece, apoi se oprește. Aude un melc care-l cheamă: „Stai, așteaptă-mă un pic!” Copilul zâmbește, se așază lângă melcul cu căsuța crăpată. O furnică încearcă să ridice o sămânța cenușie, îl vede pe Sfântunecatu, lasă sămânța și fuge către el. Numai păianjenul împietrit, auzindu-i pașii, nu poate ieși din pământ, unde așteaptă de nouă mii de ani, așteaptă o viață de fluture. Melcul și furnica se urcă în palma copilului, ca să fie mai aproape de suflarea lui caldă. Ei se agită și-i povestesc cât de trist și rece este acolo, sub frunze, iar copilul le spune că sus, de-asupra copacilor, este și mai trist, fiindcă toamna a învelit pădurea în fâșii de ceață rece. Melcul și furnica se ghemuiesc în palma copilului, el îi apropie de buzele sale calde și ei adorm. Corbul cu inima ca un ceas de carne se uită de sus… Cronc. Trec ani de fum. Cronc. Nouă mii de ani și încă nouă mii… Păianjenul iese din pământ, praful argintiu i se scutură de pe aripi, melcul își spală blănița, furnica sare din apă, soarele îi dezmiardă solzii – cele nouă mii de oglinzi, iar corbul cu inima ca un ceas de carne se târăște pe sub frunze, neted și rece.

Cel-ce-nu-i

Sihastrul viețuia singur, într-o chilie de praf, sub urma incertă a soarelui. Bătrân și gălbejit ca o pagină ruptă din cartea amintirilor, sihastrul cunoștea șoapta pietrei și țipătul peștelui cu oase de iarbă. Chilia de praf era aproape goală, tot ce mai avea era o clepsidră care plimba puii timpului – clipele. Mai avea o carte veche, cu foi ostenite, iar în adâncul cărții, ca într-o pădure întunecată, era ascunsă Frunza Tăcută. Călătorii istoviți se opreau la chilia de praf, în speranța că vor găsi adăpost și hrană, dar tot ce le putea oferi sihastrul era murmurul mut al clepsidrei și înțelepciunea cărții cu foi ostenite. Călătorii răsfoiau tulburați cartea, încercând să găsească răspunsul la disperarea lor, iar cei care găseau din întâmplare Frunza Tăcută rămâneau împietriți, cu privirile înghețate în sine, tăcuți și împăcați cu nesfârșirea ce le pătrundea în venele de praf, iar apoi, sărmanii, se risipeau ca o pulbere albă. Alții, spre norocul sau

nenorocirea lor, nu se împiedicau de Frunza Tăcută și plecau la drum, cu tot cu răspunsurile găsite în cartea sihastrului.

Bătrânul nu deschidea cartea niciodată. El aștepta ceasul în care clepsidra va încheia povestea vieții lui, iar firul de nisip se va întrerupe și-i va da dreptul să caute Frunza Tăcută. Blestemul însă, urgie crudă, se abătu. Printre călătorii nesfârșiți, cerșetorii umili, pustnicii sau războinicii istoviți, își făcu apariția Cel-ce-nu-i. Era înalt și frumos, iar sihastrul îl invită cuviincios la masa flămândă. Cel-ce-nu-i răsfoi ca mulți alții cartea cu foi înțelepte și, găsind Frunza Tăcută, zâmbi șiret… O luă și ieși din chilia de praf. Dispăru, cum dispare țipătul pruncului în urechea mortului. Bătrânul care se ferea să vadă cartea, nu-și dădu seama de cele întâmplate, strânse din umeri și închise ușa în urma drumețului necunoscut. În aceeași noapte, murmurul mut al clepsidrei încetă și sihastrul se trezi într-o liniște apăsătoare, cu presimțirea unui sfârșit de lume în el. Se îndreptă șchiopătând către masă, luă cartea în mâinile îngălbenite și începu s-o răsfoiască, răbdător, pagină cu pagină, cu privirile însetate de lumină, dar frunza nu apărea. Apropiindu-se de sfârșitul cărții, sihastrul simți un fior ce-i strânse inima. „Am scăpat vreo pagină… Sigur, am scăpat, dar voi încerca din nou.”

Nebunul Manea

La începutul interior al timpului, când ținutul Crisalidei doar începea să existe, întruchipând viitoarea sa grandoare într-un singur cuibar de lumină, lângă râul cu nisip tânăr, se născu Umbra, de una singură. Pătrunse în cuibarul de lumină și coborî treptele proaspete, până în măruntaiele cuibului de lumină. O dată cu Umbra, apăru primul lucru, apoi celălalt lucru. Erau lucrurile necunoscute. Umbra a fost profețită de către Aliman Pustnicul, care i-a spus lui Manea: „Va apărea Umbra de una singură… Îi va șopti celui din preajmă: Sărută-mă!”

Nebunul Manea, bezmeticul cu umeri de piatră, a găsit ținutul Crisalidei, s-a întâlnit cu sinele-copil și a plâns nouă nopți. A găsit cuibul de lumină, a coborât în caverna cu pereți de piatră îngândurată și s-a aciuat pe

covorul de spori. Întunericul i s-a lăsat pe umerii puternici și Manea a căzut în genunchi.

Ce caut aici, ce caut, Doamne Dumnezeule? Doar nu l-am crezut pe Aliman… Nu știu ce fac, de mult nu mai știu ce fac, iartă-mă!

Sărută-mă… O șoaptă de nicăieri i se prelinse lui Manea în suflet. El tresări, încercă să se ridice.

Sărută-mă… Aerul umed îi smulse inima și Manea văzu Umbra. Era chiar lângă el, îi lingea inima cu privirea, îl chema… Manea făcu doi pași, închise ochii și sărută zidul de piatră, bolovanii acoperiți cu spori fosforescenți, urmele melcilor orbi. Deschise ochii cutremurat, se trezi într-un întuneric desăvârșit, începu să alerge, căzu din nou, se lovi de ziduri, dar nu mai găsi ieșirea. Frica îi seceră suflarea, iar Crisalida ieși din cuib, îmbrăcată în carnea lui, cu inima lui în piept și cu sufletul lui în gură.

Gole Molarul (povestea însângeratului de lut)

Toamna trecută a fost iarnă. Corbii și limbile lor păgâne au înghețat ca topoarele. Au încetat blasfemiile. Degetele olarului mut au înghețat pe toarta urciorului. Lutul de pe ele a crăpat până la os. Nevasta olarului, femeia cu sânge osândit, a fost nevoită să moară, lovită de cuvânt întunecat. Olarul a rămas singur. Mâinile lui au căzut și s-au ciobit. Nu mai avea cine să îngrijească trupul vânăt al nevestei lui. Trupul cu sânge de piatră, care aștepta să fie coborât în pământ. Olarul stătea nemișcat, cu cioturile mâinilor încrucișate la piept. Lacrimile i se prelingeau pe obrazul de crustă. Cădeau jos și pătrundeau în setea viermilor.

Ea s-a întors. Și-a făcut apariția din sinele său lepădat. Și-a urcat trupul neînsuflețit în sania veche și a luat-o către țintirim, alunecând pe suspinul congelat. Mâinile olarului au crescut, tendon cu tendon, deget cu deget și el le-a întins ca un orb către groapa din gura cerului. A stat așa până când soarele a căzut în fântâna

nesfârșită. Ușa casei a suspinat prelung și s-a deschis. În prag stătea o altă aceeași… Tânără, cu buzele incapabile de cuvinte, cu genele proaspete, ea ținea în mâini un urcior vechi, primul urcior pe care l-a făcut olarul la roata copilăriei, primul lut pe care l-a frământat. Fata a pășit către el. Cuvintele au tresărit în gura ei…

Știi, Gole, tu ești molarul care tocește vremea. Tu ești lutul care îmi încălzește celălalt trup, lutul care îmi dezmiardă sângele, dincolo. Am obosit să nu mai pot fără tine. Am lăsat sania celorlalți…

Olarul a luat urciorul din mâinile fetei, a tresărit ca un viu și l-a scăpat jos. Urciorul s-a spart. Vinul negru s-a prelins la picioarele lor ca o nebuloasă. Spuma de stele a pătruns în setea lumii și olarul a înviat.

Pădurea

O ceață albă ca laptele învăluia pădurea. O ploaie măruntă și bolnăvicioasă mângâia frunzele îmbătrânite. Undeva, în adâncul pădurii, unde nici liniștea nu știa să pătrundă, de undeva de după tulpinile contorsionate, se auzea o voce rătăcită. Aparținea unui om pierdut, al cărui aspect trăda suferință și deznădejde. În fața lui stătea un lup uriaș, care adulmeca aerul umed și asculta povestea. Omul tremura de frig, iar vocea stinsă depăna firul vieții lui. Confesiunea a durat câteva ore, până când lupul a întrerupt-o:

— Stai omule, stai. Și eu sunt singur… Și eu iubesc pătimaș și plâng uneori ca un copil. Și eu o duc de azi pe mâine, sunt un fugar visător, naiv și trist. Sunt hăituit și obosit. Sunt gelos pe norii negri care îmi ascund Luna. Și eu sunt, recunosc că sunt un ucigaș crunt. Într-adevăr… Noi suntem la fel, suntem ca niște frați, numai că eu nu înțeleg un lucru. Un singur lucru. Mi-ai spus că ești laș… Ce înseamnă laș?

Ultracirc

Petruşka-porcul trist

Într-o dimineaţă, Petruşka-porcul trist s-a trezit, s-a uitat în toate părţile şi a întrebat: De ce, de ce acum, de Crăciun? Dar n-a apucat el bine să se întristeze, că a intrat Gavril-gospodaru, cu baioneta în mâna vânjoasă, şi a spus: Hai, Petruşka, lasă poeziile şi hai, oaspeţii vin mâine, iar piftia încă nu-i gata. Petruşka s-a uitat întristat la Gavril şi l-a întrebat: De ce, de ce? Spune-mi, ce ţi-am făcut? Cum adică ce mi-ai făcut, a întrebat Gavril. Nu mi-ai făcut nimic, dar aşa se cuvine, asta-i soarta, Petruşka, ăsta-i destinul… Cărniţa e bună şi doar n-am cheltuit cu tine degeaba atâtea castroane de lături, atâta zahăr, atâta pâine. Atunci Petruşka a spus: Bine, gospodarule, fă cum vrei, dar aş vrea să-mi îndeplineşti o dorinţă înainte de moarte. Aş vrea să te duci la editură cu poeziile mele şi să încerci să le publici. Dacă voi fi mort, ei o să publice neapărat o carte, iar tu, gospodarule, te vei îmbogăţi şi vei deveni boier. Şi, dacă vei deveni boier, te rog mult să-mi faci şi mie un mormânt mai frumos, măcar o lespede de marmură pe care să fie scris numele meu, Petruşka, şi o poezie de-a mea nu prea mare. Aceasta:

Treuca mea e mititică
Sunt murdar şi singurel
Viaţa-i scurtă dar frumoasă
Vreau un rai mai mititel

Gospodarul înlăcrimat s-a apropiat de porc, l-a scărpinat după ureche şi i-a spus: Îţi promit, Petruşka, voi duce poeziile tale la editură.

Piftia a fost bună şi familia a mâncat în linişte şi smerenie, evitând să-şi intersecteze privirile.

Dragomir

Dragomir a luat găina de gât şi s-a apropiat de butuc. Bărdiţa strălucea la soare. Dragomir a sprijinit capul găinii pe butuc şi a ridicat toporul. În momentul următor găina a strigat la el cu voce omenească: Dragomir, stai, Dragomir! Aşteaptă o clipă, nu te grăbi! Vreau să-ţi propun o afacere!

Dragomir a scăpat toporul jos și a sărit într-o parte ca ars. Găina s-a uitat în jur, s-a apropiat de el și a spus: Calmează-te, Dragomir, nu te speria. Eu vreau să-ți propun o afacere, dar tu trebuie să-mi promiți că mă vei lăsa în viață. Bine, Reabușka, a zis Dragomir, Dumnezeu cu tine, te las în viață, dar spune mai repede, ce fel de afacere? Ai răbdare, a spus găinușa. Fii atent! Ieri, pe la prânz, am văzut cu ochii mei cum vecinul tău, Nicu, a intrat la tine, mmm, la noi în curte. Tu erai plecat la vie. Așadar, Nicu a intrat în ogradă, iar eu am sărit pe acoperișul garajului, iar de acolo am văzut totul. Nicu a intrat în casă, iar Florentina, soția ta, îl aștepta cu picioarele desfăcute. Nicu s-a dezbrăcat, a luat perna ta și a făcut pipi pe ea. Florentina s-a excitat de la asta și a strigat la Nicu: Da, Nicușor, da, dulceața mea. Hai, vreau să te văd, vreau să mă călărești. Aruncă la dracu perna aia. Te-am așteptat toată ziua, Nicușor! Am așteptat să plece căcănarul ăla împuțit, bou' dracului, impotentu' și fraieru' satului. Așa a spus nevasta ta, îmi pare rău, Dragomir. Iar apoi Nicu a încălecat-o pe Florentina și a început s-o călărească vârtos, în ultimul hal, iar Florentina plângea de fericire. La sfârșit, Nicu s-a șters cu prosopul tău, apoi a scuipat pe fotografia ta de pe raft și a plecat.

Dragomir a scrâșnit din dinți, a ridicat toporul și a strigat la găină: Ceeeee? Nu te cred, te omor, găină proastă. Cum ai putut? Nicu e fratele meu de cruce, nu e cu putință așa ceva! Am copilărit împreună, am luptat împreună în Afganistan, eu l-am salvat de la moarte, l-am cărat în spate două zile și două nopți ca să-l salvez, iar tu vii și-mi spui așa ceva?

Stai, a strigat găina. Nu te enerva! Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Lăbuș. Și el a văzut totul. Sau întreab-o pe capră.

Dragomir s-a apropiat de Lăbuș, care tocmai rodea un os, și a strigat: Lăbuș, lasă osul și spune-mi adevărul, acum! Câinele s-a uitat la Dragomir și a spus: Da, stăpâne, îmi pare rău, dar găinușa are dreptate. Nicu, fratele tău de cruce, a făcut pipi și în cana ta preferată. În afară de asta…

Gata, gata, a strigat Dragomir. Să nu vă mai aud! Capra s-a uitat cu tristețe la Dragomir și el a înțeles că găina a spus adevărul.

Ei bine, pasăre proastă, ce vrei acum de la mine, ce afacere vrei să-mi propui, spune! Găina a ridicat privirile către cer și i-a spus: Deci, fii atent. Vreau să te duci acum la Nicu și să-i duci un urcior cu vin. În afară de asta, vreau să-i spui următoarele: Nicule, dragul meu, fratele meu, am venit la tine să te îmbrățișez și să-ți spun că ești cel mai bun om din lume, ești cel mai corect și cel mai bun prieten. Să știi că oricând vei avea nevoie, ziua sau noaptea, te voi ajuta și voi fi alături de tine. Te rog să mă ierți dacă am greșit cu ceva vreodată sau dacă te-am supărat. Cu alte cuvinte, asta să-i spui și să nu uiți să-l îmbrățișezi frățește și să-i torni un pahar cu vin.

Dragomir a scrâșnit din nou și a urlat: Ce ai, găină proastă, ai înnebunit? Ce afacere este asta, ți-ai ieșit din minți? Sau vrei să-ți iau gâtul?

Găina s-a uitat la capră, iar apoi a spus: Dragomire, tu nu înțelegi fiindcă ești om. Asta-i problema, din păcate. Dacă nu vei înțelege și nu vei face cum ți-am spus eu, vei sfârși la râpă sau în pușcărie ori la casa de nebuni! Sau mort, cine știe… Oricum, va fi rău de tot. Trebuie să te luminezi odată, trebuie, Dragomire! Să știi, eu nu sunt așa de proastă cum crezi tu. Noi, animalele, oile, gâștele, iepurii… Noi știm mai bine ce înseamnă umilința, noi dormim la pieptul lui Dumnezeu. Crede-mă, Dragomire, nu te încăpățâna, nu gândi ca ceilalți. Să nu crezi că tu știi mai bine decât mine adevărul. Nu subestima necuvântătoarele. Nu ponegri numele pe care-l porți!

Dragomir s-a așezat jos și a spus cu o voce stinsă: Ascultă, găină, de ce mă chinui, de ce? Spune-mi ce urmărești, ce fel de afacere este asta, ce vrei să obții?

Găina s-a uitat la el trist și a spus: Păi, tocmai nimic. Nu urmăresc nimic. Ți-am spus despre afacere ca să-ți atrag atenția, fiindcă voi, oamenii, numai la așa fel de propuneri sunteți mai atenți, mai vulnerabili, așa sunteți voi. Pe mine în schimb nu mă interesează decât să mă lași în viață. Câștigul tău îl vei simți după ce te vei întoarce de la fratele tău de cruce, după ce îl vei cinsti și îl vei îmbrățișa. Te vei întoarce acasă cu urciorul gol, te vei duce la soția ta și o vei îmbrățișa cu drag. Apoi, Dragomire, vei merge și îți vei aduna hainele într-un rucsac. Îți vei lua niște plăcinte, niște vin și vei pleca de acasă. Vei pleca pentru totdeauna, așa ca să nu te mai vadă nimeni, să nu te mai întâlnească nimeni și să nu te mai întorci niciodată înapoi, niciodată! Să te duci departe,

Dragomire, cât mai departe! Să te duci acolo unde nimeni n-a ajuns încă, acolo unde vei fi singur, unde vei rămâne singur. Acum, dacă vrei, poți să mă omori, nu-i nici o problemă, suntem obișnuite, nu că aș vrea asta, Doamne ferește! Cine vrea să moară? Oricum, fă așa cum crezi, dar să știi că o singură soluție există, doar una… Așa cum ți-am spus, așa cum ți-am spus, așa cum ți-am spus!

Dragomir s-a uitat la găină cu tristețe, apoi a privit în jur și a început să plângă. A intrat în casă și a început să-și adune lucrurile. Găina a intrat după el și a spus: Ce faci, ți-am spus să te duci la Nicu, să te duci cu urciorul. Dragomir a spus: Gata, lasă-mă în pace, du-te în coteț sau du-te unde vrei, lasă-mă. Nu mă duc la el, nu mă duc, nu mă duc, nuuu măă duuuc, ce pizda mă-sii, nu înțelegi, pasăre, lasă-mă! Lasă-mă în pace! Plec acum, nu mai stau…

Omida care linge luna

Omida care linge luna s-a născut în 1993, într-o familie de omizi nevoiașe, nu departe de localitatea Ciorba Lupului. Tatăl omizii, un vierme de mătase înstărit și respectat în cercurile omizilor intelectuale, nu s-a afirmat în timpul vieții și a încercat să se afirme în timpul morții, prin intermediul sistemului de multiplicare a rețelei U1. Această rețea a fost interzisă în 1998, iar tatăl Omizii care linge luna a fost nevoit să abandoneze sistemul de multiplicare. Mama omizii, un soi de larvă intelectuală foarte sufletistă, dar mai puțin rațională, a lucrat o perioadă la uzina de zahăr, dar a intrat în șomaj din cauza reducerii personalului care prefera mai mult de nouăsprezece linguriițe de zahăr la ceai. În semn de protest omida a pornit o campanie foarte stranie, dar a eșuat.

De mic copil, Omida care linge luna a rămas singură, deoarece maică-sa a fost închisă la ospiciul supraetajat Piramida lui Pavluța, iar taică-său nu mai dădea semne de viață. Omida a fost nevoită să-și poarte singură de grijă, a studiat o vreme îndelungată învățăturile marelui Colibaba, iar în anul 1999 s-a călugărit și s-a înscris în armata de profanare a culturilor muribunde din Valea Ostrov. În iunie 1999 omida a refuzat premiul „Schizo” pentru cel mai dur

comportament în timpul campaniei de profanare a mormintelor, iar în august a fost selectată pentru misiunea spațială „Purcelușii de oțel” și a vizitat planeta ucigașă Gluba, unde a exterminat răul. În octombrie, Omida care linge luna s-a întors în livada natală și s-a înscris în Dimensiunea a Doua. Această dimensiune a fost înființată de către Untilă Imunocidu în 1892, la Călărașii Moi.

Pescarul Afanasie

Acum trei săptămâni pescarul Afanasie s-a prăbușit sub gheață, în lacul din parc. L-au găsit peștii principali, Mihai și Grigore. Mihai, un pește sobru și gras ca un motan, l-a văzut primul pe Afanasie. S-a apropiat de bietul pescar, a făcut câteva cercuri în jurul trupului convulsionat și a exclamat: „Jigodie!” Patruzeci de ani mai târziu, nepotul peștelui Mihai, peștișorul de aur, și nepoata peștelui Grigore, peștișoara de argint, s-au căsătorit și au avut împreună 40 de peștișori de plumb și 4 peștișori de cupru. Peștișorii de plumb au fost racolați în armata de acumulatoare, iar peștișorii de cupru au dispărut fără urmă.

Câinele care se uită într-un punct

motto: l-au văzut, dar nu i-au dat kebab.

Într-un gang obscur, undeva în Rahova, există un cățel maidanez care se uită într-un punct. Nimeni nu-i dă nici o atenție, fiindcă e prea mizerabil, bolnăvicios și infect. Cățelul pare turtit sub concepțiile de beton ale blocurilor confort trei și toți trec pe lângă el cu expresii inaccesibile, de parcă ar fi ratat foile turistice în Turcia. Și totuși nimeni nici măcar nu presupune că bietul cățel nu-i deloc biet, ci, dimpotrivă, este cățelul-cheie, supranumit „Port” (Posibilitatea unui trecător de-a sări într-un freeflying de patru mii de ani și întâlnirea neașteptată cu Astrognomul Stroboscorpus). Evident, este vorba despre Cățelul metafizic, câinele care n-are nevoie de carnea ta și nici de kebabul meseriașului măsliniu.

Ieri, spre exemplu, o băbuță încovoiată ca un robinet s-a oprit în dreptul cățelului, a răscolit în traista decolorată și i-a aruncat o bucată de chiflă tristă. Cățelul s-a uitat la babă cu ochiul său de aur și baba a intrat în comă, iar din comă a ieșit în Egiptul Antic și s-a trezit Nefertiti. Tot ieri, un domn amărât s-a uitat la cățel, a chemat un golan care se intelectualiza cu prenadez, i-a dat douăzeci de mii de lei și i-a spus: Te duci la mek, cumperi un ciz, mi-l aduci repede, iar eu îți mai dau cincizeci de mii! Hai, că moare cățelușul de foame! Golanul a fugit la mek, iar domnul n-a mai apucat să vadă cizul, fiindcă a intrat în comă și s-a trezit în Egiptul Antic, tocmai în patul lui Nefertiti, îmbătat de parfumul coapselor ei de aur cald. Ceva mai târziu, un tip bine, douăzeci și doi de ani, împreună cu prietena lui, nouăsprezece ani și patru luni, au trecut pe lângă cățel înfulecând câte un kebab fierbinte. L-au văzut, dar nu i-au dat kebab. După ce au ieșit din gang, au intrat în comă. Tipul s-a trezit bătrânica încovoiată ca un robinet, iar prietena lui s-a trezit domn amărât. S-au uitat unul la altul, iar bătrânica a izbucnit: „Nicușor, dragu' mamei, unde ai dispărut, Doamne Dumnezeule!” Iar domnul cărunt s-a uitat la ea indignat: „Îmi pare rău, doamnă, dar eu nu vă cunosc. Eu nu sunt Nicușor, eu sunt Astrognom și mă numesc Stroboscorpus!”

Ucigă-l Toaca și lupul (fabulă cu morală codificată)

Ucigă-l Toaca susținea că Scufița Roșie este nepoata lui Lenin și prin urmare este comunistă. În schimb, Lupul spunea că Scufița Roșie este o curvuliță dulce și n-are nici o importanță dacă-i comunistă sau dacă-i fascistă sau dacă-i o psihopată ucigașă care mănâncă noroi cu creier. Lupul susținea că orientarea politică sau religioasă a Scufiței nu influențează gustul cărnii ei. În schimb, Ucigă-l Toaca spunea că nu-i adevărat. Carnea de iepure protestant, spunea Ucigă-l Toaca, este mai amară decât carnea de arici ateu. Prin urmare, nepoata lui Lenin ar putea fi mai sărată decât nepoata lui Hitler. În acest răstimp, auzind discuția controversată dintre cei doi amatori de contradicții, iepurele protestant și oaia ucigașă de lupi au ieșit din vizuina ursului cu boturile murdare de sânge. Ce faceți meseriașilor, a întrebat iepurele rânjind

cu buza despicată, iarăși o frecați în loc să munciți pe deal, în rând cu oamenii. Să nu văd urmă de-a voastră pe-aici!

Cățeii somniferi și doamna Gherda

Doamna Gherda, soția primului-ministru Teofil Spasov, obișnuia să doarmă într-o groapă cu bomboane la marginea orașului Sofia. În 1922 ea a cheltuit întreaga avere ca să cumpere cinci elefanți de la fachirul Taj-Rhan-Obal, ca apoi să-i tortureze ca să vadă dacă elefanții plâng. În afară de asta, doamna Gherda și-a tăiat un picior din cauza cățelușilor somniferi care o vizitau în groapa cu bomboane și o terorizau în felul următor:

Gherda, dă-ne piciorul, ți-am adus toporul!
Gherda, dă-ne piciorul, ți-am adus toporul!

Într-o noapte, după ce cățelușii somniferi au repetat această poezie de cinci mii de ori, doamna Gherda n-a rezistat, și-a ros piciorul cu dinții și l-a dat cățelușilor. În martie 1945, doamna Gherda, celebră pentru piciorul ei de lemn de trandafir, și-a împușcat soțul într-o criză de gelozie, iar apoi a plecat în India, unde în momentul de față se află sub un strat de pământ.

Stomacul, fierea și inima

Într-o dimineață însorită de vară, stomacul, fierea și inima au ieșit la plimbare în parc, nu departe de locul unde pescarul Afanasie s-a prăbușit sub gheață. La un moment dat, de undeva de sus, probabil dintr-un avion de transport, a căzut o ladă uriașă plină cu mâncare, dar asta n-are nici o legătură cu povestea pe care vreau s-o spun. Stomacul, fierea și inima mergeau agale pe o alee înzăpezită, iar, când au ajuns lângă lada cu mâncare, stomacul a spus următoarele:

„Să știți, soră fiere și soră inimă, că eu sunt mult mai important decât voi. Fără contribuția mea, voi n-ați fi în stare de nimic. N-ați fi în stare, spre exemplu, să mișcați din loc această ladă uriașă, predestinată copiilor săraci din Mobutu și care din neatenția pilotului și a copilotului,

care prizează detergent în toaleta avionului de transport, a căzut din compartimentul cu mărfuri.”

La auzul acestor cuvinte, fierea s-a îngâmfat, a pus cornul și a încercat să miște lada. Inima, supărată foc, s-a băgat sub ladă, s-a umflat cu sânge din răsputeri, s-a zbătut, s-a zvârcolit, dar degeaba. Lada a rămas nemișcată. Stomacul le-a făcut din ochi organelor și, zmac, a sărit în lada cu merinde pentru copiii sărmani din Mobutu, care vreau să spun că așteaptă și astăzi, cu ochii ațintiți spre cerul albastru promițător. Așadar, stomacul a sărit în ladă și s-a apucat de înfulecat haiducește. Pac-pac, pac-pac, până când s-a umflat ca o broască bolnavă de invidie. Apoi stomacul s-a răsturnat cu greu din ladă, a împins-o fără efort, iar lada a zburat cât colo. Atunci le-a spus organelor: „Fără mine sunteți niște handicapați!” Fierea și inima, foarte orgolioase, i-au spus stomacului să aștepte puțin, iar ele au plecat în căutarea intestinului gros. L-au găsit într-o crâșmă nu departe, aburind o gagică cu teoria relativității. Inima s-a furișat dintr-o parte, fierea din cealaltă, l-au apucat pe intestin de gât și i-au spart capul cu o halbă de bere. Intestinul a murit pe loc, iar fierea și inima s-au întors la stomac și i-au spus: „Să vedem, frățioare, cum te descurci acum…”

Sfârșitul industriașului Krozenschaft

În pădurea Baciului, nu departe de hotarul cu Iugoslavia, într-o colibă de lemn nu prea mare, locuiesc capra Anastasia și cei 270 de iezi electronici. Înainte de război capra locuia într-un apartament cu șase camere lângă hotelul Astoria, în Berlin, împreună cu soțul ei, industriașul Krozenschaft. În 1938, Krozenschaft a părăsit-o pe capră și bineînțeles și-a părăsit copilașii, cei 270 de iezi electronici. Capra a rămas neprihănită și chinuită, cu echipa uriașă de iezi, pe care trebuia să-i alăpteze din greu. Peste câteva luni, când iezii au crescut măricei și puteau declanșa împreună o forță de 500 de megatone, capra a înființat celebra armată pentru recuperarea demnității. Armata celor 270 de iezi electronici a rămas în istorie sub denumirea de „Armata judecății de sânge în numele laptelui sacru”. Războiul s-a declanșat o dată cu explozia provocată de iezi în uriașa

fabrică de medicamente a industriașului Krozenschaft. Pierderile industriașului au fost estimate la peste șapte, repet, șapte milioane de tone de aur masiv. Bineînțeles, inima industriașului mecanomorf n-a rezistat și a cedat. În 1939, la bursa din Tokyo a răsunat vestea multașteptată: „Industriașul Krozenschaft nu mai e!” Sărbătoarea a durat 130 de zile și s-a extins până în Sahalin. Capra și-a petrecut bătrânețea fericită în orașul Urengoi, până în anul 1992, când s-a mutat în pădurea Baciului împreună cu armata de iezi. Chiar și astăzi, iezii electronici muncesc cinstit și electrocutează lupii de dimineață până noaptea.

Patru sute de tone de marmeladă

În primăvara anului 1932, Patrick Plumm, un influent om de afaceri din Austria, a comandat pentru Carlita – maimuțica lui domesticită – patru sute de tone de marmeladă. Nimeni n-a înțeles niciodată acest gest al aristocratului Patrick Plumm, mai ales că el avea doi copii, o fată de 9 ani și un băiat de 12 ani, pe care i-a alungat de acasă în iarna cumplită a anului 1931. Celebrul Plumm a publicat 99 de best-seller-uri. Primul best-seller, „Carlita sau maimuța cu ochi de purceluș”, a fost editat în 1942, la editura „Faust Patron”, și a fost vândut în peste 300 de milioane de exemplare numai în Germania nazistă. Ultimul best-seller, „Carlita blaniță de aur și butoiul cu miere”, a fost publicat în 1943 la editura „Grob” din București, fiindcă Plumm în acea perioadă activa în România. Cartea s-a vândut în peste 500 de milioane de exemplare și a fost tradusă în toate limbile importante, inclusiv engleza. Industriașul a murit în 1998 la Bacău și a lăsat toată averea sa maimuței Carlita, care astăzi locuiește în Barcelona împreună cu masculul Anubis, un babuin viril, și cei doi pui, Roksolana (maimuțica răsfățată) și maimuțelul Amenhotep (Covrigaru pulii mele).

Harlampie și Stasu

Se spune că prima găină misterioasă a fost descoperită pe domeniile boierului Slutu de către doi

vânători, Harlampie și Stasu, în jurul anului 1828. Vânătorul Harlampie, un bărbat bine făcut, la vreo trei metri înălțime, reușea să mănânce la o cină patru porci și doi saci de cartofi. Prietenul lui, vânătorul Stasu, un bărbat ceva mai mărunțel, la vreo doi metri și patruzeci de centimetri, reușea să satisfacă într-o noapte vreo două sute de mirese care veneau la el pe furiș, din toate satele vecine. Harlampie și Stasu erau nedespărțiți și erau vânătorii favoriți ai boierului Slutu, fiindcă îl aprovizionau în fiecare zi cu câte 200 de căprioare, 50 de mistreți și 30 de cerbi pe care boierul oricum îi îngropa, deoarece nu avea ce face cu atâta vânat. Oamenii din sat știau acest lucru și noaptea dezgropau pe furiș cerbii și mistreții pe care îi îngropa Slutu. Într-o noapte, vreo douăzeci de țărani care dezgropau animalele s-au întâlnit din greșeală cu miresele care veneau la Stasu. Țăranii și-au dat seama că Stasu avea un punct slab și peste câteva zile au încercat să-l șantajeze. Stasu nu s-a dat bătut cu una, cu două. L-a chemat pe Harlampie și împreună i-au mâncat de vii pe toți țăranii. Se spune că sufletele acelor nefericiți s-au întrupat într-o găina care s-a nimerit prin apropiere. Găina a fugit până în munții Carpați, unde se spune că s-a împrietenit cu un urs. Această găină se mai spune că ar fi prima găină misterioasă. Despre celelalte două nu se știe aproape nimic.

Lupul și Oaia (fabulă nerezolvată)

Într-o zi, lupul s-a pornit la vânătoare de căprioare și, la un moment dat, pe drum, s-a întâlnit cu oaia.

— Bună ziua, lupule.

— Bună să-ți fie inima, oiță bârsană.

— Unde te duci, lupule?

— Păi uite, mă duc și eu la vânătoare de căprioare, că sunt flămând și necăjit.

— Lupule, hai să te ajut și eu! Tu prinzi căprioarele, iar eu știu să fac macaroane. Îți prepar niște macaroane cu sos și carne de căprioară. Foarte gustoase.

— Păi nu știu ce să-ți spun, oiță dragă. Nu te supăra, dar mie nu-mi plac macaroanele.

— Stai, lupule, nici nu știi ce macaroane gustoase cu sos și carne de căprioară știu să fac. Nu mă refuza, te rog!

Sunt o bucătăreasă foarte pricepută. Pune-mă la încercare. N-o să-ți pară rău!

— Bine oiță, hai să vedem.

Lupul a vânat câteva căprioare grase și împreună cu oaia le-a cărat în casa lui, unde oaia s-a apucat să prepare mâncarea. Peste o oră mâncarea a fost gata. Un ceaun uriaș… Lupul s-a așezat la masa din sufragerie, iar oaia în bucătărie a mâncat pe ascuns carnea și sosul. I-a adus lupului numai macaroane. Lupul a început să mănânce macaroane, uitându-se pieziș în părți. După ce a terminat, oaia l-a întrebat:

— Ei, ce zici, lupule? Nu-i așa că am făcut o mâncare bestială? Ți-am spus eu că n-o să-ți pară rău.

— Da, într-adevăr, oaie dragă, ai preparat niște macaroane minunate. N-am mâncat niciodată ceva mai gustos. Dar vreau să te întreb și eu ceva…

— Știu ce vrei să mă întrebi. Vrei să mă întrebi când îți mai fac din nou o mâncare atât de delicioasă, nu-i așa?

— Da, într-adevăr, când îmi mai faci ceva la fel de bun?

— Hai să ne vedem mâine, vânăm ceva și-ți prepar o tocăniță sau un gulaș fantastic!

A doua zi, lupul s-a pornit din nou la vânătoare. S-a întâlnit cu oaia și, după ce a vânat o căprioară și niște iepuri, le-au cărat împreună la el acasă. Oaia s-a apucat să-i prepare lupului cartofi cu sos de iepure și cotlet de căprioară. După ce a terminat, lupul s-a așezat la masa din sufragerie, iar oaia la bucătărie a mâncat pe ascuns toată carnea și sosul. I-a adus lupului doar cartofii. De data asta, lupul s-a uitat lung în farfurie, apoi a privit-o îngândurat pe oaie și nu s-a atins de cartofi. Oaia s-a uitat mirată la el și l-a întrebat:

— Ce faci lupule, nu vrei să mănânci?

— Să știi, oiță, că nu vreau să mănânc.

— De ce?

— Păi, mă simt atât de bine împreună cu tine, încât nu mai simt nici foame, nici nimic.

— Mă bucur, lupule, mă bucur. Dacă nu mănânci, lasă-mă pe mine, că mi-e foame.

Oaia a luat farfuria din fața lupului și a mâncat toți cartofii. Lupul s-a uitat la ea lung și i-a spus:

— Știi, oiță dragă, îmi vine greu să recunosc, dar eu… Eu te iubesc! Te-am iubit din primul moment în care te-am văzut! Aș vrea să mă însor cu tine, aș vrea să am o

nevastă minunată ca tine. Nu mă refuza, că nu știu ce voi face fără tine.

— Bine, lupule, sunt de acord. Și eu te iubesc la nebunie.

Lupul și oaia s-au căsătorit, au făcut o nuntă extraordinară, la care au invitat toată pădurea. În noaptea nunții, după ce toate animalele au plecat, oaia s-a apropiat de lup și i-a spus:

— Dragul meu, vreau să-ți fac o surpriză! Așteaptă puțin aici în hol, iar eu mă voi duce în dormitor, voi pregăti patul, voi aprinde lumânările, voi face un duș, mă voi parfuma cu uleiuri de flori, îmi voi despleti părul și te voi chema. Este noaptea noastră, iubitule!

Lupul a fost de acord și s-a așezat în fotoliul din hol. A așteptat cât a așteptat, dar a trecut o oră și oaia tot nu-l chema. A mai trecut o oră și lupul a hotărât să vadă ce se-ntâmplă. Când a deschis ușa dormitorului, a surprins-o pe oaie cum și-o trăgea de zor cu ursul. Ursul era călare pe oaie și ea suspina languros. Lupul a tușit de câteva ori și amanții s-au oprit. Oaia s-a ridicat repede din pat și i-a spus lupului:

— Iubitule, stai puțin, sper că nu te superi. Uite, dacă vrei îți explic totul și o să-ți dai seama că n-are sens să te neliniștești.

— Dar eu nu mă neliniștesc, iubito, a spus lupul zâmbind. Eu n-am vrut să vă deranjez, am vrut doar să vă întreb dacă nu vreți un pahar cu vin sau o felie de tort.

Ursul i-a spus lupului că ar vrea un pahar cu vin, fiindcă era însetat, iar oaia a cerut o felie de tort. Lupul a mers în bucătărie după vin și tort, iar ursul și oaia au început din nou să și-o tragă. Când s-a întors, lupul i-a surprins în plină desfășurare și a tușit intimidat. Amanții au mai făcut o pauză și au servit vinul și tortul. Lupul și-a cerut iertare pentru deranj și a plecat. Și-a strâns câteva haine într-un rucsac, s-a uitat cu dor spre ușa dormitorului și a plecat în pădure. Era noapte. Pe drum lupul s-a întâlnit cu vulpea. Vulpea s-a uitat la el mirată și l-a întrebat:

— Ce-ai pățit, lupule, de ce ești trist?

— Păi, cum să-ți spun vulpe, sunt cam supărat fiindcă oaia îmi ascunde ceva, dar nu știu ce anume. Poate e doar în capul meu, poate sunt paranoic sau prea gelos. Cred că eu sunt problema.

Și lupul i-a povestit vulpii totul cu lux de amănunte.

— Vai de mine, lupule, într-adevăr n-ai de ce să te neliniștești. Oaia te iubește și te respectă foarte mult, dar tu ești puțin gelos și n-ai încredere în ea. Să știi că n-ai motive, mai bine întoarce-te și cere-ți iertare. Cred că e foarte neliniștită, sărmana, că ai plecat. Ai grijă, oița e tare sensibilă. Hai, du-te repede și nu mai fi neîncrezător.

Lupul s-a întors în grabă acasă și, când a intrat în dormitor, a surprins-o pe oaie cum și-o trăgea cu cerbul. El s-a oprit nehotărât în prag și a tușit de câteva ori. Amanții au încetat distracția și oaia s-a ridicat din pat.

— Ce faci, iubitule, vrei să ne mai servești cu ceva? Minunat, uite, eu vreau niște suc de portocale, iar cerbul vrea înghețată cu frișcă. Fii atât de drăguț.

— Bine iubito, vă aduc imediat, dar vreau să te întreb ceva.

— Da, puișor, spune.

— Nu cumva ești supărată pe mine, nu cumva am făcut ceva ce nu trebuia?

— Vai de mine, iubitule. Cum ai putut să crezi așa ceva? Liniștește-te, totul e în ordine, totul e minunat, sunt atât de fericită că sunt cu tine. Poate singura problema ar fi… Adică nu-i mare treabă, dar dacă ai putea și tu să fii mai atent și să nu ne deranjezi prea tare, știi tu ce vreau să zic. În rest totul e minunat.

— Bine, draga mea. Mă bucur că totul e în ordine și îți promit că nu mai deranjez. Imediat vă aduc înghețata și sucul de portocale.

— Bine, iubire, hai repejor că mi-e sete.

Lupul a fugit la bucătărie după suc. El zâmbea și se simțea bine. De atunci lupul și oaia au trăit împreună până la adânci bătrâneți, în pace, înțelegere, iubire și respect. Mai târziu vulpea l-a sfătuit pe lup să înființeze o asociație pentru tinerii însurăței. Un centru de psihologie a cuplului. Fiind talentat în domeniu, lupul a urmat sfatul vulpii și a înființat asociația „Respect în familie”. Acum lupul este unul dintre cei mai renumiți experți în probleme de căsnicie și fin psiholog în domeniul delicat al conviețuirii.

Voldemar Labagiul

Voldemar Valerianovici Vlasov, doctor în științe, academician și fizician celebru, rector la academia de

fizică nucleară din Saratov, pe lângă meritele în domeniul mecanicii cuantice și al experimentelor nucleare, mai este și un celebru labagiu. Colegii lui de breaslă de la Institutul Radiației din Pavlodar susțin că Voldemar s-a apucat de această treabă din fragedă pruncie, dar Voldemar Valerianovici susține că prima labă a făcut-o chiar în burta mamei sale, Eleonora Stepanovna Vlasova, o muncitoare sârguincioasă, care lucra la acea vreme (în 1942) la uzina de tancuri din Habarovsk.

Și totuși nu acea perioadă a fost cea mai prolifică în domeniul menționat, adică laba de înaltă performanță. În ordine cronologică, primul record Voldemar Valerianovici l-a stabilit la patru anișori, în casa bunicilor lui din satul Bobrovo de lângă Stavropol, în timpul zilei de naștere a bunicului său. În acea zi nefastă, oaspeții de la masă l-au văzut pe micuțul Volenka jucându-se cu puțulica și, înainte de a interveni, un jet impresionant de spermă copilărească a țâșnit cu mare presiune direct în gura unchiului Ghena, un măcelar cunoscut care aproviziona familiile din zonă cu iepurași, purcelușii, rățuște și alte orătănii nefericite. Cantitatea de spermă a fost fatală pentru unchiul Ghena și bărbatul, solid ca orice măcelar, s-a înecat și a murit sufocat pe podea. Nimeni nu a reușit să facă nimic. Bineînțeles, micul Volenka a fost mustrat și timp de două zile a fost ținut cu mâinile legate la spate. În această situație, copilul nu s-a lăsat înfrânt. Având o mobilitate de invidiat, copilul își făcea lăbuța cu gura sau se freca cu puța de perete. Până astăzi în casa părăsită de la Bobrovo se pot vedea scrijelituri, găuri și urme adânci în perete. Ca să nu mai vorbim de petele uriașe de spermă de pe tavan.

A doua mare izbândă Voldemar a reușit-o la grădiniță, unde, într-o dimineață, de ziua Armatei, a împroșcat-o pe educatoare, pe bucătăreasă și pe directoarea grădiniței cu un jet și mai impresionant de spermă și, la fel ca în cazul unchiului Ghena, direct în gură. Însă femeile, având o oarecare experiență în domeniul jeturilor, au izbutit să păcălească moartea, înghițind cu dibăcie cantități industriale de spermă. Bineînțeles, multă spermă s-a împrăștiat pe podele și fetițele de la grădiniță, din curiozitate infantilă, s-au pus pe gustat, iar, atunci când una dintre fetițe, Valiușa, s-a ridicat de jos cu buzele strălucitoare și a strigat zglobiu „Izvorul vieții, muie angro!”, vestea s-a răspândit repede

și în alte gubernii. Singura salvare pentru băiețelul de șase anișori a fost faptul că educatoarele, directoarea și fetițele de la grădiniță au ascuns faptele cu strășnicie ca să nu-l piardă pe băiețelul-izvor-dătător-de-viață-abundentă. Așa îl numeau femeile în taină.

Când Voldemar a plecat la școală, el era deja celebru în lumea femeilor. La doar opt ani, într-o seară de primăvara, cinci femei necunoscute l-au răpit pe băiat de la ora de educație fizică, direct din vestiarul școlii generale nr. 4 din Saratov. Băiatul a fost transportat în portbagajul unui Moskvici până la Malaia Poleana, o pădurice superbă unde se afla imensa și luxoasa vilă a surorilor Kovalefska, cunoscute ca lidere ale mișcării feministe „Nici o bucă la porci!”. Această organizație era formată din 200 de fete virgine, 100 de curve de lux din Petersburg (Leningrad la acea vreme), 60 de soții de miniștri și generali, 40 de vânzătoare de carne din suburbiile Moscovei, 30 de fiice de artiști, scriitori, pictori, filozofi și, în sfârșit, 20 de bătrâne nimfomane din Franța.

În acea zi importantă, băiatul a fost adus la vila unde organizația era în plină adunare. Toate membrele se aflau în sălile uriașe ale vilei la o sărbătoare de neuitat, 50 de ani de activitate. Și bineînțeles, nici un bărbat. De altfel, surse secrete susțin un fapt teribil. Cică în jurul vilei sunt nenumărate gropi comune cu bărbați, dar săpăturile și căutările nu s-au încununat cu succes pentru organele de poliție. Bârfele însă au continuat să pună în pericol activitatea răsunătoare a organizației.

Micul Voldemar a fost dus într-un salon special amenajat, unde îl așteptau, cu bucile în sus, cu gurile larg deschise, cu sfârcurile deja întărite, primele sau mai bine zis primul grup, cele 200 de virgine minunate. Băiatul nu s-a lăsat înduplecat prea mult și futaiul dezastruos s-a produs ca o furtună, ca un cutremur devastator. În câteva secunde, țipetele, suspinele și urletele isterice ale femeilor care juisau de câte douăzeci de ori pe minut au răsunat în împrejurimi ca un ecou interminabil. Culmea culmilor a fost că, după ce le-a răsfutut în ultimul hal pe toate femeile din organizație plus încă vreo 90 de femei venite din satele de alături la auzul suspinelor, așadar, culmea culmilor a fost că, după un futai care a durat vreo 10 ore în continuu, Voldemar nu a scăpat nici o picătură de spermă. După ce s-a săturat de futut, ușor dezamăgit,

Voldemar a făcut o labă rapidă și a inundat vila. Cele câteva sute de femei leșinate și semileșinate de orgasmele ce continuau din inerție se zvârcoleau și se bălăceau în spermă până la gât. Folosindu-se de neputința femeilor, Voldemar a părăsit vila surorilor Kovalefska și s-a întors acasă. De atunci Voldemar a refuzat nenumăratele propuneri de futai care au venit din toate părțile până la vârsta de 20 de ani, când adeptul labei exclusive a hotărât să fericească pe una dintre cele câteva zeci de mii de admiratoare care îl venerau în taină sau se învârteau zi și noapte în jurul casei lui. În data de 1 aprilie 1962 tânărul Voldemar, care era deja student la Academia de Științe, a organizat Marea Loterie a Futaiului în pădurea Nejnaia din Belorusia.

La sărbătoare s-au adunat circa 8000 de femei, curve de lux, pubere virgine, babe isterizate, soții de miniștri și vreo 800 de poponari din toate colțurile Europei. Doar un singur câștigător trebuia să devină preafericitul sau preafericita aleasă în Futaiul Secolului. Voldemar a sosit în poiana Nejnaia într-o blindată, însoțit de 20 de bodyguarzi pe motociclete Ural și 30 de militari în jeep-uri de tip „Uazik”, înarmați până-n dinți. Mulțimea, care se afla deja în extaz, scanda sincronizat: „Fuuutai, fuuu-tai, vrem fu-tai, vrem fu-tai!” Dar, cât ar părea de imprevizibil, s-a întâmplat cel mai imprevizibil dintre cele mai imprevizibile lucruri cu putință din istoria imprevizibilității universale…

Voldemar a coborât din blindată, mulțimea a început să freamăte și să se apropie de tancheta înconjurată de soldați. Unul dintre ofițeri a încercat să anunțe condițiile loteriei, dar Voldemar i-a făcut semn să tacă. Apoi Voldemar s-a uitat în jur, și-a făcut socoteala și a spus: „Dă-i în morții mă-sii de fraieri, nu schimb eu laba pe sufletele lor de doi bani!” După care a urcat înapoi în blindată și s-a cărat cu tot cu cele douăzeci de motociclete și jeep-uri. Mulțimea a rămas încremenită de uimire, iar apoi, din cauza unui șoc nervos, toate femeile au leșinat, iar poponarii și-au tăiat venele cu ce-au găsit la îndemână. Cei care n-au avut cuțite sau obiecte tăioase și-au mușcat venele cu dinții. Doar doi poponari din toată mulțimea nu s-au sinucis, fiindcă se iubeau prea tare și au plecat înapoi la Amsterdam, însă dragostea lor n-a ținut prea mult și ei s-au despărțit din cauza regretelor și amintirilor de la Nejnaia Poleana.

În momentul de față Voldemar Valerianovici s-a retras în vila lui de lângă lacul Baikal, unde a rămas fidel cauzei sale și face laba zilnic de două, trei sute de ori (pe oră). Mulți au încercat să ia legătura cu acest incontestabil maestru al frecției de înaltă performanță, dar Voldemar a renunțat la societate de mult. Bântuie zvonuri precum că au fost întâlnite în acea zonă a Baikalului vietăți nemaivăzute cu cap de om sau cu trup de femeie, dar un adevăr e cert, și anume: nivelul transcendental atins de Voldemar Valerianovici Vlasov este inaccesibil pentru muritorii de rând.

(……)

Am venit acasă pe la ora șapte. Am pus un CD cu Thordendal, m-am dezbrăcat, am intrat în baie să mă spăl și am înlemnit de frică. Jos, pe gresia fumurie, zăcea Stalin. Era vânăt, aproape cenușiu. Când m-am uitat în cadă, am simțit cum îmi îngheață sângele în vene. Acolo zăcea Hitler. La prima vedere am crezut că Hitler era pe gresie, iar Stalin în cadă, dar nu era așa. Oricum, semănau foarte mult între ei. Hitler era întunecat la față, exact ca Stalin în momentele de neliniște sufletească, și pentru o clipă am crezut că-i chiar Hitler, acolo jos, dar nu era Hitler. Hitler era în cadă, iar Stalin era jos, pe gresia fumurie. Așa era, sunt convins. Stalin nu poate fi confundat. Nici Hitler nu poate fi confundat, dar era ceva care m-a îndemnat să cred că e Stalin. Nu știu ce anume. Chiar și mort, Hitler era impunător și autoritar, exact ca Stalin. Cu toate că Stalin e altfel, e mai impunător decât Hitler, dar când i-am descoperit am avut impresia că semănau foarte mult între ei. Aș spune chiar că i-am confundat, dar mi-am revenit repede și am înțeles că jos era anume Stalin, iar Hitler se afla în cadă. Doar nu puteam să-i confund. Stalin e Stalin, iar Hitler e Hitler. Cel mai straniu a fost momentul în care am intrat în baie și m-am întrebat speriat: Ce caută Stalin aici, la mine în baie? Doar nu e cu putință una ca asta! Iar, atunci când l-am descoperit și pe Hitler, am rămas fără cuvinte. Apoi am început să am îndoieli în legătură cu ei, nu mai eram sigur cine și unde se află. Stalin parcă nu era Stalin, în dependență de unghiul din care mă uitam la el. La fel și Hitler. Dacă mă uitam într-un anume fel, Hitler semăna

cu Stalin. Stalin în schimb nu semăna cu Hitler foarte mult. În fine, atunci când neîncrederea mea a devenit insuportabilă, mi-am luat inima-n dinți și m-am aplecat asupra lui Stalin ca să mă conving în sfârșit cine și unde se află. Mare mi-a fost uimirea când mi-am dat seama că jos nu era nici Stalin și nici Hitler, jos, pe gresia fumurie de la mine din baie, zăcea nimeni altul decât Vladimir Ilici Lenin. Când am descoperit acest lucru, n-am mai îndrăznit să mă uit în cadă. Totuși, peste câteva minute am băut niște apă, m-am aplecat în cadă, mi-am băgat două degete în gât și am dat la pești.

Sertarul 665[1]

Interviu exclusiv. Afanasie Colosenco invitat la talkshow-ul „Imperium” Moderator: Rafael Perlman

— Domnule Colosenco, spuneți-ne în două cuvinte de unde veniți, din ce rădăcini vă trageți și cum ați reușit să vă impuneți atât de spectaculos pe plan mondial. Într-un fel, numele dumneavoastră indică o proveniență slavă. Este adevărat?

— Nu, nu. Nicidecum. În arborele meu genealogic puteți întâlni și germani, și spanioli, dar și ruși, tătari, turci sau francezi, spre exemplu. Bunicul meu a avut mamă rusoaică și tată austriac de proveniență mongolă, iar bunica a avut mamă franțuzoaică, iar tată englez sau portughez. Dar bunicii bunicilor mei se trăgeau din spanioli și chinezi, dacă nu mă înșeală memoria, cu toate că am informații despre niște strămoși români, iar, pe de altă parte, strămoși evrei cu origini în Polonia și Ungaria, ca să nu mai zic de rudele mele din Scoția și Norvegia.

— Cu alte cuvinte, aveți o proveniență foarte impresionantă, dar mai ales aveți o activitate mai mult decât impresionantă.

— Într-adevăr, am o activitate atât de impresionantă, fiindcă sunt un om deosebit. Aș putea spune că sunt unul dintre cei mai influenți oameni din lume, dacă nu cel mai influent și cel mai bogat. În afară de asta sunt foarte inteligent, sunt poate cea mai desăvârșită personalitate din toate timpurile. Pot spune că, datorită mie, lumea poate găsi adevărul și se poate elibera de lanțurile neputinței. Eu sunt acela care poate deschide omenirii ușile către puterea nemărginită a eternității, dar nu vreau să insist. Oamenii trebuie să aleagă singuri. Trebuie să înțeleagă singuri că eu am ajuns la un nivel superior și sunt un adevărat împărat al lumii.

— Nu există nici o îndoială, domnule Colosenco. Într-adevăr, sunteți un adevărat Împărat și înțelepciunea strălucește în ochii măriei voastre.

— Într-adevăr, sunt un mare înțelept. Sunt cel mai puternic, cel mai bogat și cel mai înțelept din toate timpurile, dar nu vreau să fac mare caz din asta.

— Spuneți-mi, luminăția voastră, cum ați ajuns la o asemenea înțelepciune?

— Am ajuns atât de înțelept în primul rând pentru că sunt foarte deștept, foarte inteligent și deosebit. Nu vreau să mă laud, dar eu n-am întâlnit niciodată o persoană mai rafinată, mai deosebită și mai înțeleaptă decât mine. Am aflat că sunt deosebit încă din fragedă copilărie, când tatăl meu mi-a spus într-o zi: „Afanasie, tu vei fi împăratul acestei lumi unde acum domnește haosul, tu, Afanasie, vei lua sabia și vei secera buruienile de pe acest pământ și vei deveni Domnitorul Cel Dintotdeauna!” Așa mi-a spus tata când aveam patru ani, iar, când am împlinit șase ani, mama mi-a spus: „Afanasie, tu ai stea în frunte, tu ești Domnitorul. Va veni ziua în care omenirea va cădea la picioarele tale și tu vei ridica sabia ca un adevărat Împărat al acestei lumi muribunde!” Atunci am înțeles că sunt deosebit, că sunt superior.

— Da, Împărate Colosenco, sunteți un domnitor adevărat și în afară de asta sunteți atât de puternic și de bogat!

— Da, sunt foarte bogat și foarte puternic, dar și dumneavoastră, domnule Rafael, sunteți foarte bogat și deștept. Aș putea spune că sunteți aproape iluminat. Să nu-mi mai spuneți „Împărat”, doar suntem prieteni din copilărie. Spuneți-mi simplu Preamărite Domnitor Al Acestei Lumi, Afanasie Colosenco. Este suficient, nu-i cazul să ne flatăm unul pe celălalt.

— Da, vă înțeleg, Preamărite Domnitor Al Acestei Lumi, Afanasie Colosenco, dar eu nu sunt atât de deștept și de puternic, cu toate că nu sunt deloc prost. Aș putea spune că sunt al doilea om de pe planetă, după Dumneavoastră, iar dovada este asociația mea „Tronul Infinit”. Totuși, aș vrea să-mi spuneți, în două cuvinte, cum ați ajuns atât de mare, atât de frumos, fiindcă sunteți și frumos.

— Da, știu, sunt foarte frumos, am un succes nemărginit la femei. Aș putea să vă spun câte femei am avut, dar o să vă pară fantastic. Doriți?

— Nu, poate nu-i cazul, fiindcă aș putea să mă complexez. La fel și ceilalți. Sunt convins că aveți multe femei, fiindcă sunteți cel mai bogat și cel mai înțelept.

— Da, sunt foarte înțelept și minunat. Sunt ca un zeu, dar nu vreau să mă laud. Aș vrea totuși să vă spun

câte femei am în momentul de față și câte femei am avut în total.

— Dacă insistați, Multpreasfințite Împărate, vă rog.

— Așadar, momentan, eu, care sunt cel mai desăvârșit amant și Împărat al Omenirii, am un harem de o sută de mii de femei. Mai am un harem de o sută de mii de bărbați și un al treilea harem de o sută de mii de porci. Mai am și alte haremuri, dar nu mai știu nici numărul și nici unde se află. Nu vreau să mă laud, dar eu am atâta aur, încât aș putea acoperi cu el munții Himalaya. Ce părere aveți?

— N-am cuvinte, Împărate, n-am cuvinte! Eu nu mă pot lăuda cu atâtea femei, dar și eu am avut foarte multe femei.

— Cred, dar eu am avut mai multe.

— Fără îndoială, fiindcă sunteți mai deștept, mai bogat și mai înțelept ca mine. Aș putea spune, fără dubii, că sunteți mai înțelept decât toată lumea la un loc, împreună cu mine.

— Da, vă mulțumesc. Este adevărat. Sunt atât de înțelept și atât de puternic, încât nu se poate măsura. Sunt și foarte frumos, nu-i așa?

— Da, sunteți mai frumos decât un zeu. Orice zeu ar trebui să îngenuncheze în fața Divinității Domniei Voastre. Sincer să fiu, cred că numele pe care ar trebui să-l purtați cu adevărat ar trebui să fie următorul:

— Sunt foarte curios, ce nume ar trebui să port?

— Ar trebui să purtați următorul nume: Multpreacolosalul și Nesfârșitul Domnitor Atotputernic, Cel Etern și Atotcuprinzător Împărat Al Universului, Prințul Cel Dintotdeauna, Multpreaînaltul Stăpânitor al Lumii și Vasal al Timpului, Domnul Afanasie Colosenco Cel Dintâi.

— Sunt aproape flatat, domnule Rafael. Într-adevăr, mi-ați demonstrat că îmi cunoașteți adevărata valoare și cred că aș putea să vă ridic la rangul de Senator Atotputernic Al Regatului De Fier și Vasal al Țărilor de Jos. Vă pot face mai bogat de patru ori decât sunteți acum. Ce credeți despre o asemenea evoluție a situației dumneavoastră?

— Vă sunt profund recunoscător și mă închin până la pământ în fața măreției de care ați dat dovadă și ridic în slăvi bunătatea și profunda înțelepciune fără de margini pe care o răspândiți în jur! Nu am cuvinte și cred

că locul dumneavoastră este deasupra tuturor lumilor, la baza Universului, iar omenirea ar trebui să vă facă un monument din aur masiv care să fie mai înalt decât toate culmile de pe acest pământ.

— Da, aș fi mulțumit dacă aș avea un monument de aur. Dar ar trebui să fie un monument foarte înalt, ar trebui să aibă cel puțin o mie de kilometri, ca să corespundă cu valoarea și înțelepciunea mea.

— Da, ar trebui să aibă mai mult de o mie de kilometri și tot n-ar fi suficient pentru a egala măreția Domniei Voastre.

— Dar și dumneata meriți un monument de argint, nu departe de monumentul meu, care să aibă vreo cinci sute de metri sau chiar cinci sute șaizeci, ca să nu vă simțiți inferior.

— Nu, Doamne ferește, eu nu merit un asemenea monument, mai ales lângă Măria Voastră. Eu merit un monument mic, de vreo patruzeci de metri, poate poleit cu argint, dar, oricum, undeva în spate, în umbra monumentului Domniei Voastre.

— Mă bucur că sunteți atât de modest și aș vrea să vă fac cadou unul dintre haremurile mele, cel cu zece mii de blonde, dintre care o sută de gemene frumoase ca zeițele. În afară de asta, aș vrea să vă invit la o orgie pe care o voi organiza peste o săptămână la Palatul Trandafirilor de Aur. Sper să nu mă refuzați.

— Vai de mine, sunteți atât de generos, atât de frumos și atotputernic!

— Da, sunt foarte puternic și bogat. Aș putea să vă acopăr de o mie de ori cu aur.

— Sunt convins.

— Ei bine, acum trebuie să plec la Simpozionul Celor Șapte Împărății, dar ne auzim la un telefon mâine seară.

— Vă mulțumesc din suflet pentru interviul acordat și dați-mi voie să vă sărut tălpile.

— Da, poftiți, dar să nu stricați luciul cizmelor mele.

— La revedere, Majestate Împărat Colosenco cel Desăvârșit, Stăpânitorul nostru Unic și Irepetabil!

— Cu bine, domnule Rafael.

Interviu exclusiv, acordat senatorului Ivan Willberger de

ministrul de interne, externe și intermediare, Leopold Smirnoff

— Bună ziua, domnule ministru. Suntem onorați să vă avem ca oaspete de onoare astăzi, în această zi minunată, când societatea mai mult decât oricând are nevoie de lideri adevărați precum Dumneavoastră. Încă o dată, bun venit!

— Mulțumesc, bine v-am găsit și sper să punem la punct astăzi mai multe probleme sociale, financiare și nu în ultimul rând existențiale. La început aș vrea să vă expun în ansamblu părerile și planurile mele în legătură cu dezvoltarea noilor programe sociale și umanitare.

— Da, vă rog.

— Așadar, în primul rând vreau să vă spun că mie îmi plac foarte mult înghețata și bomboanele de calitate. Ieri, bunăoară, un prieten foarte apropiat din Statele Unite mi-a adus o cutie de bomboane „Meteorit”. Ați gustat vreodată bomboane „Meteorit”?

— Nu, îmi pare rău, dar n-am avut ocazia.

— Păcat, să știți că nu există bomboane mai bune. Poate doar bomboanele de ciocolată cu coniac „Primavera” sau ciocolata cu migdale „Angelika”, dar nu cred că le putem compara. Să știți că am vreo cinci cutii de ciocolată „Angelika” și câteva pungi de popcorn „Imperator” din Petersburg. Este cel mai scump și cel mai delicios popcorn de lux din lume. Știți cât costă o pungă de popcorn „Imperator”?

— Nu, îmi pare foarte rău, dar nu cunosc prețurile.

— În fond, nici nu contează, oricum nu vă puteți permite popcorn „Imperator”.

— Domnule ministru, spuneți-ne în două cuvinte, va reuși omenirea să depășească aceste vremuri grele, va reuși să rupă lanțurile robiei și să se înalțe spre culmile libertății?

— Fără îndoială va reuși, dar înainte de a vă explica în ce fel și ce trebuie făcut ca să ajutăm umanitatea, aș vrea să vă întreb dacă vă place dulceața de coacăză?

— Da, îmi place foarte mult. Chiar ieri am primit un butoi cu dulceața de coacăză, din Spania.

— Am vrut să vă fac o surpriză.

— Vai, este de la Dumneavoastră… Sunt mișcat, vă mulțumesc din inimă! Vă rămân dator.

— Nu face nimic. Mă bucur că vă place. Să știți că nimic nu se compară cu dulcețurile din Spania, dar nici Elveția nu rămâne în urmă cu dulceața. Bunăoară, acum două săptămâni, am fost la un prieten de-al meu în Italia. El m-a servit, printre altele, cu o cupă de dulceață „Esenin”. Este o minunăție. La fel și tortul „Ahmatova”, produs în Portugalia, este nemaipomenit, dar este foarte scump. Să știți că prefer mai degrabă un ceai negru cu o felie de tort „Esenin”, decât o ceașcă de cafea „Matador”, cu biscuiți „Renaissance” Este o mare diferență, dacă știți.

— Da, mi s-a întâmplat și mie o dată să gust biscuiți „Renaissance”, la un bordel de zece stele din Paris, acum cinci ani, dar…

— Apropos, ce bine că mi-ați amintit. Aș putea să vă pun în legătură cu cele două curtezane, despre care se spune că sunt surorile Venerei și Pandorei. Eu le-am achiziționat anul trecut de la cel mai tare mahăr din Palermo, Giovanni Galateo.

— Să nu-mi spuneți, să nu-mi spuneți. Este cumva vorba despre surorile Eleonora și Esmeralda Willendorf?

— Da, într-adevăr. Eram convins că ați auzit despre ele.

— Cum să nu, le cunoaște toată lumea de sus. Am auzit că sunt mai minunate decât închipuirea însăși.

— Da, sunt paradisiace de-a dreptul. Nu întâmplător din cauza lor s-au sinucis cei mai mari bancheri din lume. Gustafson, Monduchamp, Vladoff și Matzuki Katayama.

— Am visat dintotdeauna să le cunosc, iar acum în sfârșit îmi acordați acest privilegiu. Vă rămân dator pentru totdeauna. Dar aș vrea să știu cu ce am putea contribui la mai binele omenirii, mai ales acum, când întreg mapamondul așteaptă un răspuns de la dumneavoastră, acum, în pragul unor schimbări majore pe care le-ați promis.

— Da, am promis și așa va fi, dar, înainte de a intra în amănunte, aș vrea să vă spun că am două cutii de bomboane de ciocolată cu coniac, pe care vreau să le vând la un preț rezonabil. Am și frișcă, vreo două cutii din Brazilia.

— Da, da, m-ar interesa pe mine, mai ales frișca din Brazilia. Cât face?

— Păi ne înțelegem noi. Cât dați?

— Cât dau?

— Da, cât oferiți pentru două cutii de frișcă?

— Păi, nici nu știu. Dar cât face?

— Ne putem înțelege, dar cât ați putea oferi?

— Nu știu, sincer, nu prea cunosc prețurile. Poate facem mai degrabă un barter.

— Să vedem ce aveți.

— Păi am trabucuri de marcă din Maroc, am un serviciu de cafea, foarte frumos, din China, mai am niște parfumuri de excepție, tocmai de la Paris, de la madam Galerina Orloff.

— Da, da, m-ar interesa parfumurile. Sunt unicat?

— Galerina Orloff are numai piese unicat. Am celebrul parfum „Lost Paradis".

— Nu mai spuneți, câte bucăți?

— Stați așa, domnule ministru, am treizeci de flacoane acum, la mine. Și mai am niște cutii acasă. Și încă ceva, bine că mi-am amintit. Am niște talgere de argint, minunate, vreo zece bucăți. Nu vă interesează?

— Nu știu, nu cred. Mai bine rămânem la parfumuri. Eu vă ofer toată frișca în schimbul a douăzeci de parfumuri „Lost Paradis". De acord?

— Bine, s-a făcut, dar asta în contul faptului că mă veți pune în legătură cu surorile Willendorf.

— Neapărat. Și încă ceva, dacă tot ați pomenit de Madam Galerina Orloff, nu aveți cumva celebrul parfum „Juanita" sau celălalt parfum, „Le Floire De Hell"?

— Nu, am avut săptămâna trecută „Le Floire De Hell", dar s-a dus ca pâinea caldă.

— Ei bine, ne-am înțeles. Acum trebuie să plec la o petrecere la castelul arhiepiscopului Abrahamson și nu mai am timp, dar putem vorbi mâine la telefon în privința parfumurilor. Și a surorilor Willendorf.

— Da, vă mulțumesc din suflet și vă mai așteptăm.

— Cu bine!

— La revedere, domnule ministru!

Motorfactor

Domnilor și doamnelor, onorată asistentă, ne-am întâlnit astăzi pentru a sărbători cel mai important eveniment din istoria umanității, Ziua Defecțiunii Atotcuprinzătoare. Sunt onorat și fericit să vi-l prezint pe conducătorul umanității, Mecanismul Principal al

Infrastructurii, Domnul Motorfactor. Domnilor și doamnelor, Conducătorul Motorfactor!

— Mulțumesc, mulțumesc. Luați loc, vă rog. Mă bucur foarte mult că sunteți aici cu toții. Această hală are într-adevăr dimensiuni copleșitoare și sper să vă simțiți bine în aceste câteva ore cât va dura întrunirea. Așadar, ca să nu pierdem timpul în zadar, aș vrea să trec direct la subiect, fiindcă e foarte important să ne concentrăm în așa fel încât să nu pară dintr-o parte că nu știm ce vrem sau nu suntem în stare să ne concentrăm. Ei bine, ne-am adunat astăzi, în această zi importantă, pentru a pune la punct niște lucruri. Evident, n-are nici un rost să pierdem timpul și de aceea am hotărât să începem. În primul rând, aș vrea nespus de mult să ne organizăm în așa fel încât să nu pară dintr-o parte că nu știm ce vrem. Organizarea 44, domnilor, este cel mai important lucru, chiar dacă nu știi ce organizezi în tub și nu știi de ce organizezi, trebuie să fim organizați până la scara 44-45. Dacă ne întreabă cineva ce facem, trebuie să răspundem ferm: Organizăm tubul. Dacă ne întreabă cineva de ce organizăm tubul, trebuie să răspundem hotărâți: Organizăm tubul pentru a induce în eroare cercurile analitice. Organizarea tubului este mama succesului transparent, iar succesul transparent este fiul organizării tubului. Este o deducție aparent simplă, dar în realitate foarte complicată. Mai departe. Următoarea problemă este rezolvarea problemelor de bază. Rezolvarea problemelor de bază este cea mai importantă activitate. Dacă nu știm să le rezolvăm, problemele de bază ne copleșesc viziunea de ansamblu și nu suntem în stare să organizăm tubul. Așadar, înainte de a organiza tubul, trebuie să rezolvăm toate problemele de bază. După ce rezolvăm aceste probleme, putem începe liniștiți să organizăm tubul, până la scara 44–45. În continuare, după ce am reușit să organizăm tubul, trebuie să facem ordine în despărțituri. Ordinea în despărțituri, domnilor și doamnelor, este la fel de importantă ca și organizarea tubului sau rezolvarea problemelor de bază. Aș putea spune că ordinea în despărțituri este mai importantă decât organizarea tubului, dar nu este adevărat. Organizarea tubului este mai importantă decât ordinea în despărțituri, fiindcă fără organizare n-ar exista ordinea, așa cum fără rezolvarea problemelor de bază n-am reușit să organizăm tubul. O altă ipostază importantă este verificarea. Este aproape

vital, deoarece fără verificare nu putem ajunge la placa rotativă, iar prin urmare nu putem declanșa acceleratorul structurii de rezistență.

Spre exemplu, am putea începe organizarea tubului fără a face ordine în despărțituri, adică am putea începe să organizăm tubul într-o mizerie deplină… Ce ar însemna asta? Să vedem, probabil am putea începe să organizăm tubul într-o mizerie deplină, dar nicidecum n-am putea începe să organizăm tubul fără verificarea treptelor încadrate. Acceleratorul structurii de rezistență este inima tubului. Să ne oprim la perturbarea elementelor de absorbție sincronizată, care este, fără îndoială, punctul culminant al procesului de încadrare treptată. Fără încadrare nu există percepție constructivă, știm asta foarte clar. Și totuși, organizând tubul, nu putem evita alunecările ciclice. Asta se rezolvă numai prin blocare sau, în cel mai rău caz, prin eliminare sistematică. Totuși, hotărârea de a fi organizat generează ordinea în despărțituri, iar ordinea în despărțituri, la rândul ei, generează dezvoltarea excesivă a echilibrului aspectelor. În final, echilibrul aspectelor este fără îndoială cel mai important lucru, deoarece fără el n-ar exista sistemul echilateral definitiv, care aprovizionează umanitatea cu iluzii. Despre acest generator vom vorbi la următoarea întrunire. Mulțumesc.

Afanasie Colosenco și Frăția Celor Patru împărați de Fier

vă prezintă

MANIFESTUL DE AUR AL DESĂVÂRȘIRII
(și cele zece noțiuni de bază)

Este important să știm de la bun început că numai prin răutate și minciună putem să ne dezvoltăm cu adevărat. Dacă vă lipsesc calități prețioase, precum ticăloșenia, nimicnicia, ura sau invidia, ar fi bine să citiți acest tratat care o să vă explice și o să vă învețe să deveniți cât mai perverși, fățarnici și răutăcioși. În primul rând, vom încerca să facem o listă cu cele mai importante trăsături și calități pe care trebuie să le dezvoltăm împreună.

01. Indiferența

Indiferența este foarte importantă, mai ales față de nenorocirile și suferința altora. Trebuie să ne bucurăm cu toată ființa de nenorocirea aproapelui și, în afară de asta, să contribuim cu răutate la degradarea prietenilor sau apropiaților. Nu trebuie să uităm niciodată că, dacă nu vom trata oamenii cu dispreț și ură, nu vom reuși să progresăm și să facem o carieră serioasă. Este foarte important să tratăm oamenii din jurul nostru cu dispreț. Disprețul este un factor mai mult decât important.

02. Agresivitatea

Numai cu agresivitate și brutalitate vom reuși cu adevărat să-i umilim și să-i înjosim pe oamenii de lângă noi. Trebuie să ținem minte că oamenii sunt niște gunoaie și trebuie tratați ca atare. Deci cât mai multă agresivitate, iar, dacă este posibil, e bine să vătămăm cât mai des oamenii. Foarte bună este lovitura pe la spate, cu un obiect greu, cel mai bine în cap. Nu trebuie să existe nici un fel de motivație, fiindcă așa trebuie tratați oamenii. Trebuie să-i batjocorim și să-i umilim ca pe niște animale.

03. Invidia

Fără invidie nu putem merge înainte. Trebuie să invidiem din tot sufletul și să încercăm să distrugem fericirea altora. Oamenii nu merită fericire. Trebuie să ținem minte totdeauna că oamenii sunt niște dobitoace care trebuie înrobite, dar acesta este un demers greu. La început trebuie să dezvoltăm calități precum ambiția, fățărnicia etc. Multe reușite pornesc de la invidie. Trebuie să râvnim la averea vecinilor noștri și trebuie să facem totul pentru a spori degradarea lor. La început sunt suficiente acte mărunte, precum înjurăturile aruncate peste gard sau ponegrirea familiilor vecine prin bârfă și vrajbă.

04. Ura

Ura trebuie să fie motorul nostru nr.1. Ura este cea mai prețioasă calitate a omului, pe care el, din păcate, nu știe s-o dezvolte până la sfârșit. Dar ura nu funcționează sută la sută fără o calitate importantă, și anume Răutatea.

Trebuie să dăm dovadă de răutate în fiecare zi și, fără îndoială, cel mai prielnic mediu pentru dezvoltarea răutății este energia negativă pe care trebuie s-o păstrăm și s-o amplificăm. Energia negativă ne va face mai răi și mai necruțători față de ceilalți, iar prin urmare superiori.

05. Superioritatea

Trebuie să știm că suntem superiori. Numai un om puternic și nepăsător poate să-i facă pe ceilalți să sufere și asta este cel mai important. Un om este în primul rând un luptător necruțător. Trebuie să mergem înainte peste cadavre, fără să ne uităm înapoi. Nimeni nu merită îndurare, asta este regula nr.1. Oamenii trebuie să fie conștienți de superioritatea ta, oamenii trebuie să tremure de frică atunci când te văd și să ți se închine ca unui adevărat stăpân. Iar tu trebuie să rămâi nepăsător și puternic. Să nu uităm că oamenii merită suferință și durere. Trebuie să pricinuim durere și să dezvoltăm ura între oameni. Dacă devenim superiori, putem face orice, dar fără bani murdari și avere excesivă nu poate exista superioritate.

06. Disprețul și nepăsarea

De la dispreț încep toate, așa spune un proverb medieval. Dacă tratăm cu dispreț oamenii, aceștia se vor simți umiliți și vor înțelege cât de mărunți și neimportanți sunt. Trebuie să facem în așa fel încât oamenii de lângă noi să se simtă mizerabil. Trebuie să tratăm totul cu dispreț, inclusiv animalele, care fără îndoială trebuie stârpite sau măcelărite, în funcție de posibilități. Nepăsarea ne va ajuta să mergem înainte către scopuri mari precum bogăția, puterea și influența. Banii și puterea ne vor permite să mergem mai departe, către perversitate și cruzime, iar acestea sunt calități fără de care nu ne putem dezvolta și deveni oameni adevărați.

07. Perversitatea

Perversitatea se dezvoltă prin curvie și promiscuitate. Curvia este foarte importantă și mai ales violul. Femeile sunt inferioare, asta este de la sine înțeles, dar este puțin să înjosim femeile. Trebuie să le facem să sufere cu adevărat, dar asta se poate face mai ales prin bătaie și viol. Femeile trebuie bătute fără milă, deoarece

sunt inferioare și proaste. Ele trebuie să știe unde-i locul lor și trebuie să știe cine-i șeful. Femeile trebuie bătute mai ales în cap și în burtă, cu picioarele și pumnii sau cu obiecte grele. Apoi trebuie violate și înjosite prin perversiuni sexuale. Detalii despre viol puteți afla din cartea „Prin viol către putere”, apărută anul trecut la editura „Abator”.

08. Minciuna

Trebuie să înșelăm cu orice preț așteptările oamenilor. E bine la început să obținem încrederea lor, iar apoi să-i rănim prin minciună sau bădărănie nemotivată. Bădărănia este un aspect foarte important, și mai ales bădărănia agresivă și înjosirea aproapelui. E bine să înjosești oamenii slabi și săraci, fiindcă oamenii săraci și slabi, copiii sau bătrânii, sunt inutili și trebuie nimiciți cu orice preț. Ei trebuie să știe că nu aduc nici un folos și că sunt paraziți. Femeile bătrâne trebuie bruscate și insultate, deoarece sunt niște insecte parazite. Copiii trebuie fortificați prin bătaie cruntă. Aceste aspecte sunt foarte importante pentru dezvoltarea noastră. Despre minciună puteți afla mai multe din cartea „Primul pas către minciună”, scrisă de colegul meu Hort Hork.

09. Zgârcenia

Prin zgârcenie putem acumula mai multă avere și putem să-i facem pe ceilalți să se umilească. Spre exemplu, este bine să faci multe promisiuni și să nu te ți de cuvânt niciodată, e bine să promiți cuiva un ajutor financiar, după care să angajezi niște recuperatori care să-l jefuiască. Apoi persoana trebuie șantajată și vătămată corporal. Sunt potrivite torturile și violul. Despre aceasta am mai spus odată. Din nefericire pentru noi, naziștii au dat greș precum și teroarea roșie, dar mai avem posibilitatea să reconstruim civilizația perfectă, unde nu vor exista bolnavi, săraci, bătrâni, copii sau femei neadaptate. În Extraimperiul pe care îl vom construi, toți vor fi Ultraorganisme. Nu vor exista bătrâni și nici copii. Nu vor exista albi, negri, galbeni sau cafenii. Toți vor fi invizibili și nemuritori. Toți vor fi conducători și generali, vor avea propriile afaceri megaprofitabile și vor fi cel puțin bogătași. Vor fi întruchiparea puterii și a frumuseții eterne. Cauza noastră este detronarea lui Dumnezeu.

Trebuie să înțelegem că prin credință ne vom degrada cu toții. Trebuie să scăpăm de credință. Trebuie să rupem lanțurile și să devenim Domnitori. Așa vom obține nemurirea și îl vom detrona pe Dumnezeu. Cauza răului suprem trebuie să ne călăuzească spre Coroana de Aur a Veșniciei. Lagărele de concentrare ne vor ajuta să scăpăm de gunoiul din jur, de cei slabi. Oamenii trebuie să fie puternici. Crengile uscate trebuie tăiate cu hotărâre și răutate desăvârșită. Fiți răi și necruțători. Despre zgârcenie puteți citi în almanahul „Cauza Roșie" sau în revista „Svastica de Aur cu Diamant Roșu". Pentru detalii puteți cumpăra „Manifestul Negru" de la magazinele asociației „Dreptatea de fier". Nu uitați, prin duritate se sparg nucile, după cum a spus profesoara de educație fizică, Enrieta Front. Sau, cum a spus un mare maestru spiritual, Taica Toporu: „Omoară, omoară și încă o dată omoară, dar nu uita să violezi înainte de asta!" Așadar, dreptatea trebuie instaurată cu orice preț. Sângele trebuie să curgă pentru ca adevărul să răsară din pământ ca o sabie de aur și să se înalțe la ceruri, până când va străpunge cosmosul ca să instaureze regatul etern al durerii perfecte, fără de care nu vom ajunge la Coroana de Aur cu diamante.

10. Manifestul de Aur

Cauza noastră este supremă lumea trebuie salvată de paraziți și uscături nefolositoare vulturul dreptății trebuie să se întoarcă și să ciugulească din rădăcină sufletele nefolositoare ale națiunilor inutile popoarele slabe trebuie stârpite și șterse de pe fața pământului trebuie să îmbrăcăm cizmele negre și să-i strivim pe cei săraci cu duhul Dumnezeu a murit și ne-a lăsat pe noi să conducem regatul numai cu baioneta ne putem face drum prin pădurea de uscături și buruiene care trebuie scoase cu tot cu rădăcină și arse lagărele de concentrare trebuie să se ridice ca niște școli de curățare și lecuire a regatului nostru suntem născuți pentru a fi împărați și domnitori ceilalți trebuie să îngenuncheze și să devină robi cei care nu sunt de acord cu noi trebuie arși de vii în piețe publice sau îngropați de vii în gropi comune sângele dreptății trebuie să curgă neîncetat urletele de disperare și durere trebuie să se înalțe până la cer și să cadă ca o ploaie neagră asupra celor inutili trebuie să obținem cu orice preț tronul de aur și coroana cu diamante trebuie să

trădăm bună-cuviința și iubirea ca să putem scăpa de părinți și frați care sunt oameni inutili trebuie să le demonstrăm tuturor superioritatea noastră incontestabilă și atotcuprinzătoare ca să-i facem pe ceilalți să sufere și să regrete că s-au născut pe acest pământ care nu le aparține ci ne aparține nouă de acum încolo pentru totdeauna în vecii vecilor vulturul trebuie să se înalțe deasupra gunoiștei acestei lumi murdare care trebuie lecuită cu preț de sânge popoarele slabe trebuie să dispară oamenii slabi la fel numai prin înrobire putem dezrădăcina slăbiciunea umanității și dacă vom distruge arta și credința vom ajunge mai aproape de adevăr și eternitate bisericile școlile casele și sălile de expoziție trebuie demolate cât mai repede și apoi construit noul acestei lumi care ne aparține înainte cu pas ferm spre o lume nouă și perfectă care ne aparține și pe care o vom înrobi ca să-i demonstrăm că suntem atotputernici și nemiloși pentru că nimeni nu poate să ne stea în calea spre adevărul și tronul de aur al puterii desăvârșite coroana noastră de aur și tronul cel din urmă ne așteaptă pe toți fiindcă suntem regi și suntem puternici pumnii noștri sunt răniți de luptele neîncetate cu buruienele nefolositoare umerii noștri de fier și toată lumea trebuie să știe de frica noastră fiindcă noi suntem stăpânii acestei lumi care ne aparține și nimeni nu ne poate lua ceea ce este al nostru de la începutul timpurilor până acum dar noi vom demonstra tuturor că puterea și banul vor curăța lumea de mizerie și nedreptate iar dacă trebuie vom merge cu toporul în mână ca să obținem adevărul și puterea și nimeni nu ne va sta în cale și nici părinții nici frații nici surorile nici rubedeniile de prisos și nici Dumnezeu nici satana fiindcă noi suntem stăpânii acestei lumi care ne aparține nouă fără îndoială și vom stârpi fără milă pe cei slabi pe cei bătrâni pe copii pe femeile neputincioase și pe trădătorii cauzei noastre supreme îi vom stârpi ca pe niște viermi și le vom risipi cenușa în cele patru părți ale lumii noastre ca nimeni să nu-și mai amintească de ei noi și numai noi deținem puterea și supremația mondială ridicați săbiile și veniți la lupta dreaptă pentru salvarea ordinii pentru supremație și eternitate împreună vom detrona!

Notă

Despre Trădare și Calomnie puteți învăța la întrunirea frontului „Vipera Cenușie” care are loc în fiecare zi în sala festivă a corporației noastre „Clopotul De Aur Al Adevărului” de la ora șapte dimineața până la miezul nopții. Vă așteptăm în rândurile noastre de fier și veți obține tronul desăvârșirii eterne și Puterea nemărginită a Dreptății fără de moarte. Nu uitați, voi sunteți cei aleși și lumea este la picioarele voastre, luați sabia și pe cai, cât nu-i târziu. Armura de oțel vă așteaptă. O lume nouă se va așterne la picioarele voastre și veți simți gustul suprem al stăpânirii și puterii atotcuprinzătoare. Veniți acum și coiful de aur vă va înnobila chipul de om perfect, cu alte cuvinte nu vrem să insistăm, dar numai tu poți schimba această lume murdară și o poți readuce la originile rătăcite din labirintul slăbiciunii și al celor nedemni și care nu pot înțelege nimic doar fă pasul spre eliberarea ta și vei înțelege că noi suntem stăpânii lumii și poți deveni zeu cât ai bate din palme trebuie doar să vii la noi și noi vom face așa ca să fii stăpânul nr.1 al universului cu noi poți deveni cel mai bogat cel mai perfect și cel mai nemuritor dintre toți nemuritorii de pe acest pământ și de pe toate pământurile din alte cosmosuri rătăcite prin diferite locuri ale universului care îți aparține ție și numai ție. Noi te vom acoperi cu aur din cap până în picioare și te vom face să te simți cel mai principal șef al lumii și nu numai. Cu noi vei putea obține nu numai putere și bani, dar și orice fel de obiecte de lux, inclusiv femei frumoase și băuturi și petreceri pe care le meriți fiindcă ești cel mai important și cel mai puternic. Noi nu vrem să te convingem și nu vrem să insistăm, dar, dacă nu vei veni, nu vei deveni niciodată zeu, vei muri în sărăcie și vei regreta toată viața și toată moartea că n-ai făcut așa cum spunem noi. Nu pierde ocazia fiindcă doar acum, doar în acest moment noi îți propunem Tronul de Aur. Vino și primește putere, bani și nemurire, diamante, aur și avere mare, de la noi, cei mai puternici împărați din lumea aceasta pe care împreună o vom construi din nou, în întregime din aur și diamante de la noi vei avea tronul tău de domnitor iar în afară de asta multă bogăție și avere poți să ai ceea ce vrei dacă vii cu noi la luptă dreaptă trebuie să înțelegi că viitorul este al nostru al celor puternici și necruțători asta este important mai ales acum când omenirea are nevoie de un împărat dur și frumos

poți deveni tu împăratul și doctorul acestei lumi bolnave fără tine nu se poate trebuie să te hotărăști acum sau niciodată cât nu-i târziu poți avea femei frumoase bani și mașini de lux foarte frumoase și scumpe de la noi fără nici un efort vei avea palatele tale și insulele personale cu robi și mult pământ roditor iar în afară de asta vei deveni împăratul lumii și vei stăpâni omenirea întreagă pentru totdeauna fiindcă vei deveni nemuritor după cum ți-am mai spus dar nu vrem să uiți asta și dacă vei deveni împăratul omenirii nimeni nu îți va sta în cale și vei avea putere și aur foarte mult aur și multă mâncare bună multe dulciuri băutură scumpă și propria rețea de restaurante în toate țările de unde vei aduna un profit foarte mare în aur sau diamante vei avea bijuterii și foarte multe femei tinere gândește-te la asta fraiere nu sta pe gânduri fiindcă nu știi ce pierzi poate nu-ți dai seama dar poți avea orice femeie din lume sau o mulțime de fete frumoase pe care le vei alege din haremurile care îți vor aparține și vei avea multă putere și autoritate vei hotărî totul în această lume unde femeile vor fi roabele tale și vor sta în rând la poarta de aur a palatului tău cu o sută de mii de saloane împodobite cu draperii de catifea și cele mai scumpe mobile de lux vei trăi în puf pentru o eternitate nesfârșită fără de margini vei trăi în puf de lebădă pentru totdeauna vei dormi în puf și mătase de lebădă în puf pentru totdeauna vei fi nemuritor în puf și aur vei domni pentru o eternitate veșnică fără de capăt sau sfârșit vei domni lumea în puf pentru totdeauna vei fi zeul desăvârșit pe tronul de puf al lebedei în eternitate cu aur în dormitoarele nesfârșite în zeul tronului vei avea lebăda de aur a pufului desăvârșirea fără de margini a eternității tale fără de moarte în paradisul tău personal cu aurul acestei omeniri pe care o vei stăpâni împreună cu lebăda de fier a adevărului ca să fii tu cel care ai fost pentru totdeauna împăratul cosmosului acesta în regatul tău va dăinui eternitatea puterii tale fără de oprire îmbrăcat în aur palatul tău va fi muntele omenirii până la soare vei fi steaua călăuzitoare a eternității și nimeni nu va ajunge la tine fiindcă vei fi împăratul nemuritor al infinitului în care numai tu vei dăinui fără de oprire așa încât la un moment dat îți vei da seama că ești cel mai tare împărat și cel mai bogat domnitor din toate timpurile și din toate universurile despre care nici măcar nu-ți imaginezi că există undeva dar să știi că mai important decât tine nu

există nimeni în acest univers care îți va aparține dacă vei veni la adunarea noastră vei avea totul vei fi etern și atotcuprinzător iar vulturul nostru cu gheare de aur va sălășlui în vârful palatului tău uriaș în care vei dăinui ca rege multpreaînalt fericit și nemuritor așa precum meriți să fii dar nici măcar nu-ți dai seama ce pierzi dacă nu vii la noi să primești putere bani și autoritate fără seamăn dar mai ales aur și femei tinere multe case tot felul de palate multe afaceri profitabile distracție împărătească fără de tristețe orchestra ta regală din zece mii de muzicanți aleși îți va cânta cântece de leagăn în timp ce vei dormi în puf împreună cu cele câteva sute de curtezane care te vor mângâia necontenit ca să visezi vise despre puterea ta nemărginită în paradisul tău de cristal acolo unde numai tu vei fi cel mai mare și cel mai frumos împărat cu putere fără încetare cu o sumă de bani mai mult decât mare am vrea să-ți concretizăm ce sumă de bani ai putea avea dacă vei asculta îndrumările noastre dar nu este suficient spațiu de aceea vom transforma banii în aur și după ce îl vom cântări tot aurul tău va avea următoarea greutate:

100000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000 de tone!

Asta numai aurul ca să nu mai vorbim de palatele din tot universul cunoscut și bineînțeles din partea cealaltă a cosmosului unde tot tu vei fi bulibașă atotputernic și stăpân! Așadar, numărul palatelor:

100000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000000

0000000000

fiecare zi, de la ora șase dimineața până la miezul nopții când vor începe adunările nocturne!

Chirurgie

Salonul de frumusețe mortuară

Nenorocirea se abătu asupra familiei Negură pe neașteptate, într-o primăvară minunată, care numai necaz nu prevestea. Domnul Negură, un om mărunt și palid, cu o față încercănată, bântuită de nesfârșite conflicte interioare, stătea abătut pe marginea patului, lângă sicriul soției sale Elampia.

Defuncta, o femeie masivă, dar lipsită oarecum de formă, zăcea în sicriul îngust ca o balenă blocată între niște stânci subacvatice. Totuși balena, fiind într-o situație capcană, ar păstra o undă de strălucire și grație în zvârcolirile ei sau în nemișcarea de după epuizare. Domnul Negură, descumpănit, bătea darabana pe marginea coșciugului, încercând să pună cap la cap toate problemele pe care le avea de înfruntat în continuare. Privit dintr-o parte, el părea zguduit de cele întâmplate, deoarece avea linia buzelor strâmbă. Un colț al gurii era coborât, iar celălalt ridicat. Profilul din partea stângă părea profund deprimat, în schimb din partea dreaptă părea satisfăcut de cele întâmplate. Adevărul fiind undeva la mijloc, se putea spune că domnul Negură „suferea contemplativ”. Dar, fie vorba între noi, nu pierderea soției era izvorul dezechilibrului său, fiindcă nu-și amintea s-o fi iubit vreodată. Mai degrabă îl sfredelea presimțirea cheltuielilor ce-l așteptau, în legătură cu funeraliile bineînțeles. În ceea ce privește pierderea concubinei, sau în cazul lui ar fi mai corect să spunem „neînsemnata pierdere a neînsemnatei concubine”, domnul Negură nu simțea decât o schimbare. El remarcă faptul că nu-i mai transpirau palmele, iar asta nu putea semnifica decât un singur lucru. O dată cu sfârșitul soției, veni sfârșitul stresului. Într-adevăr, o fire mai posesivă și mai dominantă decât ea nici că s-a mai întâlnit. Oricum, fiind vorba despre căsnicia apusă a soților Negură, ar fi reprezentativ exemplul grotesc al conviețuirii unui pui de lup și a unei oi grase. Cât ar părea de contradictoriu, să ne imaginăm că rolul puiului de lup îl joacă doamna Elampia, iar cel al oii grase chiar soțul ei mărunt. Imaginați-vă aceste două viețuitoare într-o cușcă. Puiul de lup (doamna) este prea mic ca să poată mânca oaia grasă, dar mârâitul lui, fie și copilăresc, cu rânjetele și

salturile caraghioase, prevestesc în ochii oii un viitor călău, crud și neiertător. Oaia (domnul Negură) oaie rămâne, fricoasă și lingușitoare în fața lupușorului pe care l-ar putea „strivi” dac-ar avea un dram de „curaj”. Dar sărmana ligioaie se va feri de lupușorul îndrăzneț, tupilându-se prin colțurile cuștii înguste și dansând după cum i se cântă. Bineînțeles, personalitatea nu ține de volumul corporal. În fine, se poate interveni și mai profund în psihologia conviețuirii cuplului, dar să revenim la realitatea de după intervenția divină care-i despărțise pe soți.

Domnul Negură se ridică obosit de lângă sicriu și se îndreptă flegmatic către dulapul negru ce întuneca partea opusă a camerei. Se opri în fața lui, ezitând să-l deschidă. Știa dinainte că era plin cu lucrurile cele mai lipsite de rost dintre toate lucrurile care existau acum pe fața pământului. Lucrurile ei. Asta făcând abstracție de faptul că toate lucrurile de pe fața pământului s-ar putea să fie lipsite de rost, iar, în acest caz, dintre două lucruri lipsite de rost nu se poate alege unul care e mai puțin lipsit de rost. Dacă e lipsit, e lipsit și gata, doar nu poți spune „mai puțin mort”.

Dulapul negru era plin cu haine fără de strălucire, cumpărate de către ea din cea mai șocantă lipsă de gust. Câteva sertare pline cu cosmetice scumpe la prima vedere, dar ieftine, proaste și prea multe la a doua vedere. Ca să nu spun de vederea a treia. Țoale, rufe și desuuri sinistre. Parcă le vedea prin ușa neagră a dulapului și simți o undă ce-i liniști dezgustul la gândul că va elibera acest dulap cât se poate de repede și va scoate din casă conținutul lui „malign”. Odată rămas singur, cea mai dificilă sarcină pentru domnul Negură era extirparea regretului, obișnuinței și a rutinei strecurate în sufletul lui de-a lungul căsniciei mlăștinoase. Dar, la o analiză mai delicată, domnul Negură remarcă faptul că ghearele deprinderii, ale plafonului sentimental și ale comodității sunt deja prea tocite ca să prezinte dificultăți la înlăturare. Acum, domnul Negură avea de onorat ultimele îndatoriri de soț iubitor și, deschizând agenda, mai domoli dezordinea de idei. Așadar, avea de făcut asta și asta și bineînțeles asta… Salonul de estetică mortuară. Mâine. Serviciile salonului erau costisitoare, dar domnul Negură nu le putea evita și, în ziua următoare, defuncta fusese transportată la locul cuvenit, într-o sală albă, dar de un

alb mai mult sau mai puțin macabru în împrejurările nu tocmai optimiste de acolo. Domnul Negură se uită descumpănit la masa de nichel, urmărind mișcările mecanice ale esteticianului care pregătea cele necesare.

— Mă iertați, maestre, am înțeles că ați putea să…

— Bineînțeles, domnule. Voi încerca să fac totul la cel mai înalt nivel. Ar trebui totuși să-mi spuneți cum ați dori să arate defuncta în final. Cu alte cuvinte, voi proceda după indicațiile dumneavoastră, dacă insistați, în ceea ce privește aspectul exterior. Îmi dau seama foarte bine prin ce treceți, știu cât de greu e… Dar poftiți, vă ascult.

Domnul Negură stătu câteva clipe cu privirile ațintite asupra chipului de ceară al soției lui și în cele din urmă spuse cu o voce sugrumată de emoție:

— Știți, de fapt… Nu știu cum să vă explic, într-adevăr îmi este greu, dar… Cum să vă spun… Nu vreau să mă înțelegeți greșit, sunt un pic derutat, fiindcă… Fiindcă… Dar nu cred că pot să vă spun… Îmi pare rău, nu pot…

— Vai de mine, domnule… Nu vă neliniștiți. Eu vă înțeleg foarte bine și, credeți-mă, nu-i cazul să ascundeți ceea ce simțiți, încercați să eliberați tensiunea, adică… Sper să mă înțelegeți. Mă ocup cu asta de ani de zile. Ce credeți că simt când mă confrunt zi de zi cu inutilitatea și deșertăciunea existențială, cu paradoxul și incapacitatea de-a înțelege profunzimea și motivația tragediei… Aveți încredere în mine, puteți să-mi mărturisiți orice durere. Sau aveți anumite pretenții în legătură cu… Sunt obișnuit, știu să ascult, sunt capabil să înțeleg. Este specialitatea mea și nu cred că-i cazul să vă incomodeze anumite aspecte, fie și delicate, sau…

— Nu, nu, Doamne ferește! Nu-i vorba de nu știu ce aspecte delicate sau cum ați spus… Poate ar fi, cum să vă spun, o dorință de-a mea mai specială. Știți, maestre, poate n-o să vă intereseze cu adevărat confesiunea mea, poate sunt ușor patetic, ce să zic. Poate… Dar sincer, aș vrea nespus de mult să mă ascultați. Eu, de fapt… Eu n-am iubit-o niciodată și, pe undeva, poate… Cât ar părea de straniu, am fost prea slab, prea lipsit de voință, ca să rezist în fața resemnării. Înțelegeți? În fața resemnării care m-a cotropit din momentul în care am făcut pasul fatal și m-am căsătorit cu ea. Cineva ar spune că resemnarea este ceva nobil, echivalentul umilinței, a

înălțării, dacă se poate spune așa, iar fatalitatea e senzația pură a izbăvirii, mă rog… N-aș vrea să mă complac într-un oarecare nihilism, așa, de dragul nihilismului. Uneori, vreau să mă țin mai strâns de realitate, de palpabil, de banal. Simt că e vital să-ți păstrezi rădăcinile, bucuria, recunoștința, admirația față de feminin, de pământesc, de natural. Îmi dau seama că poate fi vorba despre un dezechilibru, de o incertitudine copleșitoare. Oscilațiile dintre carnal și spiritual, dintre visceral și astral. Sunt niște momente incompatibile la prima vedere, dar necesare, în parte și în ansamblu. Ele se întrepătrund, așa cum se întrepătrunde poezia din noi cu necesitățile noastre fiziologice, așa cum coexistă zâmbetul și rânjetul în aceeași expresie. Sper să înțelegeți unde bat. În sfârșit, cu riscul de a părea cinic, m-am trezit acum în această situație, pe care, de altfel, de ce să ascund, am așteptat-o undeva în adâncul meu. Totuși, anume acum simt unica ocazie de a-mi exprima părerea despre aspectul ei exterior și, mai mult decât atât, am singura și poate ultima ocazie de a corecta ceea ce m-a deranjat toată viața. Posibilitatea de a interveni definitiv în aspectul ei, de a o face să arate așa cum am vrut să arate, de a o face să fie în neființa ei ceea ce vreau sau, mai bine zis, am vrut. Știu că este inutil, dar refularea îmi depășește voința. Din păcate pentru mine și poate din fericire pentru transcendenta spirituală a omenirii, iertați-mi modestia, n-am avut curajul să-i spun cât de dezgustătoare mi se părea uneori, în dependența ei de carne, de dulceață, de frișcă, de cremă, de fardurile excesive, de stupiditatea aspirațiilor, de superficialitatea existențială, de perversitatea și animalismul poftelor. Nu i-am făcut niciodată nici cel mai mic apropou în privința lipsei de gust cu care se îmbrăca, se farda, se coafa. În legătură cu monstruozitatea satisfacției pe care o citeam în ochii ei când se admira în oglindă. Credeți-mă, domnule, nu-i nimic mai chinuitor decât să te simți paralizat în fața stupidității, fățărniciei și urâțeniei desăvârșite. Iertați-mă. Știu că sunt grotesc, dar confesiunea, dacă nu e definitivă, nu e confesiune. Aș vrea totuși să nu intru în detalii, aș vrea să cred că am fost suficient de sugestiv. Sper că vă dați seama ce simt acum, când totul a luat sfârșit și pot să-mi descarc toată amărăciunea, pot să reproșez, pot să modific aspectul acesta, mă iertați… Într-un anume fel, salonul dumneavoastră îmi oferă o unică

posibilitate de a o vedea așa cum doresc ochii mei, așa cum mi-am închipuit în toți acești ani goi și lipsiți de miez. Toți acești ani în care am fost lipsit de curaj, probabil… Am fost, cine știe, poate… Mă rog, ce-a fost a fost și poate nu mai are nici o importanță aspectul ei, acum, cu două zile înainte de înmormântare. Sper să nu mă considerați atât de nebun sau defectuos, dar am visat ieri că m-am îndrăgostit de soția mea, proaspăt finisată în acest salon. Dacă se poate spune finisată…

Esteticianul continua pregătirile, ascultând derutat povestea clientului. Era surprins de-a dreptul, fiindcă nu mai pomenise una ca asta, nu mai întâlnise o asemenea calamitate interioară, revărsată prin această confesiune. Dar, în fond, ce treabă avea el. Un estetician capătă în timp o imunitate de nepătruns.

— Da, într-adevăr, domnul meu… Îmi dau seama foarte bine prin ce treceți, dar, iertați-mi stângăcia, cum ați dori totuși să arate soția dumneavoastră, ca să pot începe. Știți…

— Ah, da, făcu domnul Negură schițând un zâmbet bolnăvicios. Sper că nu v-am deranjat prea tare cu destăinuirile mele neimportante. N-aș vrea să vă mai răpesc din timpul prețios. M-am gândit să… Decât să vă explic ce și cum, mai bine… Cu alte cuvinte, am adus o poză, ca să nu ne mai complicăm, sper…

— Perfect, exclamă nerăbdător specialistul. Să știți că ați procedat foarte ingenios. Deci, să vedem despre ce-i vorba.

Domnul Negură scoase din buzunar o agendă nu prea arătoasă și, răsfoind-o cu degetele sale mărunte, găsi poza și o întinse neîndemânatic. Esteticianul fixă fotografia cu privirea întristată, apoi își ridică brusc ochii și-l îndesă pe domnul Negură cu o altă privire, transformată și aspră.

— Să știți că nu vă înțeleg, domnule. Doar nu vreți să-mi spuneți că femeia din poză este doamna…

— Nici n-am spus că este ea. Așa aș vrea să arate, înțelegeți?

— Păi, vedeți dumneavoastră, portretele acestor femei sunt total diferite, aceasta din poză, într-adevăr, este frumoasă, este tânără…

— Maestre, poate veți râde, dar ea, femeia din poză, este iubirea vieții mele. Probabil pentru faptul că m-a părăsit, știți cum e cu marile iubiri… Se manifestă în

situații limită. Ca să fiu mai explicit, ea a fost totul pentru mine. O dată cu plecarea ei, a plecat și rostul, cum să vă spun, a pierit încrederea mea, dând naștere unei resemnări, unei dezamăgiri atotcuprinzătoare. Și, credeți-mă, nu-mi pot continua drumul, știind că undeva, cineva o are, o conține, o deține, o întreține, o posedă… Dar nu sunt gelos, Doamne ferește. Gelozia în opinia mea este soră dreaptă cu prostia și orgoliul, dar uneori este necesară, în cantități minime, mai mult în glumă decât în serios. Depinde… Gelozia e necesară ca imitație, nu ca trăsătură. Dar nu asta am vrut să zic. Când mă gândesc că femeia pe care o iubesc nu se mai gândește la mine, nu-și mai amintește, nu are nici o scânteie de nostalgie în legătură cu timpul petrecut cu mine… Îmi vine greu și mă simt mai inutil decât în timpul somnului de după beție. După ani și ani, după bețiii, filozofii și desfrâu sentimental, n-am reușit s-o uit. Am încercat în fel și chip, dar n-am reușit, iar acum mi-a venit această ultimă idee, știu bine, prea bolnăvicioasă ca să fie pe înțelesul tuturor. M-am gândit… M-am gândit că, dacă voi îngropa chipul ei, voi scăpa de toate. Le voi îngropa pe amândouă. Voi băga în mormânt cele două dureri ale mele. Iubirea și ura. Cele două năpaste care mi-au schilodit viața.

Specialistul îl privi compătimitor pe domnul Negură.

— Nici nu știu ce să vă spun… În fond, îmi cereți să schimb definitiv chipul soției dumneavoastră. Nu zic că-i imposibil, dar e vorba deja despre o operație plastică, mai mult decât o finisare, după cum v-ați exprimat mai devreme. Și probabil vă dați seama cât ar costa așa ceva… Mai bine zis…

— Maestre, cât n-ar plăti omul pentru îngropăciunea necazurilor, spuneți-mi?

— Da, da, gemu esteticianul. Așa este, vă înțeleg foarte bine și voi face totul după cum ne-am înțeles.

Domnul Negură zâmbi întristat și-i strânse recunoscător mâna, iar esteticianul tresări uluit. Numai acum remarcă un detaliu care-i dădu fiori. Două panglici negre, prinse-n pieptul domnului Negură. Una mare, în dreptul inimii și una mai mică, abia perceptibilă, pe costumul negru, în partea dreaptă.

Pompa

Azi dimineață mai ploua încă, dar eu trebuia să plec din oraș. Nu știam de ce, nu știam unde… Trebuia și gata. Pur și simplu am simțit un impuls, ceva de genul: „Hai, domle, mai pleacă și tu undeva, doar nu vrei să stai toată ziua în mansarda asta puturoasă!” Ce era să fac? Ploua, mărunt și rece, dar nu-mi păsa. Am coborât în stație, am așteptat tramvaiul, iar, când a venit, am urcat în unul din cele două vagoane, încercând să-mi imaginez cum aș putea urca în două vagoane concomitent. Vagonul era gol, cu excepția mea desigur, și, după ce m-am așezat undeva lângă geam, a mai urcat un domn și evident n-a găsit un alt loc decât lângă mine. M-am gândit atunci la atracția universală dintre suflete. Era un domn cenușiu și tăcut. Avea o expresie de așteptare continuă, angoasantă, dar asta nu mă afecta. Ceea ce mă afecta era un miros ciudat de „păstrare” sau cum să-i zic… Ceva care te duce cu gândul la niște dulapuri uitate, lăzi prăfuite cu haine șifonate, ascunse sub un pat, într-un spital părăsit… Soluții necunoscute, tincturi și borcane cu alcool, formol, medicamente expirate, cearșafuri vechi, îngălbenite, pătate… Și mai mult însă mă afecta un zgomot straniu, un ciocănit înfundat, metalic și ritmic, de parcă un fragment de timp se agita, sigilat într-un cub de oțel. Tac-țac-țac-țac. Mi-a mai atras atenția și servieta domnului „bine păstrat” și mi-am dat seama că anume de acolo provenea zgomotul înfundat. Cine știe ce avea, m-am gândit că ascunde un mecanism învelit în cârpe sau un metronom. Poate compune o muzică atonală, metafizică, ultrasenzorială… Ciocănitul dispozitivului necunoscut mi-a stârnit o curiozitate supărătoare și am început să mă agit. Într-adevăr, ce putea avea domnul „bine păstrat” în servieta lui pământie? Încercam să interceptez privirea lui, uitându-mă ba la servietă, ba la el, ba prin geam și, la un moment dat, domnul s-a trezit din somnolența lui șifonată, m-a privit sticlos, ca o bufniță obosită, iar apoi mi-a zâmbit forțat și mi-a spus cu o voce înduioșător de bolnăvicioasă:

— Vă deranjează acest zgomot? Vă rog să mă iertați, voi coborî imediat sau poate doriți să-mi schimb locul?

— Vai de mine, am tresărit. Nu vă neliniștiți, eram doar curios de unde provine… Vreau să zic, ciocănitul… Mă surprinde oarecum, fiindcă pare indetectabil, fără

sursă. Parcă vine de pretutindeni și de nicăieri, dar, sincer, nu vreau să fiu indiscret.

Domnul zâmbi și mai forțat.

— Știți, eu… Cum să vă spun, nu știu dacă vă interesează, dar am o problemă, sunt într-o situație cât se poate de complicată și nu știu dacă o voi scoate la capăt. Acum câțiva ani, dacă nu vă deranjează povestea mea, am avut un atac de cord, apoi încă unul. Am suportat câteva operații complicate și evident costisitoare. M-a părăsit soția. Am început să-mi vând lucrurile. Casa, biblioteca, știți cum e… Evitam să iau bani cu împrumut, iar în cele din urmă mi-au comunicat că inima mea nu mai este bună de nimic și că, fără transplant, sunt ca și mort. M-am speriat, bineînțeles. Asta urăsc cel mai mult, frica de moarte, dar să nu mă abat. Transplantul, dacă nu sunteți la curent, este o problemă mai mult decât delicată. Am vândut totul și am plecat în străinătate. Nu-mi place, e o claustrofobie spirituală acolo, cât ar părea de contradictoriu, dar, din punct de vedere social, există niște condiții totuși, o anumită siguranță, la prima vedere… O vreme, am fost nevoit să aștept, fiindcă inimile nu se prea vindeau la tarabă, iar donatorii și mai ales cu inimi ce mi s-ar fi potrivit nu se-nghesuiau la ușa mea. Eu însă nu puteam aștepta prea mult și medicii mi-au propus o înlocuire temporară. Era vorba despre un implant, un dispozitiv sofisticat care trebuia să-mi înlocuiască inima. Un fel de pompă nu prea mare, acționată de o baterie care, la rândul ei, trebuie încărcată zilnic. O bijuterie, nu alta. De altfel, foarte scumpă. Specialiștii mi-au spus că dispozitivul mă va ține în viață o vreme, până când îmi vor găsi o inimă potrivită.

Domnul „bine păstrat” se uita oarecum prin mine, iar eu, copleșit, am vrut să-l susțin, să-i destăinui și eu secretul inimii mele obosite, dar n-am reușit decât să înghit în sec. Și el a continuat:

— Iar acum, poftim, depind de o bucată de metal inteligent, care îmi pompează sângele și sunt de-a dreptul fără inimă. În schimb, aud și simt mai intens ca alții, aud ritmicitatea existențială. Vă rog să mă iertați dacă v-am deranjat cu zgomotul meu, dar eu depind de el. M-am obișnuit și, sincer, îmi este scump, e ca un ceas pentru mine. Să știți că nu vine din servietă. Vine chiar de aici, din piept. Mi-a făcut plăcere, dar trebuie să cobor.

În momentul următor, domnul a coborât, iar tramvaiul și-a continuat cursa. În stația cealaltă am hotărât să cobor și eu. Atunci am văzut servieta cenușie. Eram disperat. Cum de nu văzusem că nu mai ținea nimic în mână? Am sărit ca ars, am luat servieta și am fugit în căutarea domnului „bine păstrat”. Ploua cu disperare, era o mâzgă mai mult decât depresivă. Tramvaiul făcu rondul la stația terminus și mă ajunse din urmă. Am urcat aiurit, am câștigat ceva timp, o stație, apoi am coborât. Îmi vine greu să vă spun, dar nu l-am găsit.

În parc, am deschis servieta, sperând că voi găsi un indiciu, o adresă, un telefon… N-am găsit decât un fel de baterie sau încărcător. Am mai găsit un plic cu bani. Mai era o scrisoare pe care m-am grăbit s-o citesc:

„Azi dimineață, îndată ce am deschis ochii, am simțit apariția unei întrebări ciudate. De ce aud și simt atât de intens că exist, de ce simt asta mai intens decât ceilalți? Ce rost mai are această intensitate, această ciocănitoare exasperată și fidelă? Am obosit, voi pleca probabil în afara orașului, nu știu unde și nu știu de ce… Dar mai contează oare? Nu mai suport această senzație de metronom în suflet. De fapt, nu vreau să scriu prea multe. M-am gândit că nu voi lăsa oricui servieta și banii pentru transplant. Dar nu mai am pe nimeni și am hotărât s-o las unui disperat pe care îl voi întâlni din întâmplare. Numai un disperat ar ieși din oraș acum, când plouă de nu te vezi. Nu știu cine ești, nu te cunosc și nici nu vreau să te cunosc, poate pentru a evita o dezamăgire. În sfârșit, nu încerca să dai de mine. N-ai cum și nici timp nu mai ai. La noapte ar trebui să reîncarc bateria. Poate nici nu știi despre ce este vorba. Cu atât mai bine. Îți doresc fericire!”

Asta a fost scrisoarea, mai mult nimic. Am rămas o vreme așa, în ploaie, cu bateria într-o mâna, cu scrisoarea în cealaltă, iar Cel din Umbră îmi dădea târcoale și-mi spunea: Numără banii, numără banii și lasă inima! M-am lovit cu capul de un copac și am plecat spre casă. L-am căutat prin spitale, la urgență, am întrebat de unii, de alții. Nimic. M-am gândit să donez banii, să ajut pe cineva, dar n-am rezistat ispitei. Mi-am cumpărat apartament și m-am simțit ca un adevărat antreprenor de pompe funebre. Asta sunt, un vierme flămând și nefericit.

Acrobatul

Coarda de oțel era întinsă ca un nerv de la o clădire la alta. Acrobatul pășea cu atenție de-a lungul corzii. La un moment dat s-a dezechilibrat, a ridicat un picior într-o parte, crispat, iar spectatorii au încremenit cu gurile căscate. Clovnul a revenit la poziția inițială, iar mulțimea s-a relaxat, a început să bată din palme. Acrobatul zâmbea de sus. Era palid. De fapt, era machiat, era alb și nimeni nu-i vedea chipul. Era prea sus, se juca cu moartea. S-a dezechilibrat din nou, ridicând un picior într-o parte. De data asta, mulțimea urmări pirueta lui schimonosită. Acrobatul se prăbuși, agățându-se cu câteva degete… Coarda se-ntinse și-i scăpă, zvâcnind ca o scânteie. Gloata se retrase, iar clovnul se roti de câteva ori în aer și se zdrobi cu un trosnet înfiorător. Mulțimea înțepeni, ca un muzeu de ceară. Mutenia se așternu în piață ca o draperie neagră. Apoi, figurile îngrozite au început să se apropie de pata de sânge ce se extindea ca un sirop mortuar. La un moment dat, se întâmplă cel mai incredibil lucru. Acrobatul începu să se miște ca o insectă gigantică, strivită. Se ridică într-un cot, deschise gura însângerată și scoase un urlet neomenesc, prelung. Se înecă, își trase zgomotos răsuflarea și iarăși strigă ceva nearticulat. Oasele-i trosneau și gloata îl încercui. Zeci de mâini săltau, schițând semnul crucii, iar clovnul cu ochi răniți și plini de lacrimi mai făcu o sforțare și strigă cu vocea bolborosită de sânge:

— Nu mă atingeți, vă rog! Mă voi reface singur, oameni buni. Să nu mă atingeți! Mă doare, Doamne Dumnezeule, cât mă doare, dar nu pot muri. Și cât aș vrea! Vă voi spune tot, chiar dacă m-ar costa scump destăinuirea. Vă voi spune adevărul, acum, fiindcă nu mai pot!

Acrobatul începu să plângă, iar gloata strânse cercul în jurul lui.

— Nu încercați să mă ajutați, n-are nici un rost. Sunt blestemat de către spiritul acestui circ ambulant. Am fost blestemat cu ani în urmă, când eram un iluzionist nenorocit și făceam acele scamatorii sinistre, cu lăzi negre, îngropate. Când despicam cutii cu ființe ce ieșeau nevătămate, când devoram fecioare, ca apoi să le readuc la viață prin plăzmuiri întunecate și magii interzise.

Blestemul a pogorât în ziua în care am pornit roata cu săbii suspendate, iar, atunci când am invitat din mulțime un voluntar dornic de senzații tari, și-a făcut apariția un copil schilod ce-mi rânji cu dinții strâmbi și-mi spuse: „Eu vreau să gust surâsul morții!” Am tresărit atunci, dar n-aveam ce face. L-am țintuit pe roată, l-am legat la ochi și, când am pornit roata de sus, cea cu săbii suspendate, copilul a scrâșnit din dinți și mi-a spus ceva ce numai eu am auzit și nu voi uita niciodată. Mi-a spus: „Ai grijă, muritorule, ai grijă de mine și voi avea grijă de tine.” Am vrut să opresc roata, dar n-am reușit. Săbiile au început să cadă prea devreme, prea repede și n-am apucat să desfac curelele de la încheieturile copilului. Trebuia să mă feresc. Săbiile i-au străpuns inima, măruntaiele, gâtul și încheieturile. Și-a dat duhul. Dar, mă veți crede sau nu, atunci când m-am apropiat de el i-am văzut gura. Am văzut cum s-a deschis încet și viespea a ieșit… O viespe, oameni buni. Mare de tot. Cum aș putea uita asta? A ieșit și a zburat. Era uriașă. Am încercat s-o urmăresc, dar n-am văzut decât un ied care apăru din pădurea de picioare a mulțimii. Iedul s-a uitat la mine cu ochii lui de cenușă înghețată, a sărit în sus și a prins viespea. A înghițit-o, s-a întors din nou către mine, m-a privit îndelung și mut, cu botul său despicat, iar apoi a dispărut în pădurea de picioare. Am fugit din acel oraș numai eu știu cum și în cele din urmă m-am lepădat de acele trucuri fatale. Am dat multe spectacole, în zeci de orașe, dar mi-am ales alte roluri. Am fost dresor de șoareci portocalii și melci, am fost îmblânzitor de crustacee uriașe, am îmblânzit femei și vinuri, bufnițe și fierturi interzise. Am stăpânit porumbei ucigași și păuni copitați. Pisici întunecate și muște invizibile. Am fost jongler al celor șase ghemuri negre, care erau cinci, dar niciodată n-am revenit la repertoriul trecutului. După doi ani de peregrinări am ajuns cu spectacolele într-un oraș îndepărtat. Într-o zi cețoasă, plimbându-mă singur pe o alee, m-am ciocnit de un bătrân cu buză despicată. El m-a privat cu ochii lui cenușii, mi-a rânjit cu gingiile învechite și mi-a spus: „Vei reuși să mori doar accidental și niciodată din voia ta! Numai în timpul unui spectacol, fiindcă soarta îți este pecetluită de blestemul schilodului!” Am încercat să-i explic, i-am spus că nu cunosc nici un fel de schilod, dar bătrânul mi-a spus: „Copilul schilod pe care l-ai executat pe roată te-a prevenit!” Nu l-am mai văzut pe bătrân de

atunci. Au mai trecut vreo cinci ani și viața mea a devenit un coșmar. Copilul schilod mă vizita în fiecare noapte, îmi aducea plicuri cu felii de carne în ele. Îmi aducea cutiuțe cu pământ, mă întreba dacă nu vreau miere. Mă trezeam cu miere pe buze, găseam albine prin pahare, noroi prin farfurii. Când zilele și nopțile au devenit insuportabile, am încercat să-mi pun capăt zilelor. N-am reușit niciodată. Mi-am alungat sângele, m-am spânzurat de zeci de ori, dar nu mă alegeam decât cu dureri înfiorătoare și, până la urmă, torturat și ghiftuit cu frică, reveneam. Era cumplit. Nu reușeam să mor din voia mea. Atunci am hotărât să organizez aceste spectacole riscante, cu escaladări, balansări și salturi la înălțimi înfricoșătoare. Evident, în așteptarea unui accident, dar și de data asta, chiar dacă îmi aluneca piciorul, fie spus accidental, și mă prăbușeam în gol, îmi zdrobeam țeasta, dar nu reușeam să mor. Sunteți martori. Mi-am dat seama că nu erau căderi accidentale, nu erau adevărate fiindcă le doream. Erau niște falsuri. Am înțeles că pentru a muri accidental, în sensul adevărat al cuvântului, trebuie să dorești din tot sufletul să nu ți se-ntâmple, trebuie să vrei cu adevărat să trăiești, nu să mori, așa cum îmi doream, așa cum îmi doresc și aștept de ani de zile. Nu reușesc nici astăzi, după cum vedeți. Nu pot să păcălesc acest blestem. Am devenit un specialist în a nu muri, un biet sinucigaș profesionist. Să nu mă atingeți, oameni buni! Mă voi reface singur.

Hoinărel și Haluciana

Hoinărel avea o pasiune ciudată, ieșea în balcon în fiecare dimineață și arunca biscuiți către blocul vecin. Ținta era un geam deschis prin care se vedea o sufragerie mică, o masă acoperită cu o pânză neagră, iar pe masă o cană roșie cu lapte. În fiecare zi aceeași cană. Mulți dintre biscuiții lui Hoinărel plonjau și se sfărâmau de peretele cenușiu, iar o dată un biscuit s-a întâmplat să facă un semicerc deasupra curții, ca un bumerang crocant, ca apoi să se reîntoarcă în același loc de unde a fost lansat. Într-o zi Hoinărel a reușit să lanseze un biscuit cu mare precizie direct în cana cu lapte, făcând o mulțime de stropi. Așa a cunoscut-o pe Haluciana, o fetiță palidă care locuia acolo. Fetița tocmai se afla în sufragerie și tresări de uimire atunci când biscuitul zburător ateriză în

cana ei. La început ea se uită încruntată către balconul lui Hoinărel, iar în momentul următor începu să râdă ca un ciob de cristal, împrăștiind fascicule multicolore. De altfel, dacă îl vedeai pe Hoinărel, era imposibil să nu râzi, vă spun, mai ales în momentele în care avea o mutră surprinsă, cu gura întredeschisă, încercând mereu să se dezvinovățească: „Ce? Nu-i adevărat… N-am făcut nimic!”

Când a văzut-o pe Haluciana, Hoinărel a strigat cât a putut de tare: „Laptele cu biscuiți e mai bun, încearcă! Dar nu-i lăsa prea mult, că se topesc! Îi înmoi și gata, iar dacă-ți place să-mi spui… Mai am o mie de cutii!” Fetița se uita la el zăpăcită. Avea ochii mari ca un pui de focă și un breton auriu pe care încerca mereu să-l dea într-o parte cu degetele albe.

— Tu cine ești, întrebă ea la un moment dat.

— Hoinărel, iar tu?

— Eu sunt Haluciana.

— Cum adică, Haluciana? Poate Luciana… Oricum, e frumos, dar n-am mai auzit niciodată așa ceva.

— Nici eu n-am auzit vreodată de Hoinărel sau cum ai spus…

— Așa îmi spune mama, uneori.

— Ce mamă ciudată ai… Am văzut-o ieri pe balcon. Mi-a părut foarte frumoasă.

— Hai afară să mâncăm înghețată. Vrei?

— Păi nu ți-am spus, eu sunt Haluciana.

— Și ce dacă? Să nu-mi spui că nu-ți place înghețata.

— Ba da, dar eu nu pot ieși. Nu înțelegi, eu sunt Haluciana și nu exist cu adevărat. Nici cana asta cu lapte nu există. Numai biscuiții tăi sunt împrăștiați prin sufrageria asta goală.

— Nu vorbi prostii. Cum adică, nu-i nimeni?

— Foarte simplu, tu ai vrut atât de mult să fie cineva, încât am apărut eu, dar, crede-mă, nu exist cu adevărat. Eu mi-am dorit să fiu, așa ca tine, vie… Dar mama nu poate avea copii și nici pe mine nu m-a avut niciodată. Nu-mi rămâne decât să bântui în imaginația ta, așa cum crezi tu că sunt. Iar înghețata… Nu vom putea mânca înghețată niciodată… Împreună.

— Foarte bine. Nici eu nu exist, crede-mă. Nu știam cum să-ți spun. Nici mama mea n-a avut copii. Locuiește aici, singură. Să nu plângi, hai mai bine afară. Dacă nu

existăm, atunci ne vom întâlni și vom mânca înghețată inexistentă. O putem inventa așa cum vrem noi. Mai dulce decât orice înghețată. Te voi aștepta jos, la scara ta.

Hoinărel se repezi în cameră, se îmbrăcă și ieși din apartament.

Liftul se blocă între etajele cinci și șase. Hoinărel, speriat, începu să bată în ușile metalice, înțepenite. Avea senzația că se sufocă, se gândea la Haluciana, care probabil îl aștepta. Peste câteva minute cineva din scară îl rugă să stea liniștit, explicându-i că „echipa de salvare" trebuie să apară din clipă-n clipă. Peste jumătate de oră liftul tresări. Coborî încet și se opri. Hoinărel ieși ca o săgeată, sufocat de neliniște. Afară era cald. Hoinărel începu să se învârtă ca un titirez în scara blocului vecin, căutând-o cu privirea pe Haluciana. Așteptă vreo zece minute, iar apoi își făcu socoteala cam pe unde ar fi apartamentul fetei.

Îi deschise ușa o femeie obosită.

— Spuneți-mi, vă rog, Haluciana este cumva…

— Cine?

— Haluciana…

— Nu-i nici un fel de Haluciană aici. De unde, mă rog, ai auzit numele ăsta?

— Mă scuzați, cred că am greșit ușa.

— Îți spun eu, copile, în scara asta nu există…

— Ba da, e o fată cu părul auriu, cum să vă explic…

— Hai, las-o baltă, nu trebuie să-mi explici nimic. La etajul ăsta nu locuiește nici o fată. În scară, în afară de mine, sunt numai bătrâni. Nici într-un caz Luciana sau cum o cheamă… Eu nici nu cred că există un asemenea nume. Bună ziua.

Hoinărel numără treptele până jos. Ieși întristat din scară și se așeză pe bancă. Apoi tresări.

— Mi-ai spus că mă vei aștepta aici. Unde ai dispărut?

Fetița cu breton auriu ținea în mână o înghețată uriașă, topită pe jumătate. Zâmbea.

— Vrei?

— Da. Am crezut că…

— Îmi place numele tău… Am crezut că m-ai mințit când mi-ai spus că nici tu nu exiști. Mă bucur că mi-ai spus adevărul. Ești ca și mine, adică nu ești…

— Nu suntem.

— Hai gustă, e foarte dulce… M-am gândit să fie cea mai mare înghețată din lume, ce zici?

— M-am blocat în lift…

— Păi cum, nu știai?

— Ce?

— Toți copiii la început se blochează în lift… În liftul care coboară. Iar bătrânii se blochează în liftul care urcă.

— Hai mai bine să mergem la șantier, vrei? Sunt macarale înalte acolo.

— Hai. Dar tu ai mai sărit?

— Cum să nu, de o mie de ori!

Cheia

Bătrâna nu se putea mișca. O parte din ea se stinsese mai devreme, începând de la gât în jos, și bătrâna putrezea de vie. În odaia ei duhnea a cadavru, iar în camera alăturată mirosea a tămâie și vomă. Acolo „gospodărea" moșul. Era beat zile-n șir și n-avea grijă de ea. Nu-i păsa și oricum nici el nu era prea viu. Nu mai auzea și nici miros nu mai avea. Bătrâna stătea întinsă pe spatele cangrenat. Era concrescută cu canapeaua mucezită și horcăia convulsiv cu gura larg deschisă. În casă era întuneric și frig, iar șobolanii amărâți o miluiau pe bătrână, se plimbau de-a lungul trupului semidescompus și îi lingeau pleoapele uscate. Moșneagul mai intra din când în când la ea și-i turna în gâtlej câte o cană cu vin oțetit. El rânjea ca un dement la șobolanii care se împrăștiau speriați, apoi scuipa dezgustat și pleca. Era toamnă târzie și bătrânul, presimțind ultima noapte, se apucă să facă focul. El credea că-i iarnă dintotdeauna, știa că-i ultima noapte. De fapt, fiecare noapte era pentru ei ultima, dar asta era cea mai ultimă dintre cele mai ultime. Moșul nu mai avea tămâie și bătrâna se gândea… Nu se gândea la nimic, adică la totul. Ea zăcea și aștepta cu gura deschisă venirea morții blânde. Noaptea șobolanii s-au mai întristat o dată, miluindu-i fața cu limbile reci, apoi au dansat o horă șobolănească și au dispărut prin găurile din pereți. Dimineața au fugit către altă casă. Acolo însă nimeni nu zăcea, era lumină și toți se mișcau fără rost… Era prea vesel pentru șobolani, era prea fals acest teatru al deșertăciunii. Ei au simțit lipsa

întunericului, lipsa liniștii întrerupte de horcăituri înăbușite, lipsa trupului semidescompus, încins de agonie… S-au uitat unii la alții și au suspinat șobolănește. Amintirile le-au copleșit sufletele mici și oarbe. S-au întors, trecând pe lângă moșul care dormea cu ochii deschiși. Bătrânul visa primul vis de după… Stătea în fața porților de aur și aștepta să i se deschidă. Dar nimeni nu s-a arătat vreme de câteva mii de ani. Într-un târziu, și-a făcut apariția un portar cărunt cu ochii albaștri. El i-a spus bătrânului că fiecare are cheia lui. Moșul a scotocit cu mâinile tremurânde prin buzunare, dar a găsit numai găuri.

— Am pierdut-o…

— Ai pierdut-o?

Moșul stătea cu capul plecat, rătăcit într-un regret vâscos, interminabil.

Decepția

L-am cunoscut pe Emil în incinta unei edituri. Am depus câteva lucrări acolo și așteptam cu nerăbdare să fiu respins. Ăsta era singurul lucru care mă făcea să cred că merită să mai scriu. Refuzul, un soi de masochism literar. În fine, am așteptat vreo jumătate de oră, timp în care am făcut cunoștință cu Emil. Am discutat mai multe, aveam ceva în comun. Gusturi, viziuni, principii. Mai târziu, ne-am cunoscut mai bine. Emil era deosebit, avea vocații impresionante, era un tip virtuos în gândire, era un abstracționist al cuvântului, un teoretician aparent dezaxat, dar fără îndoială bazat. Se ocupa în special de filozofie, avea un magnetism aparte față de Cioran. Eu i-am explicat că n-am încredere în acest Fruntaș al Deznădejdei. În rest, ne înțelegeam de minune, amicul meu era un tip contradictoriu și excepțional în același timp. Aici însă intervenea un detaliu care m-a întristat nespus de mult chiar în momentul în care ne-am cunoscut. Emil era orb din naștere. Și totuși am rămas profund impresionat, văzând câtă voință și optimism emana el, pășind cu hotărâre și ironie peste problemele create de infirmitate. El părea invincibil în fața handicapului său, accentuând parcă incapacitatea noastră, a celorlalți, de a ne bucura de așa-numita perfecțiune fizică. Părinții lui, niște oameni zdruncinați din temelie

de handicapul fiului, căutau cu încăpățânare soluții pentru rezolvarea problemei. La un moment dat au aflat că există o posibilitate pentru înlăturarea infirmității, o intervenție chirurgicală complicată, ținând cont de faptul că pleoapele lui Emil erau concrescute într-un anumit fel cu globii oculari. Emil, care la vremea aceea împlinise douăzeci și nouă de ani, evident că avea deja formată propria viziune asupra lumii, asupra lucrurilor. El părea să fie împăcat cu situația sa și, spre deosebire de părinții lui, nu se agita și nu se gândea că într-un viitor apropiat s-ar putea să vadă lumina. El mi-a spus că vede lumea în felul său și n-ar vrea să rămână decepționat dacă se va întâmpla să deschidă ochii. Această stranie atitudine m-a surprins cu adevărat și am încercat să-i explic prietenului meu că, într-o beznă definitivă, nici cea mai bogată imaginație nu poate crea ceva mai complex și mai minunat decât un asfințit de soare, o noapte înstelată sau o mie și una de alte aspecte existențiale, oferite de bunul Dumnezeu. Eram convins de toate acestea și speram din tot sufletul să vină ziua în care Emil va vedea asta cu ochii lui și îmi va da dreptate. Nu peste mult timp, părinții lui au contactat specialiștii potriviți pentru a cerceta problema infirmității și, după un alt control medical, Emil a fost declarat apt pentru intervenția chirurgicală, imposibilă până atunci. El a fost internat în spital și, după câteva zile, a intrat în sala de operații. Acele câteva ore cât a durat operația păreau interminabile, dar până la urmă un medic ne-a transmis vestea cea bună: „Va vedea!” Mi-a fost permis să-l vizitez abia după zece zile. Priveliștea pe care am surprins-o intrând în salonul spațios mi-a rămas întipărită în memorie până la ultimul detaliu. Un pat suspendat pe suporturi sofisticate, lângă pat un geam înalt prin care pătrundea o lumină pastelată de toamnă. Emil se uita prin geam, iar eu m-am oprit, neîndrăznind să întrerup „dialogul renascentist”. Emil a simțit prezența mea și, când privirile noastre s-au întâlnit, am sesizat o efervescență interioară care îi frământa întreaga ființă. Era descumpănit, pierdut, fericit și trist în același timp. M-am apropiat și l-am îmbrățișat prietenește, iar el mi-a mulțumit pentru susținere. Peste câteva zile, Emil a obținut permisiunea de a pleca acasă pentru două zile, ca apoi să se întoarcă pentru un alt examen medical. Am așteptat cu sufletul la gură acea zi, fiindcă intenționam să

plec cu el într-o scurtă excursie prin cele mai frumoase locuri pe care le cunoșteam. Doream nespus de mult să-i arăt toată splendoarea acestei lumi, doream să-i demonstrez incontestabila superioritate a naturii în fața imaginației, în fața lumilor fantastice, abstracte sau conceptuale. Convingerea mea în perfecta armonie dintre vizibil și invizibil, dintre micro și macrocosmos, dintre fonic, vizual și palpabil era nesfârșită și simțeam nevoia să-i transmit această convingere bunului meu prieten. Emil a acceptat invitația mea și au urmat câteva zile în care am cutreierat locuri de neuitat. Am discutat despre aspectele irepetabile ale umbrei și luminii, despre ceață, despre ploaie, despre culori și nuanțe. Am vizitat câteva galerii de artă și am reușit să vizionăm vreo două filme. Eram convins că această excursie îi va trezi admirația lui introvertită, dar Emil se comporta totuși straniu. Un zâmbet descumpănit tremura pe buzele lui, iar privirea tristă părea pierdută într-un spațiu incert. Eram dezechilibrat, dar în primul moment am atribuit această reacție unui șoc sau unei incapacități de a comenta cele văzute. Nu-mi rămânea decât să aștept să treacă timpul, ca să se aranjeze lucrurile. Puteam oare presupune că următoarea zi avea să fie fatală? Puteam presupune oare că talentul și deosebita personalitate a prietenului meu ascundeau o groaznică maladie, o alienare incurabilă, înecată într-o fatalitate sfâșietoare? Ce explicație puteam să găsesc pentru evenimentele care au urmat? În ziua despărțirii noastre Emil a plecat acasă, iar seara târziu am primit un telefon de la părinții lui. Erau îngrijorați de faptul că Emil se închisese în camera sa și refuza să deschidă, spunând că nu vrea să vadă pe nimeni. Am fost rugat să vin să vorbesc cu el, să aflu ce se-ntâmplă. La sosirea mea, părinții încercau să deschidă ușa camerei cu pricina, iar eu i-am vorbit, implorându-l să nu ne sperie. Nu ne-a rămas decât să forțăm ușa, fiindcă Emil nu răspundea. Ceea ce am văzut când am intrat a fost un coșmar. Emil ședea în fotoliu, în fața mesei de scris. Pe masă erau împrăștiate hârtii și bucăți de tifon îmbibat cu sânge. Un clinchet sinistru spărgea tăcerea. Era un bisturiu pe care Emil îl ținea în mâna tremurândă. Totul era inundat în sânge, mâinile, masa, fotoliul. M-am uitat cutremurat la fața lui mutilată. Orbitele negre, pustii. Niște răni diabolice, sângerânde, și buzele crăpate șoptind înăbușit: „M-am întors, m-am întors…”

Distorsiuni imprevizibile

Sfera Infuzoria

Pacientul P331. Diagnostic și simptomatologie, după Somin și Korinski (Echipa analitică nr. 3). Extras parțial:

„Tabloul clinic" indică schizofrenia hebefrenică, dar examenul analitic nr. 2 confirmă sindromul OCH (onirism confabulatoriu hipnokinetic). Acest fenomen este supranumit Schizofrenie Cosmogonică și are anumite tangențe cu sindromul Cotard. În faza A pacientul manifestă un delir mistic bazat pe confabulații și idei stabilizate sistematic. Accelerarea ritmului ideatic (hipertiroidia, în cazul de față) contribuie la o filiație expansivă, bine pronunțată. Procesarea și cursivitatea ideilor prevalente, oscilațiile timice și inventivitatea abstractă persistă într-un fluid euforic cu nuanțe de revendicare, emfază sau patetism. Tahipsihia accentuată dă continuitate ideilor delirante, cosmogonice. În faza B ar fi de remarcat sindromul amentiv și sindromul Korsakov, dar starea contradictorie de luciditate cursivă și complexă se menține aproape continuu. Pseudohalucinațiile și arguțiile obsesive indică criza de lob temporar. Au fost constatate câteva crize de mutism catatonic ce au contrariat părerile despre desfășurarea afecțiunii. Faza C accentuează delirul de invenție și tendințele de simbolizare a gândirii cu metafore ermetice, cum ar fi bunăoară „Dialectul ombilical bolborosește întru pervertirea pruncilor întrerupți". (A fost retras tratamentul cu neuroleptice pentru prevenirea inhibițiilor psihomotorii.) Faza D este cea mai complexă și controversată. Examenul analitic nr. 3 include pacientul P331 în „Celălalt fișier" și confirmă situația extraordinară – Hipnokinezia. Asistența elementară este suspendată, iar pacientul P331 este transferat în Cubul Intern.

1

Cubul intern. Data 14.09.00

Primul interviu asistat de EAS (Echipa Analitică Specială)

EAS: Bună ziua. Vă rugăm să ne spuneți numele dumneavoastră, data și locul nașterii.

P331: Am auzit această întrebare de patru ori până acum. Dacă vă îndoiți de cursivitatea mea ideatică, de permanența mea organică sau fiziologică, îmi pare foarte rău. Îndoiala și întrebările de prisos nu vă onorează, domnilor. Nu-mi rămâne decât să mă repet, sunt același cu excepția alunecării sectoarelor neantizate. Ar mai fi o senzație de uzare a conexiunilor. Oricum, vă mulțumesc pentru suspendarea tratamentului și a terapiilor de șoc. Păcat de cei vulnerabili, cei pe care îi nenorociți în aceste încăperi de reprocesare eronată a ființei. Să știți că reprocesarea eronată pe care o executați aici îi proiectează pe unii pacienți dincolo de orizontul evenimentelor, dincolo de limita voastră, a savanților și a doctorilor ce se autoreciclează într-o buclă continuă, fără progresie transcedentală sau, dacă doriți mai exact, fără proiecție postemporală. Oricum, despre proiecția postemporală e prea devreme să discutăm, iar, despre identitatea sau proveniența mea, vă pot sugera un detaliu superficial. Deocamdată. Existența mea nu-i decât o reacție de sintetizare și procesare a ceea ce credeți că sunt, adică a efortului domniilor voastre de a mă vedea, simți etc. Provin din îmbinarea bipolară esențială dintre estezie și conceptualitate motorie. Cu alte cuvinte, sunt o proiecție halucinogenă haptică, dacă doriți. Entitatea mea în acest moment este o focalizare metachimică ce se autosuprimă prin focalizare continuă, pentru a nu lua amploare, pentru a nu se atemporaliza sau dizolva, dacă doriți. Asta implică fără îndoială necesitatea unei stabilizări prin codificare și convenționalizare treptată. Acesta este demersul clasic al predevenirii, la care s-au oprit domniile voastre, spre deosebire de alții, care au erupt, au spart cortina limitată a limbajului. Într-un fel, mi-ați oferit un nume, prin sursă inversă, adică l-ați inventat într-un metaconștient defazat, ca apoi să-l auziți de la mine, recunoscut și acceptat. Într-adevăr, suntem codificați cu toții, dar cine știe cu adevărat codul, Numele? Doar Numele Pur e Conștient de Sine. Gândiți-vă la aceasta, domnilor maeștri. Doar Numele pur e Conștient de Sine! Noi, fie spus noi, ceilalți… Noi ceilalți nu cunoaștem decât convențiile, relativitatea, subiectivitatea. Fiindcă nu avem decât repere finite, degradabile. Numele noastre sunt niște Pretexte Neutre. Fiecare poartă un Pretext Neutru. Asta ne convine, e numărul fiecăruia, așa cum eu sunt P331. E comod,

acceptat, înțeles, convenit. Dar trebuie să știți că fiecare Pretext Neutru face parte dintr-un Context Osificat, un fel de Posibilitate cu Deznodământ Latent. Este foarte important să știți că un Pretext Neutru este o specie sintetică defensivă din punct de vedere metachimic. Cât privește data și locul nașterii fiecăruia, complexitatea cauzală a hazardului și alte paradoxuri ermetice, e prea devreme să discutăm. În cazul în care doriți o autenticitate a informațiilor, consultați Contextele Osificate și, nu în ultimul rând, încercați o transcendere spre Deznodământul Latent.

EAS: Am dori mai multe detalii despre Contextele Osificate.

P331: De fapt, există un singur Context Osificat Monodual, adică două sau mai multe, având ca moment de extindere un singur punct, un E1-Aleph, dacă doriți. Contextul Osificat are două stări unice. Pentru a mă face înțeles, voi recurge la o metaforă de simplificare. Imaginați-vă că există un Context Carnal și un Context Atemporal. Tocmai aici intervine contradicția explozivă, deoarece nu există Carnalitate Atemporală. Carnalul are un punct de pornire spațial-temporal și este o inflamație malignă, o tumoare a ceea ce numim noi câmp ideatic sau spiritual. Carnea este Moartea Organică a Logosului! Iar Sufletul, ca expresie chimică, există doar într-un Context Osificat Atemporal și poate fi studiat sau „atins” doar în forma lui de Placentă Inversă, pe când Carnea, Materia sau Organicul, aceste trei fețe ale unei singure maladii, au ca sursă numai și numai un Context Osificat Deteriorat, temporalizat și devenit. Prin urmare, finit.

EAS: Ce semnifică Placenta Inversă?

P331: Placenta Inversă este Carnația Logosului, întruchiparea Sufletescului, o tendință inversă față de instinctual, un Pseudosânge conceptual ce se află într-un câmp de percepție deplasat.

EAS: De unde aveți aceste informații?

P331: De la Sfera Infuzoria, care se deplasează de la un câmp de percepție la altul. Această Sferă se autoconține, este interioară și exterioară în același timp și alunecă într-o fixație continuă. Asta îmi îngreunează

capacitatea de focalizare, de aceea sunt nevoit să exist cât mai separat de Sferă, pentru a nu-mi pierde identitatea. În acest scop nu depășesc niciodată Fluidul De Înfricoșare. Mai bine zis nu pășesc în Fluidul De Înfricoșare, pentru a nu intra în zona de inerție a Sferei.

EAS: Ce este și unde se află acest Fluid De Înfricoșare?

P331: Fluidul De Înfricoșare se află. El doar se află și nu se poate spune mai mult. Cu excepția faptului că este Nonspațial și face parte din categoriile impenetrabile din punct de vedere mental. La fel ca infinitul, se află dincolo de cunoaștere. Într-un fel sau altul, i se poate atribui o oarecare origine fractală, dar asta doar pentru a coborî înțelesul la un nivel analitic. Când vorbesc despre Fluidul De Înfricoșare, mă refer la Momentul Gravitațional Al Cunoașterii. În termeni clasici, este vorba de Frica de Dumnezeu. Acea frică dincolo și dincoace de frica animalică, instinctuală. Frica Spirituală.

EAS: Ce părere aveți despre faptul că sunteți afectat de sindromul OCH, fenomen care, de altfel, a fost descoperit de puțin timp, iar, din această cauză, nu există încă un remediu sigur care ar contribui la eliminarea lui sau cel puțin la o ameliorare temporară.

P331: Iertați-mă, dar ameliorările autentice sunt atemporale, iar, în ceea ce privește această convenție neurologică, acest OCH nu este decât o palidă și eronată observație a realității. Ca să nu inferiorizați situația mea în continuare și ca să nu pierdem timpul, aș vrea să vă comunic următorul lucru: existați acum și aici doar pentru că accept eu asta. Numai și numai datorită bunăvoinței mele. Nu este vorba despre megalomanie, stare deformată de conștiință sau parapsihopatie, îngăduiți-mi neologismul. Este un Adevăr Fix pe care am hotărât să-l scot din hibernare. Fiecare trebuie să-și cunoască locul.

EAS: Fiți mai explicit.

P331: Mai explicit? Sigur. În acest moment, depindeți de mine, fiindcă Sfera Infuzoria și-a exteriorizat stabilizarea pentru decompresie chiar aici. Acum totul depinde de mine. Dacă aveți îndoieli, vă rog să faceți o pauză până mâine și să treceți, toată comisia,

fără excepție, un examen VENM. Rezultatele vă vor indica o situație cât se poate de complicată. Afazie Limfatică Lentă. Sunt convins că știți ce este această urgie. Vă spun asta fără riscul unei premoniții false. Vă rog să vă îngrijorați!

(Încheierea primului interviu) Observații

Experiența a fost acceptată. EAS a trecut un examen VENM. Rezultatele s-au dovedit a fi dramatice și au fost expuse într-un program închis. Specialiștii din EAS au fost afectați de Afazie Limfatică (Alfaza Ormakub). Pentru câteva zile, P331 a refuzat orice colaborare. Problema a fost tratată cu multă atenție pentru a evita complicațiile, dar, în cele din urmă, P331 a comunicat că retrage afecțiunile pentru a demonstra deținerea absolută a controlului. Afecțiunile ce erau într-un stadiu final și ireparabil au dispărut (fapt la fel de imposibil ca și apariția lor sincronizată). P331 a fost transferat în Salonul Absent al Centrului de Neurotomie Progresivă.

2

Salonul Absent. Data 20.09.00

Al doilea interviu asistat de EAS (Echipa Analitică Specială)

EAS: Vă suntem recunoscători pentru retragerea afecțiunilor și recunoaștem adevărata complexitate a influențelor pe care le exercitați.

P331: Nu mie trebuie să-mi fiți recunoscători. Eu sunt intermediar. Eu nu creez situații. Eu accept sau nu accept. Doar atât. Hotărârile se cristalizează progresiv în urma Fluidului de înfricoșare. De fapt, fiecare hotărăște pentru sine. Sistemul e simplu. Voi nu cunoașteți, ci alunecați prin coridorul unei pseudocunoașteri, prin capilarele false ale labirintului palpabil. Dacă ați cunoaște, n-ați mai putea hotărî mental, n-ați mai funcționa cauzal, n-ați mai cădea în capcana interdependențelor. Rațiunea poate rezolva cele mai complexe probleme doar în fracțiuni de absență și deconectare. Dar nicidecum în subconștient. Tot ce

rezultă din conștientizarea imediată este lipsit de substanță și este prin urmare o inerție existențială, un fenomen infirm, temporal. Tot ce există și persistă în jurul nostru, tot ce face parte din așa-numita Realitate Palpabilă nu-i decât un decor de răspunsuri false la primul strat de întrebări existențiale. Un decor steril și obscen uneori, în sensul distorsiunii adevărului. Esența este invizibilă și ne scapă printre degete la fel cum ne scapă adevărul despre Coridorul Dintre Oglinzi. Acel coridor, care mai devreme sau mai târziu o ia la dreapta sau la stânga, ca apoi să dispară într-un frig desăvârșit și întunecat, într-o rețea nesfârșită de oglinzi paralele. Toate aceste imagini sunt direcționate către Monoinfinitatea Ierarhică, la care avem acces noi. Infinitatea Autentică, cea care este în sine, exclude ierarhia, direcționalitatea, starea structurală, sensul, calitatea, adâncimea și alți termeni accesibili. Cu alte cuvinte, suntem total pe dinafară. Noi hotărâm pentru noi un fel de Tot Absolut Relativ, dar asta nu-i tot. Profețim viitorul, pășind din mâzga unei clipe în mâzga celeilalte, încercând să ne menținem curați, aspirând la Curățătoria Divină, iar Curățătoria este în continuă renovare. Pășim prin decor și atribuim fenomenele inexplicabile unor surse supranaturale sau, și mai rău, hazardului, care este cea mai nereușită convenție, imediat după convenția neantului. Nimicul, această eroare suicidală, simbolul neputinței mentale, criza umanității. Când te afli în Interiorul Extern, este inutil să calculezi coordonatele locației, indiferent de metodele sau mijloacele raționale, spirituale, nonmentale. În acest domeniu, metafizica este la fel de eficientă ca și agricultura sau baletul.

EAS: Ce semnificație are Interiorul Extern?

P331: Nu are nici un fel de semnificație. Este ceea ce nu știm despre ceea ce știm. Un lapsus, o lipsă totală a unei informații pe care o avem încadrată metachimic într-un Context Osificat Atemporal, iar astfel deținem informația supremă despre care habar n-avem și despre care niciodată nu vom ști nimic, tocmai prin a o conține în noi înșine.

EAS: Ați întrebuințat termenul „Metachimic”?

P331: Da, este vorba despre Placenta Inversă, care face parte din Anatomia Metachimică a speciei. Fetușii întrerupți sunt cel mai bun exemplu. Ei sunt absorbiți de Placenta Inversă, iar ceea ce este expulzat în formă de avorton nu-i decât o carnație inversă ce se află într-un Context Osificat Întrerupt. În realitate, fetusul este transferat într-un Context Atemporal, către Sfera Infuzoria, ceea ce bunăoară mi s-a întâmplat mie. Eu mă aflu într-o vecinătate ambiguă, dar m-am apropiat pentru a vă cunoaște defecțiunile. M-am născut prin a nu fi și mă aflu într-un abandon etern, perfect echilibrat. Sunt noncodul propriei neființe, un Celălalt Autentic, fiindcă primul nu există. Sunt un Nimeni prin vocație și un Tot din pasiune. A existat un Primul pe care l-ați transformat într-un mit crucificat, într-o concepție șifonată pe care o expuneți când nu sunteți în stare să vă expuneți. Sunteți lași, precum ați și fost. Crucificarea Celui mai Autentic dintre voi a fost sinuciderea voastră, autodevorarea existențială a umanității, condamnarea la penitența prostiei, aroganței și a trufiei. Ca să nu le pomenim pe toate. Cât mă privește pe mine, ca și ceilalți îngeri căzuți, am ajuns printre voi, dar în formă de fetus întrerupt. Am vrut să cunosc detașat etapele desăvârșirii carnale, tenebrele mecanicii reproductive. Carnea profită de carne, eu profit de plăcerea voastră de-a profita de mine. Oricine profită. Mamele, spre exemplu, profită de prunci pentru a scăpa de povara laptelui, dar, cel mai incredibil, pruncii profită de mame pentru a obține o bucată de viață. Așadar, doriți să aflați cât mai multe despre acest OCH? Vă urez succes, iar acum aș vrea să mă retrag, dacă nu aveți nimic împotrivă.

3

Salonul Absent. Data 21.09.00

Al treilea interviu asistat de EAS (Echipa Analitică Specială)

EAS: Avem câteva întrebări în legătură cu instinctualul și aspectele lui.

P331: Instinctualul este o rețea instantanee, o maladie ce s-a întrepătruns cu ceea ce numim spiritual. Spiritualul ține de învelișul intern al Fluidului De Înfricoșare, iar instinctualul e o tumoare ce s-a „agățat”

de acest înveliș încă de la Marea Defecțiune a Contextelor Osificate. Cel mai mare eșec al sistemului a fost Incarnația. La început, sistemul exista ca stare atemporală, adică Absolutul Desăvârșit, o substanță pură ce exista de la sine într-o inexistență absolută. Era o „apariție" a infinitului prin Torsionarea Sfârșitului Interior.

EAS: Ce semnifică Torsionarea Sfârșitului Interior?

P331: Sfârșitul Interior este miezul Sferei Infuzoria. Iar Sfera Infuzoria este o continuă implozie oscilatorie. Erupția în undă a sfârșitului ciclic și înființarea în consecință. De fapt, pătrunderea mentală a teoriei este imposibilă, de aceea nu vreau să mă extind. Mă voi reîntoarce la eșecul sistemului. În momentul în care impuritățile au contaminat cadrul atemporal, infinitul s-a împărțit în Secvențe Haotice Defecționale. Este vorba despre impuritățile temporale care stau la baza distorsiunii. Din cauza acestei megadefecțiuni, Starea Pură a Sferei Infuzoria a fost lovită de unda Fluidului De Înfricoșare. Probabil așa a apărut îndoiala… Astfel, pe suprafața inexistentă din punct de vedere temporal au apărut câteva „tumori" de origine necunoscută pe care sistemul n-a reușit să le elimine. Aceste tumori aveau o structură complexă și se dezvoltau progresiv. Sper că v-ați dat seama că e vorba despre apariția Mecanismului Procreativ. Așadar, sistemul de procreare s-a dovedit a fi cotropitor. Această maladie procreativă se manifestă prin pulsații ciclice ireparabile, o catastrofă perfect organizată care nu admite eșecul. Nu cred că aș putea spune ceva despre proveniența mecanismului procreativ care, bineînțeles, conține miezul instinctual. Domnia sa Instinctul sau, mai bine zis, întunecimea sa Infecția. Așa poate fi caracterizată, cred. Procrearea, cât ar părea de bizar, are ca origine un fel de Continuum Deicid-Suicid. O altă latură a infinității este latura din umbră sau Continuarea Coridorului După întunecare. În esență, și eu sunt un întunecat, fiindcă am proveniență obscură, postplacentară.

EAS: După câte am înțeles, defecțiunea sistemului presupune apariția omului, iar, prin urmare, Carnația este o Maladie a Spiritualului, adică a câmpului ideatic.

P331: Sunteți pe aproape, atât doar că n-a existat niciodată o apariție a omului. Sufletul, căruia îi vom spune în continuare Esență, a fost Plodul Sublim, Cel Dintotdeauna. Esența a existat separat, în eternitate, până când coridorul a fost secționat.

EAS: Într-un fel sau altul, tot ce ne spuneți pare incredibil. Ar exista vreo dovadă, în afara…

P331: Nu sunt aici pentru a expune dovezi în privința Ființei sau Neființei. Sunt doar pentru a nu fi dincolo, sunt cu voi pentru că m-ați așteptat nespus de mult în neștirea voastră. Dar nu sunt un Mesia și n-am venit aici pentru a vă ajuta sau Mântui. Sunt incapabil de așa ceva, sunt doar un înger căzut… Promisiunea mântuirii, un act pur, o intenție minunată, dar seamănă cu împodobirea mortului. Este gestul cel mai Profund, cel mai Dramatic. Promisiunea e o îmbălsămare a omenirii. E o intenție frumoasă, dar lasă loc pentru îndoială, deci e fragilă. Uneori are efecte secundare: Ucigașii Profund Religioși. Filantropii sau Altruiștii Atei sunt câteva exemple. Totuși, nu sunt capabil să pătrund aceste aspecte. Sunt prea complicate, chiar și pentru mine. E relativ singura mea scuză…

EAS: Ați insinuat că ființa umană, ca formă carnală, este o infecție sau mai bine zis o concrescență malignă a Esenței, iar, dacă n-am înțeles greșit, Esența a existat atemporal, într-un sistem complex, etern. Prin urmare, o deducție logică ne-ar înclina să credem că Maladia Umană a infectat Esența într-o măsură mai mică față de Maladiile speciilor animale sau vegetale, care sunt probabil și ele niște abateri.

P331: Într-adevăr, afecțiunea instinctuală umană a contaminat parțial Esența. Speciile animale și vegetale, ca afecțiuni, au avansat mai neiertător, acaparând mai mult spațiu și mai multe unități atemporale din cadrul coridorului originar. Tumorile Instinctuale au cucerit aproape în întregime acele Esențe Primordiale, care abia dacă mai reușesc să-și manifeste splendoarea spiritului, Metachimia Nesfârșirii. Făcând o comparație banală între câine și miriapod, am putea observa cât de avansată este tumoarea instinctuală a Esenței, care a devenit prin

urmare miriapod, față de tumoarea ce a transformat o Esență atemporală în câine.

EAS: Rezultă că toate unitățile Esențiale au fost cândva la fel?

P331: Ele au și rămas la fel, atât doar că unele au fost afectate mai mult, iar altele mai puțin și, evident, sub diferite forme. Cai, fluturi, balene, arbori. Arborii, printre altele, fac parte din formele cele mai grave de încapsulare a Sufletului, dar sunt mai puri decât oamenii. N-are rost să aprofundăm acest paradox.

EAS: Ați susținut că maladiile au transformat. Dar transformarea are la bază o cauzalitate evolutivă.

P331: Nu este vorba despre evoluție. Degradarea semnifică involuție, dar nici măcar asta n-ar caracteriza situația. Contaminarea a avut loc într-un anumit moment, după care, într-un interval foarte scurt, Elementele tumorale au ajuns la o formă finală care se reproduce sistematic. Cele mai fragile elemente spirituale au fost afectate cel mai mult, iar elementele mai rezistente, adică mai primitive, au avut de suferit mai puțin.

EAS: Să înțelegem că Esența care a devenit miriapod a fost mai Sensibilă decât Esența care a fost condamnată la a fi Om. Din asta rezultă că suntem niște defecțiuni ce au devorat Esența, mai mult sau mai puțin. Și totuși… Avem viețile noastre, fericirile, iubirile și durerile. Este inadmisibil să avem origine parazitară.

P331: Spuneți-mi, se simte oare stânjenit un cancer? Are oare prejudecăți, remușcări? Fiecare cancer, fiecare maladie își are fericirea ei, starea existențială, cu durerile, fericirile și iubirile ei. Bineînțeles, este o comparație pe cât de alegorică pe atât de ironică, dar nu lipsită de adevăr. Tumoarea nu e conștientă de stricăciunile pe care le provoacă. Dar omul este oare conștient de stricăciunile pe care le provoacă, din moment ce le provoacă, din moment ce nu le evită? Tumoarea și Omul. Diferă formele, iar scopurile rămân aceleași. Extinderea.

EAS: Ce proveniență are acest sistem malign și când s-a întâmplat Contaminarea Sistemului Atemporal Esențial?

P331: În primul rând, nici unul dintre sisteme nu are proveniență. Într-o continuitate atemporală nu există nici un fel de începuturi sau sfârșituri. Există doar infinitul, dar nu putem spune că există, deoarece existența presupune un „cel puțin”, iar infinitul nu presupune nimic, laolaltă cu tot. Și nici măcar nimic, fiindcă nimic presupune în majoritatea cazurilor mai puțin decât ceva, iar acest „mai puțin” rămâne un ceva, cât ar fi de infim. În fond, n-ar trebui să discutăm despre infinit. Mă voi reîntoarce la coridor, la acea machetă perceptibilă a infinității. Există două surse care apar din părți opuse, fenomen similar cu Implozia Bidirecțională. Aceste surse, odată intersectate, dau naștere defecțiunii ciclice. Suntem Plozii Intersecției, nu? Așa cum ne înmulțim prin intermediul intersecțiilor. De fapt, sunteți Plozii Intersecției, deoarece eu nu sunt Finisat. Defecțiunea instinctuală este atotputernică în mediul său temporal, iar Sistemul Esențial este mai mult decât vulnerabil în acest mediu.

EAS: Și totuși, ce proveniență considerați că are Infecția Temporală?

P331: Ce fel de infecție?

EAS: Infecția Temporală, infiltrată în Sistemul Atemporal.

P331: Iertați-mă, dar nu înțeleg despre ce vorbiți. Ce se-ntâmplă de fapt?

EAS: Păstrați-vă calmul. Concentrați-vă. Am dori să ne spuneți cine sunteți.

P331: Cine sunt eu? În primul rând, unde mă aflu și cu cine am onoarea? Ar fi corect să…

EAS: Vă aflați în Salonul Absent al Institutului de Neurologie Progresivă, iar noi suntem Echipa Analitică Specială.

P331: Doamne Dumnezeule, care echipă, care Salon Absent?

EAS: Calmați-vă și spuneți-ne numele dumneavoastră.

P331: Sunteți foarte instabili, domnilor. E un adevărat spectacol această rătăcire, această neîncredere. Într-un fel, e uman, dar nu mă așteptam la așa ceva. Care nume, domnilor? E grav să n-ai încredere în permanența pacientului. Nu vă neliniștiți, sunt în continuare Eu, iar, între noi fie vorba, sunt chiar Nimeni. Un nimeni ca nimeni altul… Totuși, am impresia că nu sunt acolo unde ar trebui…

EAS: Unde credeți că ar trebui?

P331: Ar trebui să mă aflu în afara mea, în afara acestei tumori. În Desăvârșire și nu în Finitudine. Sau poate… În fine, aștept următoarea întrebare.

EAS: În acest moment, cel mai mult ne interesează cine sunteți cu adevărat.

P331: Aș prefera o întrebare mai substanțială.

EAS: Aceasta ar putea fi cea mai substanțială.

P331: Dacă vă face plăcere. Într-un fel, acum eu sunt Totul. Sunt Voi, sunt Eu, acel care vă conține pe voi. Sunt ceilalți, care mă conțin pe mine laolaltă cu cei pe care-i conțin eu. Sunt ceea ce va fi mult mai târziu decât a fost cândva. Sunt miezul credinței în faptul că sunt miezul. Nu sunt, în cazul în care nu vreau să fiu, iar, în toate celelalte cazuri, sunt. În sfârșit… Sunt acea Unitate Esențială care a fost afectată mai puțin decât voi și pot evada oricând. Voi însă nu cred, dar, cine știe, încercați…

EAS: Ce să încercăm?

P331: Încercați evadarea din Temniță. Încercați Redevenirea. Încercați să părăsiți tumorile voastre instinctuale, debarasați-vă de această dependență care vă impune s-o tolerați, renunțați la falsul farmec al cărnii și veți descoperi eternul farmec de a nu fi carne. A nu fi carne e cea mai nobilă aspirație, dar a nu fi fost carne e cea mai înaltă revelație. E o imensă diferență între a nu fi și a nu fi fost carne! Dar să nu ne complicăm prea mult. Aș vrea să vă mai spun că cea mai amplă tragicomedie, precum și cel mai desăvârșit conflict este conviețuirea cu propriul trup. Există o singură soluție pentru cei afectați. Soluția întârziată, incontestabilă. Intrați în neființă și veți cunoaște înființarea, renunțați la sărituriile din mâzga unei

clipe în mâzga celeilalte, renunțați la timp și eliberați continuitatea fără scop, fără de finalitate. Eu am reușit să evit moartea prin a nu exista de la bun început. Am fost Fetusul Întrerupt, Plodul Nefinisat, Îngerul Căzut. Am fost prea sensibil și curios ca să nu văd măcar un colțișor din cealaltă parte a coridorului, acolo unde Fetușii ajung la Condiția tumorală. Și, pentru a afla mai multe, am trecut pe la voi. Sincer să fiu, vă simpatizez mult, cu tot cu efortul vostru de-a afla ceva. Sunteți chiar frumoși în dorința voastră de a crede în ceva, dar îmi pare foarte rău că știți ceva mai puțin decât nimic. Sunt drăguțe ipotezele voastre și vă reprezintă pe deplin, dar cel mai rău îmi pare pentru că sunteți limitați, vă sprijiniți în oase, depindeți de sânge. Îmi pare rău pentru faptul că aș putea deveni Dumnezeul vostru doar prin Durerile pe care vi le-aș pricinui ca să-mi dați Ascultare și prin Salvările pe care vi le-aș oferi ca să mă Iubiți. Asta-i Chintesența Umană. A idolatriza sursa nenorocirilor, a îngenunchea în fața nepăsării. Dar nu asta este umilința pură. Nu asta este căința și smerenia. Căința și smerenia nu pot fi acumulate în timp. Ele sunt în afara aspirației, în afara ambițiilor, fie și a celor frumoase, dacă există ambiții frumoase. Căința și Smerenia pot fi atinse doar prin experiența morții.

EAS: Nu-i adevărat, credeți-ne. Există posibilitatea…

P331: Ce puteți să-mi spuneți voi, după ce v-am aruncat în abis, iar apoi v-am întins mâna? Aș fi reușit oare să vă deschid ochii altfel? Dacă n-ar fi existat acea modalitate palpabilă de-a vă convinge… Frica. Dumnezeu nu vrea frică, Dumnezeu vrea Recunoștință și Smerenie. Prima, în timpul vieții, cealaltă în afara vieții, adică în Eternitate. Eternitatea înseamnă Smerenie Pură, Mântuire. Dacă nu v-aș fi arătat cine hotărăște Anumite Lucruri, acum m-ați fi ținut într-o celulă, claustrat și imobilizat. Supravegheat de infirmieri tâmpi și sadici. Aș fi avut probabil o cămașă drăguță, de forță. Și totuși… Afazia Limfatică a fost o sărbătoare pentru voi, în comparație cu ceea ce semnificați voi pentru sufletele voastre. Pentru ceea ce-a mai rămas din ele, domnilor Savanți. Îmi sunteți dragi, dar nu vă pot ajuta. Nu sunt Atotputernic. Sunt un Intermediar Transparent și Căzut. Nu pot decât să vă omor sau să vă eliberez de suferință și, chiar dacă vi se pare prea mult, în realitate nu e mare

lucru. Voi nu aveți nevoie de mine, deoarece vă descurcați de minune. Vă omorâți între voi cu îndemânare, vă Eliberați de Suferințe și vă Administrați Suferință, calitativ și cantitativ. Prin urmare, eu sunt în plus și mai ales pentru că nu vă pot oferi esențialul. Nu vă pot elibera sufletele de cărnuri, deoarece sunt întrepătrunse între ele, sunt concrescute de-a dreptul și nu pot exista separat. Ele sunt o Familie credincioasă Defecțiunii Procreative. Se poate întâmpla să moară Esența și să rămână carnea, tumoarea, mărșăluind și intersectându-se ca o măduvă cu ochi, dar niciodată invers. Știu că vă spulber, într-un fel, iluziile voastre sacralizate. Îmi pare foarte rău!

EAS: Ce se va întâmpla în continuare?

P331: În continuare se va întâmpla Continuarea. Există o Continuitate a întreruperilor. Acum, știu bine, credeți tot ce vă spun, credeți în mine, dar e o credință ce provine din Fluidul De Înfricoșare. Toate credințele voastre provin din acest fluid. Asta vă face mai fragili, mai afectați și mai inexistenți ca Esență. Din această cauză nu vă pot ajuta. Numai voi, prin voi înșivă. Sunteți în timp, iar timpul, care din păcate e o defecțiune majoră, nu vă permite să ieșiți în afara lui prin mentalitate. Timpul e Nenorocirea Infinității, iar eu am impresia că-l înghit, aici. Din păcate, iarăși acest din păcate, care-i atât de omenesc. Mă face să mă simt ca voi, îmi dă fiori. Iertați-mă, dar trebuie să ies. Mi-a făcut plăcere.

EAS: Dar, vă rugăm… Câteva întrebări… Am dori să nu plecați, e doar un început și avem nevoie de… Credem într-o alternativă, am vrea din tot sufletul să nu plecați.

P331: Dar nu plec nicăieri. Ce vă face să credeți că vreau să plec? Aș vrea eu, dar nu cred că mi-ați oferi o asemenea posibilitate. Cel mai bizar mi se pare faptul că m-ați rugat din tot sufletul. M-ați rugat să nu fac ceea ce, oricum, nu mi-ați permite. E copleșitor să auzi de la un medic: „Te rog din tot sufletul!” Doar un medic-mamă sau poate…

EAS: Deci, sunteți aici, sunteți Intermediarul Transparent?

P331: Care Intermediar, nu înțeleg? Ce-i cu voi, oameni buni? Sunt aici, dar nu-mi dau seama despre ce fel de Intermediar vorbiți…

EAS: Cine sunteți, vă rugăm să ne spuneți!

P331: Doamne Dumnezeule, m-ați întrebat deja de zece ori. Cine sunt, cine sunt… Sunt Eu, Numărul 331… Ce-i asta? Nu vă mai bateți joc de mine. Vreau liniște, liniște. Mă auziți, vreau să mă lăsați în pace. Mă simt rău, nu mai suport! Mă auziți, nebunilor, nu vreau să vă mai văd! Gataaaaaa!

(Interviu închis) Observații/Extras parțial

„Extinderea sindromului OCH" i-a provocat pacientului P331 o Inducție Kromkad Dubloenn și o distorsiune neurotomică, afectând cele două nivele postamnezice. Situația poate fi interpretată ca fiind o reflexie comunicativă de tip Concave. Evoluția tensiunilor însușite de-a lungul regresiei sistematice a provocat câteva exfolieri cauzale, generând pulsiuni ciclice, la un nivel ondulatoriu optim. Spectrul Cadențelor indică o nefinisare la etapa 5. Din această cauză P331 a fost retras din cadrul Cubului Intern pentru Finisare. La nivelul exteriorizării limbajului, mecanismul principal nu prezintă leziuni, dar, în cadrul Sistemului de Echilibru Timic, există două alunecări de teren pronunțate. În cazul manifestărilor temporale, Sfera Infuzoria a permis accesul nostru, dar P331 deja a depășit limita Daga2. Sistemele receptive suferă în acest caz o distorsiune comunicativă, iar acest fenomen imprevizibil exercită asupra cercetătorilor o supraexpunere emoțională controversată. Pacientul P331 reușește să inducă în eroare Câmpurile Oscilatorii printr-un procedeu Hipnokinetic necunoscut, provocând modificări fiziologice interne sau externe, cum a fost bunăoară cazul EAS și Afazia Limfatică Lentă. Suntem convinși că e vorba despre o Infrasugestie Expansivă Subliminală. În urma cercetărilor au fost confirmate temerile noastre în privința continuității OCH. Pacientul răspunde contradictoriu la tratamentul cu ZGNE/76. Depunerile magnetice de pe generatorul principal permit Susținerea Energetică, dar

Humanoidul evită etapele de procesare la nivel cuantic. Aparent, situația a scăpat de sub control, cum era și de așteptat. Cazul „Golem” va fi închis și experimentul „Sfera Infuzoria” va fi întrerupt. Ultima posibilitate ar fi Procesul de Inversie Cauzală. Asta ar permite o fracționare a însușirilor telepatice și o sterilizare definitivă a Cavităților Albe. Astfel, Secvențele Detașate s-ar reduce probabil până la forma internă Preplacentară, iar acest lucru ar elimina Fluidul De Înfricoșare a Pacientului P331. După ce se va restabili, partea contaminată a rețelei va reveni la baza Filtrului Organic. În etapa de încheiere, tratamentul cu ZGNE/77 ar provoca mai multe Excluziuni decât tratamentul cu LN/9, dar va permite o răsturnare a Rețelei Temporale și probabil o reabilitare a Pacientului P331. Echipa Analitică de la Cubul Intern va fi deconectată după metoda Strobos. Încheiere.

Prof. Kovalev (Salonul Absent) 22.09.00

Laborator

Nu departe de casa pădurarului mut, lângă Balta Rea, un om nu prea înalt, dar vânjos, jupoaie un animal necunoscut. Mai devreme, animalul a încercat să-i vorbească, a încercat să-l convingă să-i dea drumul, dar omul vânjos n-a auzit decât un zbierăt prostesc.

Bătrânul Manole mănâncă pământ cu sânge de dimineața până noaptea. El are gingiile zdrobite din cauza pietrelor și a cioburilor de sticlă.

Darie se privește toată ziua în farfuria cu zeamă. O dată la patru sau cinci ore, se uită peste umăr, apoi în continuare la imaginea sa din farfurie. Până a doua zi, când se privește în cana cu apă.

Infirmierul Vadim spune că toți cosmonauții au ajuns dincolo. De dincolo nu se întoarce nimeni. Așa a fost înființat grupul cosmonauților de rezervă. Acești cosmonauți seamănă leit cu cosmonauții plecați. Ei n-au călcat niciodată într-o navă spațială și se infiltrează în familiile cosmonauților autentici. Ca să joace rolul cât mai bine, cosmonauții de rezervă nu știu absolut nimic despre această mistificare.

La moara Baciului, lucrează doi oameni. Acești oameni sunt unul singur. Dar foarte puțini știu că, de fapt, acest om care este văzut totdeauna ca fiind doi oameni în realitate nu este nici unul și nici doi, ci trei oameni. Și aproape nimeni nu știe că acest om, care este văzut totdeauna ca fiind doi oameni, iar în realitate este trei oameni, de fapt nu este nici un om, fiindcă moara Baciului nu mai funcționează de treizeci de ani.

Cineva mi-a spus despre femeia vieții: Încetează s-o mai cauți și te vei împiedica de ea!

I-am spus că m-am împiedicat de mult. Acum încerc să mă ridic.

Secționată sistematic, limba mi se cicatrizează peste noapte, tresare ca o balenă epileptică în cavoul capului, își răsucește trupul fumigen, ca un șarpe cu zâmbet vascular pe chipul împietrit. Dorința de a explica absolutul mi se dilată în minte, îmi distorsionează esența

ca o catedrală elastică, extensibilă. Cuvintele, atât de puține uneori, sunt ca niște insecte electrice pe cale de dispariție, iar limba nu-i altceva decât un embrion primordial ce se ascunde după dinții mei, îmi încălzește gingiile atinse de frisonul existențial.

Uneori, timpul trece ca un pește străvechi, cu solzii pe dos, agățând tot ce-i stă în cale, iubiri, dureri… Toate se adună după solzii timpului, la fel cum se adună sub unghii fumul, noroiul, parfumul și celulele moarte, scrijelite extatic de pe coapsele muzei. Alteori, timpul trece ca un șarpe neted, indiferent. Și te lasă cu toate nimicniciile tale, față-n față cu inutilitatea și deșertăciunea. Te lasă în urmă, strivit de bătrânețe, iar el trece curat și strălucitor. Dac-ar fi să fie timpul un cârlig, dar mic, să agațe numai dorurile, să le tragă în vizuina lui cosmică…

Confesiunea este tot ce mai rămâne atunci când nu mai rămâne nimic. Spovedania în fața oglinzii. Încă de la bun început, fiecare se poartă pe sine mort. Când pătrundem acest lucru, declanșăm descompunerea Eului, calvarul. Acest proces chinuitor s-ar întinde la nesfârșit, dacă în fiecare mort din noi nu s-ar afla Eul nostru cel viu – Dumnezeu. Apoi, se cască ultima plagă – dorința de-a mai fi. Măcar un pic, măcar… Dar trece și asta, se cicatrizează.

îngrijești ceva cu atât mai stăruitor, cu cât se deteriorează… La asta se gândea Moș Poloboc în timp ce se spăla pe ultimii patru dinți.

Cum vine asta (m-a întrebat ea) foarte simplu (am spus eu) te întinzi, alungi aerul și mă primești.

Astăzi ne întâmplăm noi, cei de mâine. (Imnul mut al martirilor)

Moa…… Cuvânt întrerupt din cau…… Explicație întreruptă.

Comentariu

Există două posibilități: Moartea sau Moașa. Două posibilități care se află la o distantă semnificativă una de

cealaltă, dar se bat cap în cap. A treia posibilitate este moale și lipsită de importanță. La cau… este vorba de cauza caustică, probabil.

Decupați mamele din jurul vostru, încetul cu încetul, de jur împrejur, înlăturați feliile de căldură macră, placentară, răzuiți dependența de pântec, estompați pofta de sfârc, mâncărimea gingiei… În sfârșit, pentru început, deveniți copii. Oricum, regretul și dorința reîntoarcerii în caritatea caldă se vor face simțite puțin mai târziu, pentru a stabili dăinuirea lor permanentă, perfect procesată, autoritară și ireparabilă. Evident, până la repararea prin descompunere.

Sincer să fiu, de când am murit, neliniștea n-a încetat să-mi dea târcoale. Neliniștea că eu am rămas, iar voi nu mai sunteți. Dar, fără voi, neființa mea este inutilă, chiar dacă nu știu ce semnifică asta. Totuși, cum este posibilă o asemenea modestie cumplită?

Fiindcă nu mai avem nimic de spus, să lăsăm cuvântul necuvântătoarelor. Fiindcă nu mai avem nimic de făcut, să lăsăm făcutul nefăcătoarelor. Fiindcă nu mai avem de trăit, să lăsăm trăitul netrăitoarelor. Fiindcă nu mai avem de murit, să lăsăm muritul nemuritoarelor, iar rozătoarelor să nu le lăsăm nimic. Și totuși, să le lăsăm și lor ceva, că doar nu suntem cine ne credem.

Catacombe

Larvar

Atrofiatu s-a apropiat de aragaz și a turnat în castron două pahare cu spirt. A fărâmițat în el o franzelă, a aprins focul și mi-a explicat că viețuitoarele umede sunt bolnave și trebuie hrănite cu pâine fiartă în spirt. El a început să plângă, cotrobăind în același timp prin sertare, printre linguri și trupușoare de goange, printre chibrituri arse și ace de unică folosință. Lui Atrofiatu îi plăcea să-mi studieze cu atenție încheieturile. Îi plăcea să facă tot felul de comparații abstracte, cum ar fi…

— Știi care-i diferența dintre Nermolax și Takonal 22?

— Nu…

— Takonal 22 e o labă, Nermolax e femeia.

— Dar și laba are farmecul ei.

— Asta am vrut să zic, sunt greu de comparat.

De fiecare dată când veneam pe la el, Atrofiatu bandaja iepuroaica. O bandaja prea strâns, convulsiv, și iepuroaica albă părea nedumerită de presucombarea ce-i bulbuca ochii roșii. Atrofiatu nu mai simțea mirosul de descompunere ce domnea în mansardă. El avea câteva cutii cu iepuri asfixiați și vreo două borcane cu sânge ascunse sub pat. Mansarda îi aparținea lui și oricum nu prea avea probleme cu vecinii bătrâni. Uneori, când rămâneam la el, mi se-ntâmpla să-l surprind altfel, mai ales dimineața, când sărea din pat ca un apucat și punea la fiert pâinea pentru iepurii descompuși. El plângea mult, mai ales noaptea. Alteori se întâmpla să cânte:

Omul cu ceas înșurubat în cap
O scrisoare cu carne a livrat
A livrat a livrat, a livrat a livrat
A livrat a livrat, a livrat a livrat

Să știți că nu este un cântec fără sens. Chiar ieri l-am văzut pe omul cu ceas înșurubat în cap. Se plimba pe marginea unui acoperiș. El se numește Lepăduș, este somnambul și într-adevăr are o umflătură ciudată la ceafă. Studiind felul lui de-a fi, am înțeles că Lepăduș n-are cum să cadă de pe acoperiș, deoarece se deplasează de-a curmezișul și se uită numai în sus. În afară de asta, el are o însușire enigmatică de a nu face nici un pas în

stânga sau în dreapta. Această atitudine se datorează unei afecțiuni care l-a doborât pe Lepăduș încă din copilărie, forțându-l să zacă paralizat atâta timp cât nu doarme. El are și astăzi niște crize distrugătoare care îi contorsionează trupul de două ori pe zi. Ieri, Atrofiatu mi-a spus:

„M-am întâlnit cu Lepăduș. Vai ș-amar de capu' lui! Mi-a spus că ultima criză pe care a avut-o a fost ca un fulger orbitor, ca o explozie nucleară. Fulgerul s-a rostogolit printre rotițele ceasului asimilat de țesuturile osoase, apoi a intrat mai adânc, în măduva oaselor, scoțând scântei și carbonizând țesuturile nervoase."

Atrofiatu mi-a spus că Lepăduș locuiește împreună cu un chirurg neurolog care i-a promis că va rezolva problema lui. Neurologul i-a făcut o intervenție chirurgicală ciudată și i-a băgat în cap un ceas nu prea mare. Specialistul își spune Captivul Teniilor și este un tip obscur, mereu mascat cu o nespălare de șapte zile. Atrofiatu mi-a mai spus că Lepăduș avea într-o vreme un vecin taciturn, unul Morcov, Grigore sau Vasile, mă rog… Acest Grigore sau Vasile a dispărut într-o vară. A fost anunțată poliția și, peste vreo trei săptămâni, sărmanul Morcov a fost găsit în pădure, semidescompus. Avea o gaură plină cu rugină, la ceafă. Cineva îi extrăsese bulbul rahidian. În anumite cercuri, această rană este cunoscută sub codul „R4" sau RDT (rana de transfer). Se spune că, în timpul vieții, Morcov a studiat cu multă patimă Demonologia Interzisă, iar, în afară de asta, bântuie două zvonuri precum că Morcov a întâlnit Fiara.

Era să uit. Atrofiatu are un vecin, Boris Clinket. Acest Boris Clinket a inventat celebra poiezie Poloboc, în formă de catren întrerupt. Voi prezenta mai jos varianta finală și integrală a operei:

Poloboc (varianta integrală)

Poloboc poloboc
Un element important
Și o curvă moartă
Poloboc poloboc
Un element important
Și o curvă moartă

Inspirat din realitate, Boris Clinket a compus această operă timp de șaisprezece ani, într-un întuneric desăvârșit, fiind închis pentru viol în subsolul Academiei de Științe din Praga. Țin să menționez că Boris Clinket este surd.

Ar fi păcat să trec cu vederea existența celuilalt vecin, și anume domnul Surorile Oarbe. Bun prieten cu Boris Clinket, domnul Surorile Oarbe este mecanic la atelierul de prelucrare imediată și se bucură de un mare succes la șobolani, fiindcă are un cabinet de avocatură în aripa stângă a subteranelor companiei „Betacrom International".

Cabinetul de avocatură este dotat cu un aparat de împuținare a aerului, iar domnul Surorile Oarbe este paralizat în întregime, încă din copilărie, de aceea nu prea are acces la etajele superioare. Surorile Oarbe este singurul om incomplet din cadrul „Betacrom Internațional". Atrofiatu mi-a spus că nu-l cunoaște prea bine, dar a vorbit cu el la telefon, toamna trecută, când poliția a descoperit câțiva oameni măcelăriți la subsol, precum și câteva butoaie cu lapte de iepure pe care le-a recuperat un oarecare Pavel Marmelad, un căpitan înalt, puțin adus de spate.

Vara trecută, Atrofiatu mi-a făcut cunoștință cu directoarea grădiniței nr. 44, doamna Adelina Momm, care ne-a aprovizionat cu sânge timp de șase luni. Doamna Momm și-a pierdut un ovar într-o iarnă, în timp ce patina la marginea orașului erou Mihailovsc, în Belorusia. Este important faptul că Adelina Momm se află și astăzi sub observația unor savanți supranumiți „Cercetașii Intestinali".

În 1974, la întrebarea senatului „De ce ovarul stâng este mai vulnerabil decât cel drept?", cercetașii intestinali au răspuns fără ezitare: „Doamnelor și domnilor, ovarul stâng este stâng, atâta timp cât privești femeia dintr-un anumit punct, dar, în cazul în care răsucești femeia, ovarul stâng poate deveni, instantaneu și miraculos, un ovar drept, adică un ovar stâng, detectat din partea opusă."

Făcând un salt înapoi în timp, aș vrea să spun că, sute de ani, marii alchimiști și astrologi s-au contrazis în privința doctrinelor Profetului Colibaba despre inversarea ovarului ca răbufnire preinstinctivă. Marele Colibaba a prezis cele șase sute șaizeci și cinci de răsuciri ale

ovarului stâng înainte de Amurg (402. E.c.). Profetul a examinat o țesătoare surdomută timp de opt ani și n-a ajuns nici la o concluzie.

Mai târziu, Colibaba a observat că țesătoarea obișnuia să facă tot timpul cale întoarsă, iar, din această cauză, trecătorii, care la început o vedeau din față, întorceau privirile pentru a o admira în continuare și astfel provocau fără știrea lor o răsucire mistică a ovarului prin intermediul schimbării punctului de vedere. Este de la sine înțeles că fiecare trecător îi provoca țesătoarei o intensă nedumerire ovariană, dar, cât ar părea de straniu, concepția de ovar drept n-a fost niciodată inclusă în uriașa doctrină a lui Colibaba. Maestrul considera la acea vreme că nu există ca atare un ovar drept, ci numai două ovare stângi. Din această cauză, el a fost ars pe rug, în anul 1488, la Constantinopol.

„Femeia trebuie privită din ambele părți, spunea Marele Profet Colibaba. Când o privești din fața, contează doar ovarul stâng, fiind în strânsă comunicare lateral-centralizată cu inima. Din această cauză, ovarul drept nu-i valabil decât din partea opusă a femeii, ceea ce-l transformă implicit într-un ovar stâng. Devenind femeie, orice domnișoară care nu mai e domnișoară din cauza transformării sale în femeie pierde din punct de vedere conceptual ovarul drept, fiindcă începe să fie admirată bilateral, precum necesită în dorința ei instinctuală să fie iubită bilateral.”

Zece zile din viața lui Makar (Jurnal Nul) 00.00.00

Astăzi mi s-a întâmplat ceva ieșit din comun, inexplicabil, absurd, fantastic de-a dreptul. Nu mi-am putut reveni până seara târziu. Am crezut că mi-am pierdut mințile, că am halucinații. Am fost copleșit ca un copil care vede prima dată o locomotivă. A fost cea mai strălucită experiență, cea mai imposibilă întâmplare din viețile mele anterioare, posterioare, exterioare, superioare și inferioare. Cea mai fascinantă, cea mai incredibilă din cele mai incredibile, cea mai inacceptabilă din cele mai inacceptabile. A fost de-a dreptul uluitor, grotesc până la leșin, exploziv și demențial. Dar mi s-a întâmplat, cu toate că nu-mi vine să cred nici acum. Sunt convins că

îmi veți da dreptate, după ce vă voi povesti această extraordinară și imposibilă experiență. S-au întâmplat următoarele: dimineața, aproximativ pe la zece, maică-mea m-a trezit și m-a întrebat dacă nu vreau un ceai. Mi-a spus că are plăcintă cu mere de la Daniela. După ce am luat masa, dar vreau să vă spun că a fost de-a dreptul delicios, am coborât la chioșc după țigări. Mai târziu, mama a plecat la tanti Olga, iar eu m-am uitat prin reviste. A telefonat Eremia și m-a rugat să-i transmit lui tata că au adus mobila. Mai târziu, am plecat la nea Nicu și, când i-am povestit asta, el a leșinat și s-a lovit cu capul de calorifer. Nici eu nu mi-am putut reveni prea repede, cu toate că nu m-am lovit cu capul de calorifer.

00.00.00

Astăzi a fost o zi neînsemnată. De dimineață mi-a plesnit splina, iar tata mi-a băgat mașina de cusut pe gât și, după ce s-a micșorat în micșoratorul de tați, mi-a intrat în burtă ca să-mi repare splina. În acel moment a sunat Eremia și mama mi-a băgat telefonul pe gât, ca să poată vorbi tata, în interior. Apoi i-a transmis prin gâtlejul meu o chiflă cu unt din care am gustat și eu. Tata s-a supărat foc pentru chifla mutilată și m-a strâns de inimă. Abia am reușit să-i cer iertare. Mama s-a micșorat și ea în micșoratorul de tați, deoarece micșoratorul de mame s-a defectat după ce am încercat să micșorăm pianul care nu intra pe ușa, apoi televizorul pe care l-am promis unei larve iubitoare de spoturi. În cele din urmă, mama s-a micșorat, suportând defecțiuni hormonale, dar a intrat la tata, rănindu-mi gâtlejul cu unghiile și pantofii cu tocuri de cristal. Mi-a strigat din burtă: „Rabdă, dragul mamii, rabdă. Să vezi și tu ce înseamnă să fii mamă, să porți un plod neastâmpărat, cum ai fost tu bunăoară!” Spunându-mi asta, mama țopăia în burtă, iar tata țipa la ea că nu poate coase splina în asemenea condiții. Am uitat să vă spun că mi-au băgat și o lanternă pe gât. Până la urmă au ieșit cu bine și eu i-am hrănit cu lapte până au crescut. Mașina de cusut am hrănit-o cu ulei de măsline.

00.00.00

Răsfoind „Interdicțiile” din Tratatul Decolorărilor, am aflat niște detalii importante despre bancul interzis. L-au inventat niște umoriști obscuri, care făceau parte din cenaclul „He-he-he”. Nu toți știu că cenaclul „He-he-he” s-a reunit mai târziu cu cenaclul „Ha-ha-ha”. În momentul în care au inventat bancul interzis, umoriștii au murit de râs, iar unul dintre ei, cât ar părea de straniu, a reușit să noteze bancul într-un carnet, în timp ce hohotea agonizat. Au fost găsiți peste vreo două săptămâni, cu zâmbete sinistre, împietrite pe chipurile semidescompuse. Polițistul care a descoperit carnetul n-avea simțul umorului, de aceea n-a fost impresionat de acel banc fatal, dar, în momentul în care l-a citit colegilor săi, vreo zece dintre ei au murit de râs pe loc. Atunci a început dezastrul. Bancul a fost interzis, dar cineva, un răufăcător lipsit de simțul umorului, a reținut bancul și l-a tot oferit spre audiție în decurs de doi ani. În acea perioadă au murit de râs vreo zece mii de oameni. Bancul a secerat vreo cinci festivaluri de satiră și umor, în diverse orașe. În momentul de față, răufăcătorul este dat în căutare de „Instanța Unu” care se ocupă de cazuri aberante și care este compusă, evident, din agenți foarte rezistenți la umor. Problema este că infractorul folosește bancul în orice situație care i-ar amenința libertatea. Prima dată când a fost prins, după ce a transformat o nuntă într-o înmormântare, insul a spus bancul polițiștilor care l-au acostat și ei, având nenorocul să fie iubitori de bancuri, au căzut pe jos, scuturați de hohote sinistre, până când s-au stins unul câte unul. Astfel, răufăcătorul a scăpat.

Personal, sunt foarte curios, aș vrea să știu mai multe despre bancul interzis, dar Tratatul Decolorărilor nu destăinuie prea multe, chiar și la capitolul IV (Interdicții). Imaginați-vă ce formulă genială ar sta la baza unui banc ucigaș, ce găselniță terifiantă. Mi se pare o nebunie curată, ceva nemaipomenit. Este o configurație de cuvinte ucigașe, ca un blestem, dar invers probabil.

00.00.00

Astăzi m-a cuprins un fior straniu în momentul în care am deschis Tratatul Decolorărilor. Pe neașteptate, la capitolul VII (Sisteme sanguine de răcire) am găsit ceva înfricoșător. Acest capitol destăinuie un cuvânt din bancul

interzis. Un singur cuvânt, dar câtă emoție. Este vorba despre cuvântul-cheie, pe care (se precizează) îl folosesc Bucătarii întunecați, dar în alt context și în alte scopuri. Se spune că acest cuvânt se află cu douăsprezece cuvinte înainte de sfârșitul bancului ucigaș, iar, fără acest cuvânt-cheie, bancul n-ar avea nici un efect. La rândul lui, cuvântul nu are efect decât în contextul bancului. Separat, el este mai inofensiv decât o promisiune politică. Și totuși, atunci când vei cunoaște și tu acest cuvânt, vei simți umbra morții alunecând undeva în preajma ta. Te va ocoli tăcută și rece, iar apoi va dispărea. Vei rămâne cu un gust amar, vei tremura analizând zadarnic cuvântul-cheie. Îți voi spune acest cuvânt, dar cu o singură condiție, nu-l analiza prea mult! Cuvântul este „Butuc".

La prima vedere, nu pare mare lucru, dar totul se schimbă în momentul în care începi să-l analizezi, să-l pronunți de mai multe ori. Butuc, butuc, butuc… Vedeți, este cuvântul-cheie, cuvântul greu și rece. Este distractiv și macabru în același timp, iar cel mai curios este că nu poți să-ți dai seama despre ce-i bancul ucigaș. Nici măcar aproximativ, de parcă ar fi un cuvânt separat, extras cu violență din contextul bancului ucigaș. În afară de asta, cuvântul nu pare a fi un cuvânt obișnuit. Poate fi un cod sau, știu și eu, un fel de onomatopee. Bu-tuc. O lovitură de topor, un cap ce se rostogolește pe podea, tuc-tuc-tuc. Oricum, e cuvântul-cheie și n-are rost să ne agităm, atâta timp cât nu cunoaștem întrebuințarea lui.

00.00.00

Astăzi mi-a curs toată ziua sânge din nas. M-am dat cu capul de toți pereții, dar nu mi-a trecut. Abia după ce mi-am cusut un nasture în vârful nasului și mi-am perforat buza de sus, ca să le pot încheia, a încetat să mai sângereze. Văzându-mă încheiat la nas, soră-mea a crezut că sunt un câine turbat ce-i rânjește și mi-a spart capul cu fierul de călcat. Când și-a dat seama că sunt eu, și-a spart și ea capul. Tata a bandajat-o numai pe ea, iar mie mi-a spus următoarele: Dacă nu știi să te comporți ca un băiat educat, stai dracului și mori în balta aia de sânge ca un porc de câine înjunghiat!

Am ajuns la spital. De dimineață a venit tata, profund îndurerat. Și-a cerut iertare, pantofii și cămașa.

Și-a mai cerut ciorapii și banii pe care mi i-a dat cu împrumut de ziua mea, în semn de cadou, cu doi ani în urmă. Nu-l înțeleg uneori pe tata și nici arabul care stă la noi cu chirie nu-l înțelege, fiindcă nu știe decât franceza. Eu mi-am mușcat limba în semn de protest, iar tata mi-a cumpărat înghețată în semn de bătaie de joc. Apoi a început să plângă. Mi-a spus că mă iubește, mi-a sărutat urechea și mi-a spus că-i pare nespus de rău pentru tot ce mi-a făcut, dar mai ales pentru că m-a făcut prin intermediul mamei lui vitrege, care l-a părăsit pentru fratele ei cu care a plecat în Danemarca, la cules de mure. L-am îmbrățișat și eu, în semn de împăcare, dar el m-a îmbrâncit și mi-a spus că n-are rost să mă dau la el. Să nu credeți că-i dezechilibrat. El a lucrat echilibrist la circul regional împreună cu pinguinul claustrofob și n-are cum să se dezechilibreze. E profesionist în domeniu, ce dracu. Dar, mă rog, are și el ciudățeniile lui, ca tot omu'.

00.00.00

Am ajuns din nou la spital. Din nou, perfuzii călătoare și miros de flori medicale – ultra violete. Ieri, dacă nu mă înșel, a fost vineri sau joi. De fapt, în aceeași măsură putea fi miercuri sau sâmbătă, exact cum putea fi luni sau duminică. În sfârșit, pentru că era una dintre zilele astea, am hotărât să merg la pădure. Dar nu de dragul plimbării, ci cu un scop anume, bine determinat, analizat, fixat și sincronizat cu dorința mea. Într-un cuvânt, aveam de gând să înghit Spiritul Pădurii. Doar atât. Din păcate, n-am reușit să mă debarasez de senzația atrofierii spirituale care mă învăluia de fiecare dată când vroiam să comunic cu infinitul. Am încercat în fel și chip să scap de nebunia care se rotea pe orbită, în jurul capului meu. Era departe, dar se rotea în spirală ca un butoi spre Maelstrom.

Așadar, căutam leacul și din întâmplare am întâlnit un prieten care, într-o vreme, încerca să-mi vândă un principiu ieftin. Nu l-am recunoscut din start. Strălucea, scânteia pur și simplu, iar eu îl țineam minte altfel, oarecum livid și însingurat. Am fost bucuros să-l revăd și, bineînțeles, l-am asaltat cu întrebările mele bolnăvicioase. Și, ce credeți, până la urmă n-a rezistat și mi-a destăinuit totul. Mi-a spus că a înghițit o parte din

Spiritul Pădurii, o secvență verde, impalpabilă. Mi-a lămurit că Spiritul Pădurii este esențial, extrem de important pentru cei claustrați în sine și că, urmând anumite indicații, aș putea și eu să capturez o parte din el. „Fii atent, a început să-mi explice prietenul meu, când ajungi în pădure, în primul rând trebuie să deschizi gura cât poți de tare, iar apoi trebuie să alergi. S-o iei la sănătoasa prin desiș cât mai repede. Astfel, ai toate șansele să surprinzi Spiritul Pădurii undeva în calea ta și să asimilezi un fragment revelativ. Îți urez mult noroc!” Asta mi-a spus prietenul meu, dar, sincer, nu prea am avut noroc.

Ieri am fost la pădure, după Spirit. Am urmat toate indicațiile, am fugit ca un descreierat printre copacii uriași, cu gura căscată și mâinile întinse. Imaginați-vă numai. Am fugit cât am fugit, iar la un moment dat am auzit un zgomot strident. În clipa următoare mi-am dat seama că era un viespar uriaș, undeva în fața mea, dar din inerție am trecut val-vârtej pe lângă el. Am înfuriat gărgăunii, din păcate. În afară de asta, nici gura n-am reușit s-o închid, din cauza unui spasm.

Cât ar părea de înfiorător, m-am trezit cu un gărgăun în gură și ce era să facă gărgăunul? M-a mușcat de limbă și a zburat afară, păcătosul. M-au spitalizat, mi-au cerut explicații, dar, pentru că aveam în gură o portocală încinsă, m-au lăsat în pace. Vroiam să le spun tuturor că am avut o neînțelegere cu Spiritul Pădurii, iar el a hotărât să mă pedepsească pentru tentativa de furt. Am lăsat-o pe mai târziu.

00.00.00

Portocala s-a mai răcit. Mama mi-a pregătit o compresă ciudată, o broscuță țestoasă pe care trebuia s-o pun pe limbă, în așa fel încât carapacea ei unsă cu smirnă să se înscrie perfect sub cerul gurii. Singura problemă a fost codița ei care îmi crea o stare preorgastică de strănutare. Capul broscuței ieșea afară din gura mea, iar mama o alăpta dintr-o sticluță cu biberon foarte mic. Medicii au fost încântați de metoda mamei, iar unii, pentru orice eventualitate, și-au notat rețeta.

00.00.00

Broscuța unsă cu smirnă și-a făcut efectul. Portocala încinsă a dispărut din gura mea. Mi-am revenit și am hotărât să fac o plimbare prin spital. La etajul trei, l-am întâlnit pe Antoniu, un vechi amic, despre care credeam că a plecat în străinătate. Mi-a spus că se află în spital împreună cu familia. Sărmanii, n-au ținut piept impozitelor, prețurilor umflate și datoriilor. Din această cauză, au luat o decizie demnă de respect. S-au mutat cu toții la spital, iar aici desfășoară o activitate imitativă de invidiat. Antoniu imită cu succes o comă profundă, maică-sa simulează o tumoare malignă la sân, iar capul familiei improvizează un infarct de înaltă performantă.

Totuși, cea mai remarcabilă imitație o înfăptuiește fiica lor mai mică, Iolanda, care a dispărut cu zece ani în urmă. Acum, Iolanda imită existența ei, aici în spital, în același salon cu maică-sa. Antoniu m-a invitat s-o văd, dar mi-a fost frică să mă apropii de patul ei, într-atât îmi părea de reală, anemică, pierdută într-un somn sufocant, în pijamaua ei verde, răspândind un miros de cenușă abia perceptibil. Mă uitam la ea și mă opuneam explicațiilor lui Antoniu, precum că Iolanda n-are cum să fie acolo, pe patul de lângă fereastră. Mi-a spus că este prea tânără, doar a dispărut acum zece ani, ar fi avut douăzeci.

00.00.00

Astăzi am fost invitat la ședința specială a clubului SSVC (Senatorii Sucombați și Vânzătorul de Cuburi). În cadrul ședinței a fost dezbătută problema învechirii și demodării titlurilor. La capitolul festivaluri, a fost menționat Cerbul de aur.

„De ce, mă rog, Cerbul de aur și nu Capra de beton?”, a exclamat liderul clubului Senatorii Sucombați și Vânzătorul de Cuburi, domnul Scoabă. Fiecare membru al clubului a propus câte cinci variante pentru noul titlu.

Domnul Ursuc a propus:

1. Musca de fier.
2. Oaia de mătase.
3. Capra cu trei de șase.
4. Șobolanii electrocutați.
5. Bomba atomică.

Domnul Iepur' a propus:

1. Balena de cupru.
2. Soacra cu trei iezi.
3. Vaca de os.
4. Ursul păcălit de porc.
5. Punguța cu doi bani.

Doamna Cleopatra a propus:

1. Pinguinul de zahăr.
2. Găinile dezamăgite.
3. Al doilea război mondial.
4. Casanova în călduri.
5. Icre negre.

O comisie formată din liderii mișcării „Salvați-vă de la sine” au selectat trei titluri pentru festival: Musca de fier, Bomba atomică și Curcanul nervos. Au mai fost și alte propuneri: Copilul de vată, Țapul ispășitor de cristal, Crimă și pedeapsă, Suflete moarte și, în sfârșit, Furnica de spirt.

00.00.00

Astăzi am reușit să mai capturez o secvență din Tratatul Decolorărilor. La capitolul XII (Irișii, pupile și pete oarbe) un detaliu mi-a atras atenția. Citez: „O decolorare calitativă a pupilelor se obține prin introducerea în umoarea vitroasă a unei cantități restrânse de infuzie interzisă. Vă atragem atenția că infuzia interzisă este un amestec de imagini lichefiate, încadrate spectral în categoria DS (Disperările Sistematice). Se obține prin sfârtecarea bruscă a unui oarecare cuget surprins într-o intensă confesiune emoțională.”

În același tratat, la capitolul XIII (Preparări) am aflat despre Bucătarii Vineți, o sectă sau mai bine zis o conjurație secretă, care prepară așa-numita „Limbă Coaptă”. Procesul e sufocant de-a dreptul, deoarece ei reușesc să prepare limba pe loc, adică în gură. Rețeta pare simplă și totodată imposibilă. Bucătarii Vineți îți fac o vizită, într-o zi oarecare și sub un pretext banal, îți aplică întrebarea-cheie: „Vă rugăm să ne iertați dacă am greșit adresa, dar căutăm familia cutare…” Problema e că,

printre aceste cuvinte, Bucătarii Vineți ascund cheia – câteva litere scăpate neintenționat la prima vedere, dar care formează un cuvânt fatal. La rândul lui, acest cuvânt intră în contextul propoziției și îi schimbă sensul definitiv, transformând-o într-un paradox contextual. Rezultatul nu se lasă așteptat prea mult. La nivel psihic, întrebarea capcană creează câteva blocaje mentale, un fel de micro-înțepeniri care îl pun în dificultate pe client, iar apoi intervine momentul critic, atunci când clientul nu mai poate controla rătăcirea neuronală. Acest colaps mental survine într-o progresie de-a dreptul geometrică. Efectul este literalmente conceput de către bucătari chiar în creierul care începe să fiarbă în urma reacțiilor cerebrale distrugătoare. Întrebarea-cheie conține o programare exactă a temperaturii la care se va ridica masa cenușie, în așa fel încât limba se va prăji pur și simplu chiar în gura suferindului. În cele din urmă, clientul sucombă din motive întemeiate, iar grătarul din capul lui este numai bun de senat. Limba Coaptă în creier se vinde la prețuri terifiante, iar gingiile prăjite fac și ele parte din Calba Colada, după cum se numește rețeta în cercurile restrânse.

Defecțiuni și macropatologii[{2}]

Hariton

Hariton s-a trezit la ora 6 dimineața. A intrat clătinându-se în bucătărie și a scos din frigider sticla cu vodcă. S-a așezat pe scaun și a spus: „Băga-mi-aș pula!” A umplut paharul, s-a ridicat în picioare și l-a dat peste cap. S-a așezat înapoi pe scaun și a spus: „Băga-mi-aș pula în gurile voastre!” Și-a mai turnat încă un pahar cu vodcă și l-a dat peste cap. După care a plecat la culcare.

S-a trezit peste patru ore, s-a așezat somnoros pe marginea patului și a spus: „Pizda mă-sii de treabă!” S-a dus clătinându-se în bucătărie, a scos din frigider o altă sticlă de vodcă. Și-a turnat un pahar, s-a uitat pe geam și a spus: „Băga-mi-aș pula!” A dat paharul peste cap, s-a așezat pe scaun și a mai turnat un pahar. L-a dat peste cap, s-a ridicat și a spus: „Pizda mă-sii!” S-a îndreptat spre dormitor, dar s-a împiedicat, a căzut și a strigat: „Mă fut în pizda mă-tii!” S-a sculat de jos și s-a apropiat de masă. Și-a mai turnat un pahar cu vodcă, dar l-a scăpat jos și l-a spart. S-a sprijinit de perete, s-a uitat în sus și a spus: „Baga-mi-aș pula în morții mă-tii!” S-a îndreptat încet spre dormitor, ținându-se de pereți, dar s-a împiedicat și a căzut cu capul de calorifer. S-a apucat cu mâinile de capul însângerat și a strigat: „Futu-ți gâtu' și slobozu' morților mă-tii!” S-a târât și s-a culcat lângă pat. Peste două ore s-a trezit și a intrat în bucătărie. A scos din frigider un borcan cu murături, după care și-a turnat un pahar cu vodcă. L-a dat peste cap, a rânjit și a spus: „Vai, cât de frumoasă este viața. Sunt atât de fericit, atât de fericit.” Apoi, a început să plângă și să cânte:

Uneori mă trezesc dimineața
Și privesc către cerul senin
Ce surpriză frumoasă e viața
Ce minune e că trăim

Când mă plimb liniștit prin grădină
Și privesc trandafirii frumoși
Simt în suflet un val de lumină
Știu că oamenii sunt norocoși

Doar mai mare noroc nu există
Doar mai multă iubire nu e

Doar nu poate cineva să-mi spună
Că există ceva mai plăcut decât
Să bei un borcan de spirt
Și să intri în comă

Doar nu vreți să spuneți
Că n-am dreptate
Că, nu de alta, dar vă fut în gură
Animale puturoase ce sunteți
Mă cac pe casa voastră.

Iar când mă plimb pe malul mării
Și delfinii se joacă în larg
Simt cum îmi crapă capul
Și îmi vine să-mi bag pula de emoție

Ce pizda mă-sii, că doar n-o să-mi spuneți că n-am dreptate și că vorbesc urât, doar n-o să-mi spuneți că sunt un bădăran obscen sau că am luat-o razna, doar n-o să-mi spuneți că sunt nebun, că vă distrug, porcilor! Ce credeți voi, că sunteți tari? Îmi bag pula în tăria voastră! Eu vă mănânc pe toți cu pâine și ceapă! Îmi scot carnea voastră dintre dinți și scuip în sufletele voastre ieftine. Animale de tracțiune ce sunteți!

Dar iertați-mă vă rog
Nu vreau să mă înțelegeți greșit
Mi se-ntâmplă să fiu nervos uneori
Dar în realitate sunt un om bun
Îmi vine greu să vă spun
Aș vrea să mă înțelegeți
Aș vrea din tot sufletul să mă credeți
Eu de fapt vă iubesc mult
Și dacă s-ar îndura Dumnezeu
Și ar trece pe la mine măcar în vis
Nu mi-ar mai trebui nimic
Iertați-mă dacă puteți
Și să nu vă amintiți de Hariton
Ca despre un netrebnic posedat
Să știți că nu sunt un om rău
Chiar dacă par
Dar cine nu pare
E bun oare?

Daniel Burlacu

— Bună ziua, suntem de la TVR 4 și vrem să vă punem câteva întrebări.

— Sigur, poftiți…

— Cum vă numiți?

— Daniel Burlacu.

— Spune-ți-ne, Daniel, în ce domeniu activați?

— Sunt șomer.

— De cât timp?

— De vreo doi ani, de când m-am îmbolnăvit.

— Aveți probleme?

— Mă rog, nu-i chiar atât de grav, dar nu se poate trata, așa că suport consecințele.

— Și nu reușiți să vă angajați nicăieri?

— Cum să vă spun, nici nu prea vreau și, chiar dacă aș vrea, n-aș reuși, fiindcă sunt bolnav. În schimb primesc un ajutor medical și uneori îmi mai permit să plec la mare, spre exemplu, sau la munte. Anul trecut am fost la mare și am văzut cercul alb.

— Poftiți?

— Vă explic imediat. Erau odată un bătrân și o piatră rotundă. Ei locuiau împreună sub pământ, într-o cușcă de lemn, fără ferestre, în întuneric și frig. Bătrânul era un robot de argint, iar piatra era…

— Daniel, nu vă supărați, despre ce ne povestiți, că nu se prea înțelege?

— Cum adică nu se înțelege? Ce se înțelege, ce nu se înțelege, iar ce nu se spune așa, dar nu se mai spune. Nu știe nimeni, nu știe cum să ajungă acolo, dar este o femeie, o vânzătoare bolnavă de lepră. Ea s-a întâlnit cu el.

— Cu cine?

— Cu fratele ei, care a plecat în tunel, vara trecută. El a găsit singur tunelul, după cinci ani de căutări neîntrerupte…

— Daniel, nu vă supărați, eu nu prea văd legătura, dar, oricum, vă mulțumim pentru interviu.

— Stați puțin, cum adică nu vedeți legătura? Fratele ei a găsit un semn acolo. Sincer, eu îl cunosc bine, m-am întâlnit cu el ieri noaptea în pădure. Mi-a lăsat o geantă cu carne de prunc. Mi-a spus că-i proaspătă, noi nu mâncăm mult, cea mai bună e măduva spinării. La fetițe

măduva e mai dulce, iar la băieți e puțin sărată. La femeile tinere, care au născut deja, măduva e mai întunecată din cauza dulciurilor, dacă doriți vă aduc mâine niște măduvă proaspătă.

— Nu, mulțumim, la revedere.

— Stați puțin, domnișoară, stați puțin, vreau să vă spun ceva.

— Vă rog, dar mai repede.

— Vedeți, domnișoară, și dumneavoastră, domnule care filmați, eu țin mâna în buzunar, iar în mână am un brici. Dacă strigați sau dacă vă mișcați din loc, scot briciul și vă tai gâturile la amândoi. Știu să fac asta foarte bine și repede, în două secunde vă tai gâturile la amândoi și nici măcar n-o să apucați să deschideți gurile, iar, dacă m-ați înțeles, vă rog să-mi zâmbiți și să nu scoateți nici un cuvânt. Foarte bine, acum stinge-ți camera de filmat și ascultați-mă cu atenție. Vara trecută, am fost la mare și am cunoscut o femeie foarte frumoasă. O chema Loreta. Am cunoscut-o întâmplător, în fața unei tarabe de ziare. I-am spus același lucru pe care vi l-am spus mai devreme și ea a venit cu mine. Am dus-o în garsoniera pe care am închiriat-o și i-am propus să-mi sugă pula. Mă rog, i-am propus, i-am dat un pumn în față și i-am băgat pula în gât. Sper că nu vă deranjează faptul că vorbesc așa, domnișoară, doar n-o să-mi spuneți că nu vă place să sugeți pula sau să vă futeți în cur și să strigați de plăcere sau poate preferați în pizdă, mă rog. Loreta n-a spus nu… Am futut-o în gât vreo juma' de oră, iar apoi, noaptea, cum să vă explic, am ieșit cu ea, oarecum… Înainte de asta, i-am tăiat capul și am băgat-o într-un sac de plastic. Pe scări, pe la etajul doi, un tip tocmai intra în casă, dar s-a uitat prea lung la mine. I-am dat un pumn în gură și i-am băgat brișcă în stomac. I-am târât pe amândoi în casă la tipul ăsta. Când am intrat, am auzit niște voci. În dormitor am dat peste un tip și o tipă care tocmai se ridicau să vadă ce s-a întâmplat. I-am omorât repede, pe tip l-am mușcat de față și i-am scos mațele. Pe fată am înecat-o în baie. După asta am futut-o. Sincer să fiu, nu există nimic mai plăcut decât să fuți o curvă proaspăt omorâtă, care mai dă din picioare. Când e pe moarte, strânge din pizdă al dracului de bine, nu există o senzație mai tare. Poate doar futaiul în inimă crudă. Sper să nu vi se pară perversă treaba asta. Foarte bine, pe Loreta am tăiat-o în patru bucăți. Cinci, împreună cu capul. Un

picior l-am dus în bucătărie, altul în dormitor, mâinile le-am băgat prin sertare, iar capul l-am lăsat în chiuvetă. Am băut sânge, apropo, dacă vi se oferă niște sânge, să nu ratați ocazia. Este nemaipomenit. În fine, aș vrea să vă povestesc mai multe, dar am o întâlnire. O tipă mișto. Voi să rămâneți aici încă cinci minute, să nu vă aud vocea, dacă nu, ați belit pula, clar. Vă scot ochii, să moară Moartea. M-ai înțeles, donșoară, că tare te-aș mai fute, dar în stradă poate că nu-i potrivit, iar tu, muistu pulii mele, să nu faci pe duru că-ți tai coaiele și ți le bag în plămâni. N-ați văzut nimic, n-ați auzit nimic. Fără figuri. Și încă ceva, scrie aici de la ce televiziune sunteți, foarte bine, cunosc niște măcelari. Mâine aflu unde stați, cu cine, ce prieteni, rude, copii, tra-la-la. Dacă aud ceva, la frigider cu voi, vă tai bucăți și vă îngrop pe toți. Ca să nu spuneți că nu v-ați întâlnit cu Dracu. Hai noroc! Și nu mai tremurați, căcănarilor. Vai de mine, era să uit. Scoate caseta. Mișcă!

Liviu și steaua lui călăuzitoare

Oana este o femeie la vreo 38 de ani, foarte elegantă, ușor isterică, dar frumoasă. Ea este o curvă de lux, o adevărată curtezană care are o singură stea călăuzitoare: Pula. Sau mai bine zis două stele călăuzitoare: Pula și Banii. Sau mai bine zis trei stele călăuzitoare: Pula, Banii și Petrecerile. În rest, Oana este o femeie cumsecade, lucrează la ambasadă, are un soț, Alex, bodyguard la Casino Falus, și un copil, un băiat de 15 ani, Liviu.

Alex, soțul Oanei, este un bărbat bine și are o singură stea călăuzitoare: Banii. Sau mai bine zis două stele călăuzitoare, banii și sala de forță. Sau mai bine zis trei stele călăuzitoare: banii, sala de forță și mașinile sport decapotabile.

Liviu, băiatul lor, este nu prea înalt, anemic și trist. El are o singură stea călăuzitoare: Moartea. Sau mai bine zis două stele călăuzitoare, Moartea și Dumnezeu, dar, pentru că nu putem spune că Dumnezeu este separat de Moarte sau invers, ar fi mai corect să spunem că Liviu are o singură stea călăuzitoare. Atotcuprinzătoare și infinită: Anca.

Anca

Marinela este o femeie la vreo 54 de ani, foarte grasă, care mănâncă non stop și fornăie neîncetat. Ea are ochii mici, foarte apropiați, este negricioasă și permanent transpirată. Este divorțată bineînțeles și locuiește cu fiica ei, Anca, o puberă slabă și suferindă, cu părul auriu, ochii mari și degetele subțiri, cu unghiile roase până la sânge. În sufletul Ancăi de la o vreme a început să se contureze tot mai mult și mai mult, tot mai mult și mai mult, tot mai mult și mai mult, o sinucigașă schizofrenică. În sufletul Marinelei a început să se contureze un tort „Primavera" cu ciocolată și frișcă olandeză.

Melania (fata din vis)

Melania se fute ca o zeiță, știe să dea contre la fix, de-ți plesnește pula de plăcere. Melania se mai fute și în pizdă din când în când, dar mai ales în cur. Dacă nu se fute în cur, Melania nu pierde vremea și suge pula de-ți vine tot sângele în cap și te furnică trupul ca la anestezie. În timpul liber Melania își mutilează trupul cu cuțitul, iar noaptea se ascunde prin pădure și își linge rănile. În timp ce se fute în cur, spre exemplu, Melania plânge și recită versuri. Esenin, Bacovia, uneori Minulescu. Dacă spre exemplu o fuți pe Melania în cur, dar prea vârtos și agresiv, Melania țipă și leșină, iar dacă o fuți mai delicat, nu prea adânc, așa, pe la intrare, mai lent, mai gingaș, Melania plânge și suspină semileșinată. Dimineața, Melania preferă să se fută contemplativ sau să sugă pula. Ea este o fată foarte sensibilă, are tenul alb catifelat, este slăbuță, puțin anemică și foarte sfioasă. Are 15 ani și vrea să devină profesoară. Dar cel mai mult îi place să se fută în cur, să primească în dar flori de câmp, să cânte la pian sau la chitară și să citească versuri. Naum, Voronca, uneori Cărtărescu. Melania este foarte bolnavă, dar este o fată frumoasă și sensibilă. Ea locuiește împreună cu mama ei în Sodoma, lângă Obor.

Trei scrisori

01 Scrisoare de la ospiciul Kapacu

Bună ziua mamă, bună ziua tată. Vă scrie Vanea, fiul vostru. Eu mă simt mai bine, dar aici e trist și monoton. Mi-a spus un doctor că ar trebui să vă iert pentru tot ce mi-ați făcut, că cică așa ar trebui să procedeze un om bun. Eu m-am gândit și vreau să vă spun că-i drept. Supărarea nu-i bună și oricum a trecut destulă vreme. Cu alte cuvinte, să vă ia dracu pe toți, să vă putrezească mațele în toaleta de la vale de casă, să vă sugă dracu sângele și vecinilor voștri să le bea Satana măduva oaselor și să le împrăștie sângele prin cele nouă mări fără de fund ale Iadului. Și neamurilor voastre, fariseilor împuțiți, să le scoată Dracu ochii și să le bea sângele, să le clocotească sufletul în polobocu' cu smoală neagră. Să muriți, animalelor, să muriți, să muriți de o mie de ori până când vor muri toți cei care vă știu numele blestemat, să muriți în chinuri, cu zâmbetul Morții întipărit în ochii stinși. Să muriți cu osul Dracului în gât și furca Satanei în ochi. Îmi bag pula în gurile voastre parșive, îmi bag pula și mi-o tai cu briciul, să nu iau parșivenie de la voi. Vă fut în gură pe toți, porcilor, să muriți în căcat și mizerie, să muriți ca niște căpușe nesătule de sânge, să putreziți în străfundul intestinului negru al Celui întunecat, băga-mi-aș pula în sufletul vostru ieftin, paraziții dracului, curvelor împuțite, sunteți niște dobitoace, am avut încredere în voi, iar voi… V-ați purtat urât cu mine, nu m-am așteptat de la voi, totuși îmi sunteți părinți. Am crezut că sunteți oameni de treabă, dar acum nu știu ce să mai cred. Nu că aș fi supărat pe voi, Doamne ferește, îmi sunteți părinți totuși. Sunt nemulțumit, aș vrea să vorbesc cu voi, să vă explic de ce nu sunt de acord cu ceea ce-ați făcut. Dar mi-e dor de voi, chiar dacă mai sunt supărat un pic. Îmi trece. Aș vrea să vorbesc cu voi, poate chiar să ne vedem. Ce mai faceți, cum vă simțiți. Eu sunt atât de singur. Ce să vă mai spun, măcar vă am pe voi, iar asta e cel mai important. Îmi sunteți atât de scumpi, n-am cuvinte. Îmi pare rău că ne vedem atât de rar. Aș vrea să fiu cu voi, să vă strâng în brațe și să vă sărut cu drag. Când mă gândesc la voi îmi vine să plâng, mă doare sufletul. Timpul trece atât de repede, iar eu n-am apreciat viața prea tare. Acum încep să înțeleg, mamă, cât de importantă ești pentru mine. Iar tu, tată, ce păcat că mi-am dat seama atât de târziu ce om minunat și corect ești. Datorită vouă exist. Vouă vă datorez totul, iubirea, speranța și credința. Să

aveți parte numai de bucurii, fericire și sănătate. Al vostru fiu, Alexandru. Aștept cu nerăbdare scrisori de la voi.

02 Scrisoare din Afganistan

Dragi părinți, vă scrie Mihail. Îmi pare rău că n-am scris o vreme, frontul s-a mutat spre sud. Aici e foarte cald, câteva zile am fost încercuiți lângă Bashihaleg, iar Serafim. Andrei și Dan, băiatul nănașului, s-au împușcat. Unii s-au predat. Am rămas vreo 20 de băieți. Mi-a fost foarte greu, am crezut că nu se va mai termina iadul, dar până la urmă nu ne-au torturat mult. S-au îndurat de noi și ne-au împușcat în gât. Pe mine m-au chinuit doar câteva ore, dar până la urmă s-au plictisit și mi-au dat foc. Nu vă neliniștiți, am murit fără durere, eram amorțit din cauza loviturilor cu bocancii în cap. Îmi pare foarte rău, voi să nu plângeți, ne vom întâlni mai târziu la porțile Raiului, sper…

03 Mail din Harvard

Dragii mei părinți, bună ziua. Am dat examenul cu brio. Domnul Geff Chanters e foarte mulțumit de mine, mi-a spus că voi ajunge departe dacă voi continua să mă pregătesc. Nu mai am probleme cu limba. Deja gândesc englezește. Ăsta e un pas mare înainte. M-am obișnuit aici, am o mulțime de prieteni. Mă înțeleg cu toți foarte bine, să știți că am depășit problemele pe care le-am avut acasă, știți voi… Am un prieten apropiat, îl cheamă Toni, este din Los Angeles. E un băiat de treabă, ține la mine foarte mult, iar eu la fel. Sper să nu fiți supărați pe mine, învățătura merge bine, mă înțeleg perfect cu profesorii. Geff Chanters mă susține și mă ajută la cursurile mai complicate. În afară de facultate, fac fitness și alerg în fiecare dimineață prin parc împreună cu Toni. Noi locuim împreună, am închiriat un apartament cu patru camere nu departe de Universitate. N-o să vă vină să credeți, dar Toni stă extraordinar de bine cu banii, are o mașină sport de ultima oră. Un Porsche, nu mai știu ce model. De ziua mea a făcut un gest mai mult decât neașteptat, demonstrându-mi dragostea. Mi-a dăruit un Audi TT, o mașină albă ca zăpada. M-a impresionat până la lacrimi. Sunt fericit, chiar dacă unii studenți se uită cu invidie la mine. Geff Chanters ne-a invitat sâmbăta trecută la el acasă. Are o vilă de lux, un palat. A fost o petrecere

minunată. Am cunoscut câțiva bărbați influenți și, n-o să vă vină să credeți, dar l-am cunoscut pe senatorul Harry Goldstern. Senatorul mi-a spus că sunt un băiat foarte drăguț și, când i-am spus că sunt din România, a fost plăcut surprins. În fine, senatorul mi-a făcut o propunere interesantă, dar deocamdată stau la îndoială. Nu cred că l-aș supăra pe Toni. Acum trebuie să plec la o petrecere importantă. Vă sărut cu drag. Al vostru, Gabriel. Aștept răspunsul vostru…

Galina (o poveste de dragoste)

Pe Galina am cunoscut-o vara trecută la Mangalia. Am agățat-o. De ce să nu le spunem lucrurilor pe nume? Am agățat-o de gât, într-o noapte, cu un cârlig de fier al dracului de ascuțit.

Din anturajul lui Taica Toporu'

(În amintirea vietății fără de păcat, spintecată cu bună știință, cu nesimțire crudă, sub pretextul întunecat al necesității, sub fațada unei dogme bizare, sub masca falsei jertfe, sub steagul murdar al superiorității fără de milă…)

(unu)

— Bună ziua, aveți carne de om?

— Sigur, tocmai au adus carne proaspătă de prunc azi dimineața, de la Pitești.

— Ooooo, minunat, de la Pitești. Anul trecut am cumpărat carne de elev de la Pitești, e altceva domle. E fragedă, nu ca la Bacău.

— Care Bacău, doamnă, noi ne respectăm… Ăștia de la Bacău ne livrează numai carne tare, nu știu ce întorc, prepară bătrâni, sunt nesimțiți, aduc carne de pensionar sau o amestecă cu carne de câine. Sunt cocalari, dă-i în morții mă-sii, noi nu aducem decât carne fragedă, avem un reprezentant la Constanta, Taica Toporu'. Vara trecută ne-a livrat vreo două tone de carne de curvă la mâna întâia, albă, proaspătă, avem și un colaborator la Mamaia, ne aduce numai carne de copil, oase moi, sânge proaspăt, doriți și niște sânge de fetiță?

— Da, chiar am adus un borcan de zece kile, vreau niște sânge, dacă ziceți că e proaspăt. Nu de alta, dar săptămâna trecută am cumpărat niște sânge de muncitor, de la un măcelar mai șmecher. Și, ce credeți, am luat țeapă. Era amar sângele.

— Cum să nu fie amar, doamnă, așa e sângele de muncitor, amărăciunea vieții, multă muncă, bucurii puține, nevoi și chin. Altceva e sângele de cucoană blondină și fină sau de poponar durduliu. Sau de șmecheraș cu post la adăpost, dacă știți.

— De unde să știu, că nu prea se găsește…

— Daaa, nu prea se varsă, dar e dulce, vai mama lui… Oricum, nici noi nu ținem sânge rău. Ieri măcelarul nostru a spintecat zece eleve de la colegiul Codreanu de la Timișoara. E cald încă, sângele vreau să zic, doriți?

— Da, vreau cinci kile de sânge de la Timișoara și mai vreau niște mușchiuleț, dacă aveți…

— Oooo, la noi mușchiulețul e proaspăt tot timpul. Avem mușchi de prunc sau, dacă doriți, ceafa de mamă.

— Perfect, cât e ceafa de mamă?

— Zece mii…

— Dați-mi două kile de mamă și dacă aveți niscaiva degete, copiilor mei le place la nebunie.

— Da, da, cum să nu, avem degete proaspete, de la mână sau de la picior?

— Vreau zece degete de la mână și vreo patru de la picior.

— Cum să nu, vă aduc îndată… Mai doriți și altceva?

— Da, niște creier…

— Ați nimerit perfect, tocmai am primit un container cu creier de la Taica Toporu', încă mai sângerează. Cât doriți?

— Vreau zece kile de creier și dacă aveți ceva inimă?

— Nu, inimă nu mai avem, s-a terminat. Altceva?

— Cum, nu mai aveți inimă?

— Nu, îmi pare rău, nu mai avem inimă, n-am mai avut de mult inimă…

— Păcat…

(doi)

— Ce mai faceți, domnule Polcovnicu, ați mai ajuns pe la Sighișoara?

— Nu, doamnă, ne-am întors de la Băile Herculane, am ajuns pe la Odobești, dar ne-am reținut nu departe de Ivancea, fără voia noastră.

— Cum așa?

— Ei, o nimica toată, am lovit un copil într-o comună, în Hordeni parcă, era un boschetar amărât.

— Cum așa? Ați intrat în el?

— Da, am intrat în el, dar nu l-am omorât, aveam viteză prea mică, vreo treizeci la oră, și conducea nevastă-mea, Oana, curvă proastă, n-a putut să termine treaba.

— Daaaa, femeile sunt tare neîndemânatice, nu sunt în stare să ducă o treabă până la sfârșit…

— Aha, a trebuit eu să urc la volan ca să-l termin pe boschetar, am trecut peste el de vreo două ori, dar n-am reușit. Până când nu i-am dat în cap cu levierul nu și-a dat duhul… Nevastă-mea a încercat să-l încarce în portbagaj, știți cum e, se apropie sărbătorile, foamea e mare și e mai la îndemână să dai într-un catâr pe stradă decât să cheltuiești la supermarket, să dai juma' din salar pe tot căcatul. Nu merită…

— Da, bineînțeles, la prețurile astea, nu merită să-ți storci buzunarele. Și noi, cu Olga, nevastă-mea, l-am fiert pe Andriușa, cel mai mic, ca să nu ne facem de râs, au venit pe la noi o grămadă de prieteni…

— Andriușa, cel mai mic?

— Da, da, oricum nu era mare folos de la el, stătea toată ziua și scria poezii, mare folos, i-am dat cu ciocanul în cap, ce pula mea, că doar n-o să țin în casă un inadaptat. Măcar frate-său mai mare, Vasile, e măcelar la Sinaia, ne mai asigură cu o bucată de pensionar, dar ăsta micu, dă-l în morții mă-sii.

— Nu, eu nu sunt de acord, și fiică mea, Leana, scrie poezii, dar nu i-am dat cu ciocanul în cap, i-am tăiat numai un picior, de sărbători. Mai bine mutilată decât moartă…

— Într-adevăr, mai bine mutilată decât moartă, iar, în afară de asta, ajunge și pentru altă dată.

(trei)

— Mama…

— Da, scumpul meu…

— Da unde-i tata?

— E plecat la război, dragul meu.

— La război?

— Da, puișor, la război…

— Dar ce face el acolo?

— Cum adică ce face, luptă pentru noi, ca să avem ce mânca și unde trăi, ca să nu vină peste noi nimeni să ne fută.

— Ce să facă?

— Să ne fută…

— Ce-i aia să ne fută?

— Să ne fută, adică să-și bage pula în sufletele noastre.

— Dar nea Igor, care vine pe la noi în fiecare sâmbătă și te călărește ca pe o curvă, el ce face, nu ne fute?

— Da, dar el mă fute numai pe mine, nu fute poporul și nu ne fute în suflet…

— Da, mamă, dar care e deosebirea dintre suflet și pizdă…

— Nu știu, dragul meu, tu ești prea mic să pui asemenea întrebări. Du-te la culcare!

Banchetul diabolic sau metastaza apocaliptică postconceptuală

— Vai de mine, poftiți, poftiți. Ce surpriză! Alex, hai să vezi cine a venit.

— Cine cine, cine cine. Desigur, eram convins. Doamnelor și domnilor, am onoarea să vă prezint un cuplu minunat. Doi porumbei de lux, Nicu și Mirela.

— Alex, lasă glumele. Vă rog să poftiți. Cum ați călătorit?

— Foarte bine. Vai, Felicia, de când am cumpărat mașina am uitat de stres. Nu-i așa, Nicule?

— Da, oarecum. Cu Roverul am avut mai multă bătaie de cap. Iar acum, ce să mai zic, nemții sunt nemți. Krupp standart. Sau cum era acolo, motorwerke…

— Stai așa, să nu-mi spui că ai vândut capodopera aia de „patrorpatru”.

— Doamne ferește, Alex. Bineînțeles că n-am vândut-o. Dar am simțit nevoia de ceva, știi și tu, mai sport.

— Hai, dragii mei, treceți în living. Deocamdată suntem numai noi doi, adică patru. Alex, ai grijă, era să uit. Ceai, cafea, capucino? Nicule…

— Păi, n-ar strica o cafea. Cofe pliz, cum spun rușii la Pariz… Sau nu, mai bine un capucino.

— Mirela? You too, un capucino?

— Cu plăcere, draga mea. Cât mai dulce.

— Minunat.

— După cum spuneam, Alex, nemții sunt nemți, dar englezii, nu te supăra, sunt mai tari, Bentley, Jaguar, Aston Martin, ce să mai vorbim…

— Probabil, dar, cât privește designul, italienii conduc cu unu la zero, he, he.

— Mă rog, știu ce vrei să zici. Bugatti, Lamborghini, Maserati, evident. Oricum, am impresia totuși că nemții sunt ăia care zâmbesc pe sub mustață cât privește tehnologia.

— Dragii mei, iarăși despre mașini. În fine, mai bine decât despre fotbal, dar și mai potrivit ar fi un subiect pe înțelesul tuturor. Nicule, te rog mult, amânați această discuție pe altă dată. Nu te supăra, Alex, dar…

— Vai, Mirela. Nici vorbă de supărare, știi bine. Discutăm banalități, evităm zonele profunde, fiindcă ajungem din nou la ceartă.

— V-am adus capucino, dragii mei. Despre ce discutați?

— Despre ce crezi că puteau discuta acești doi specialiști auto, desăvârșiți și convinși?

— Hai că-i bună, Mirela, ha, ha. Gluma ta are o parte bună de adevăr.

— Bine, bine, să schimbăm subiectul, nu de alta, dar încep să mă plictisesc. Apropo, Felicia, capucino este minunat. Nu-i așa, Nicule?

— Da, într-adevăr, Felicia. Ești de neîntrecut.

— Țigări?

— Mulțumesc, am eu brichetă.

— Spune-mi, Alex, cum ați rezolvat problema aia cu Popescu și actele, știi tu…

— Foarte simplu, am dat un telefon și s-a rezolvat ca de la sine. Ca să nu intru în amănunte.

— Înțeleg, dar cum a reacționat Claus?

— Cum să-ți spun… Felicia știe mai bine amănuntele.

— Eu? Da de unde… Nici nu prea sunt amănunte. Claus, știți și voi, a fost plecat la Paris și s-a întors acum câteva zile. Ne-am întâlnit întâmplător la bancă, iar el, bineînțeles, s-a simțit. Mi-a promis că de data asta va rezolva totul și vreau să vă spun că s-a ținut de cuvânt.

— Nu-mi vine să cred.

— De ce, Mirela, mie mi se pare normal.

— Da, dar Claus s-a eschivat de fiecare dată, știți și voi. Eu nu pot să uit, bunăoară, cum a procedat în cazul cu apartamentele…

— Lasă cazul cu apartamentele, lasă. Mai bine ți-ai aminti cum ai procedat tu, vara trecută, când Eugen a plecat la Praga, iar Claus…

— Ce vorbești, Nicușor, nu înțeleg unde vrei să ajungi.

— Nicu, Mirela, nu vă certați.

— Ba ne certăm, nu-i așa, Nicușor?

— Hai s-o lăsăm baltă, Mirela, într-adevăr.

— Cum adică? Ai început primul, iar acum vrei s-o lăsăm baltă? Da?

— Mirela!

— Mirela, Mirela. Una două și Mirela. Dai înapoi ca racul. Bineînțeles, suntem în vizită, suntem oameni în vârstă, suntem serioși, ne purtăm civilizat.

— Mirela, lasă acidul pentru altă dată. Știu că ai talent în ale ironiei negre.

— Ah, ce să mai spun, în ale ironiei negre. Ce construcție ingenioasă. În ale ironiei negre…

— Mirela, te rog. Nu-i frumos, știu bine.

— Cum ai spus? Cum adică, nu-i frumos?

— Așa, simplu. Nu-i frumos!

— Te bag în pizda mă-tii, boule! Asta-i frumos?

— Mirela, vai de mine, cum se poate așa ceva?

— Scuză-mă, Felicia, dar te bag în pizda mă-tii și pe tine. Și nici pe tine, Nicușor, nu te-am uitat. Morții mă-tii de impotent împuțit. Ce te uiți la mine ca un căcat cu ochi. Mânca-mi-ai pizda, bulangiule!

— Vă rog să ieșiți chiar acum din casă, chiar acum! Nicule, nu sta.

— Ce faci băi, dai în mine?

— Sparge-i gura, Nicule, dă-i. Stai așa. Nicuuu…

— Baăăăă… Vă fut în gură, porcilor. Ce faci băi, dai în mine, futu-ți gâtu' mă-tii!

— Gura! Îți iau gâtu'. M-ai înțeles, îți iau gâtu', morții mă-tii de porc! Dă-i Mirela, așa, ține-l!

— Nicule, hai! Așa, scoate cosoru. Hai că-l țin, în gât, în gât.

— Băga-mi-aș pula, cum a țâșnit.

— Lasă că ne spălăm, unde-i curva aia?

— Stai așa, stai așa. Vino repede. Se târăște aici. Văd că i-ai spart capul, he he. Stai c-o țin. Ce faci, blondino, te târăști, mânca-ți-aș curu'.

— Întoarce-o cu fața-n sus, ține-o bine, așa. Deschide gura, morții mă-tii. Nu mișca, scroafa dracului. Ține-o așa s-o fut în gură pe scroafa asta împuțită. Futu-ți gâtu' mă-tii de curvă nespălată!

— Fute-o, Nicule! Fute-o-n gât, iar eu îi bag brișcă în stomac, s-o văd cum își borăște sufletul!

— Nuuuu… Aaaachhh… Chhhhhhhhhh… Aaaaaaaa… Hhhhhhhhhhhhhhh…

— Bag pula în sângele tău de târfă. Mă cac în gura ta de moartă, ești moartă, moartă, mă auzi, moartă! Gata, ai dat colțu, ai început să te împuți ca un căcat la soare!

— Fute-o, Nicule, așa, așa. Hai că termin și eu. Stai, stai, așaa, aaaah. Așa, așa, așaaa… Mmm…

— Ce facem cu ei, ce facem cu ei? Ne-am umplut de căcatul lor de sânge împuțit. Mirela, nu mai linge sângele, băga-mi-aș pula în slobozii voștri de morți împuțiți. Hai să-i facem bucăți, să-i băgăm în budă, bucată cu bucată, he he. Să putrezească în canal, să nu mai audă nici dracu' de ei. Trage-l încoace pe căcănar. Ce face? Tremură? Daaaaaaa, daaaaa. Așa, bagă-i cosoru mai adânc, stai că s-a oprit în os. Se rupe, mai ușor, mai ușor. Hai că nu se mai vede de sânge p-aici. Stai că o aduc eu pe târfă. Uite la ea ce față are, parcă i s-a căcat dracu în gură și nu-i place. Adu geanta din hol. Acolo, da.

— Văd că te-ai pregătit, draga mea?

— Păi? Ce pizda mă-sii. Doar suntem oameni serioși. Nu spuneai tu?

— Ți-a plăcut, futăciosu' mamei, mânca-mi-ai căcatu'.

— Hai că bine îi mai zici, parcă spui poezii. Ești cumva sora lu' Lermontov? Ha, ha.

— He, he, he, he. Uuuuuuuuu, dragostea mea, Nicușor. Dac-ai ști ce bine mă simt acum, dac-ai ști cum

am terminat, cu gura plină de sânge, iar tu… Dacă aveam un aparat de fotografiat, dacă te-ai fi văzut cum făceai, cum o futeai pe curva aia moartă în gură, cum îi băgai mâna în gât ca să nu te muște de pulă, iar sângele îi curgea din tăietura de la gât ca dintr-o pizdă de vacă. Am terminat de vreo trei ori, să moară toate mamele. Și toți tații și toți copiii. Să moară toate mamele, toți tații și toți copiii, să moară mamele și tații și copiii, să moarăăăăăă. Aaaaaaaaa…

— Mirela, gata!

— Să putrezească mamele, tații și copiii. Mameleeeee, taaaaații și copiii. Aaaaaaaa.

— Mirela, gata, nu mai plânge. Mirela, gata, s-a terminat căcatul, hai să ne spălăm și să facem curat în cocina asta. Nu vezi ce-i aici, băga-mi-aș pula în morții mă-sii de sloboz. S-a terminat, Mirela! Nu mai urla!

— Nu s-a terminat, nu s-a terminaaaaaat… Nuuuuuuuuu. Să moară toți, să moarăăă, să moară acum toți, toți, toți, tooooooți. Și tu să mori, dragul meu. Să mori, să-mi putrezești în suflet, să dai în clocot ca puroiul în sufletul meu, să mori în sângele meu, să-mi infectezi carnea, să mă umpli cu viermi, cu viermi, să-mi umpli creierul cu moarte! Să mor și eu. Să moooooor. Ahhhh. Ahhhhh, mai mult, mai mult. Așa, așa, fute-mă, așa, fute-mă adânc. Fute-mă în pizdă, fute-mă. Cadavrul meu proaspăt, fute-mă în pizdă, fute-mă în pizdă, dă-mi sperma. Sperma dracului, spermaaaaa, spermaaaaaa… Aaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Sperma dracului! Uuuuuuuuuaaa! Uuaaaaaaaa! Hhhhhhhhhh! Acum, acum. Scoate-mi mațele, scoate-mi mațeleeeeeee! Aaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

— Mirela… Mirela, tu dormi?

— Mmmmm.

— Mirela!

— A? Aoleu, Doamne Dumnezeule, cât e ceasul?

— E târziu deja, iar noi trebuie să ajungem pe la șapte.

— Da, hai că mă scol. Pune și tu un ceai. Sper să fie acasă Felicia.

— Alex e și el acasă, nu știi?

— Mmm… Ce spui?

— Alex s-a întors de la Timișoara?

— Stai puțin. Am visat ceva tare urât. Stai, nu-mi amintesc…

— Hai, lasă. Te-am întrebat ceva.

— Nu știu, nu știu. Trebuia să vină ieri.

— Bine, hai îmbracă-te, să nu ajungem prea târziu.

— Da, da. Mă doare capul. Mai avem apă rece?

— Da, vezi și tu.

— Am visat niște porcării, parcă eram posedată sau nu mai știu… Nu-mi amintesc prea bine. Oricum, ceva destul de întunecat.

— Ce?

— Ți-am spus, nu-mi amintesc. Stai puțin. Ce porcărie…

— Ce spui?

— Mi-am amintit.

— Și?

— Mai bine nu-ți spun.

— Bine, hai pregătește-te. Să nu uităm geanta și pungile.

— Unde-i fierăstrăul?

— La loc, unde să fie?

— Bine. Cuțitele sunt în sertar, ai grijă să nu le uiți.

Hydrakon Incorporated sau Megademonul Macrogenerator

(În amintirea mulțimilor înghițite de Cel întunecat)

În legislația țării (după modificările guvernamentale din 00.00.00.) au avut loc câteva schimbări importante. Mai bine mai târziu decât deloc – au spus Specialiștii și s-au apucat de treabă. Să știți că nu-i glumă să faci niște modificări, chiar și minore, ca să nu mai vorbim despre schimbări mai mari. Totuși, Specialiștii s-au întrecut pe sine. Au întrecut orice idee de răsturnare socială, demonstrând că nu sunt doar Specialiști, ci Megademoni Macrogeneratori. În primele două săptămâni Megademonii au exterminat legea, în sensul adevărat al cuvântului. Au exterminat organele de ordine, acționând în echipe de câte 5000 de ucigași crescuți și pregătiți în subteranele izolate și laboratoarele secrete ale Casei Poporului. În etapa următoare au încheiat un târg sinistru cu armata, au blocat mass-media, decapitând oamenii importanți, au cumpărat cu aur albastru tăcerea Comunității Internaționale și au blocat hotarele țării. În

paralel, au fost eliberați toți pușcăriașii din toate pușcăriile tării, fără excepție și în ordinea următoare: în primul rând au fost eliberați ucigașii de copii, ucigașii în serie, sadicii, masochiștii, violatorii, toți „fagii" și „filii" cu necro, zoo, pedo, capro etc. etc. Toată „crema caustică". Apoi, au fost eliberați hoții, borfașii, cuțitarii și maniacii. Mai departe. Au fost declanșate procese fulgerătoare și represalii în lanț. Într-un scurt răstimp pușcăriile, subteranele părăsite, depozitele secrete, coridoarele atavice ale metroului au fost umplute cu lume, orașe întregi, familii nenumărate, copii, femei, bătrâni, muncitori, preoți, călugări, artiști, savanți, politicieni, celebrități, studenți, cerșetori, bogătași, bețivi, bolnavi, muribunzi și nou-născuți. Au început execuțiile în masă bazate pe Dosarele Grele. Așa a fost instaurat regimul Hydrakon, avându-l ca Strateg General pe Megademonul Macrogenerator Aurion Tron. Vă prezint câteva pasaje importante din Cartea Legii Proaspete, alcătuită din 555 de articole.

Art.36 p.8: Condamnare la Moarte prin îngropare de viu. Pentru bunătate, recunoștință, compasiune.

Art.37 p.2: Condamnare la Moarte prin decapitare. Pentru integritate spirituală, modestie, generozitate, moralitate dreaptă.

Art.38 p.2.dc. Condamnare la Moarte prin dezmembrare lentă. Pentru credință, bunăvoință, milă față de cei săraci, orfani, bolnavi.

Art.39 p.4.tp. Condamnare la Moarte prin sfârtecate în Camera Câinilor Muți (88 de câini). Pentru voie bună, frumusețe, căldură sufletească, discernământ…

Art.40 p.5.tp. Condamnare la Moarte prin epurare neurofuzională (metoda Crubberscartt). Pentru dragoste, melancolie, fantezie, dor.

Art.41 p.2.rr. Condamnare la Moarte prin strivire radială supersonică (15900 GHg. metoda Crubberscartt). Pentru tentativă de evadare.

Art.42 p.2.rt. Condamnare la Moarte prin introducere de excremente în inimă (metoda Butrezeanu). Pentru puritate, sensibilitate, fraternitate, martirism, patriotism, altruism.

Art.43 p.9.rt. Condamnare la Moarte prin fierberea capului în sânge de porc. Pentru vârstă înaintată, împăcare sufletească.

Art.44 p.2.rt. Condamnare la Moarte prin jupuire și mutilare genitală. Pentru nimic.

Etc.

Evident, casele familiilor osândite au fost repartizate violatorilor și sadomasochiștilor înstăriți. Apartamentele familiilor condamnate la putrezire în întuneric au fost repartizate cuțitarilor, mutilatorilor și maniacilor descreierați. Averile aristocraților au fost repartizate la hoți și borfași. Conacele cele mai strălucite, palatele cele mai grandioase au revenit generalilor în halate albe de catifea, proaspăt instaurați, care de altfel, ca să nu-i urască poporul înfundat până la gât în puroi, și-au tăiat mâinile și picioarele, s-au ars de vii, s-au stropit cu acid și smoală clocotită, s-au schingiuit, s-au castrat fără anestezie, și-au secționat trupurile contorsionate, și-au împrăștiat creierul și mațele pe covoarele de lux. Iar atunci, mare minune, poporul a acceptat totul, nu s-a mai răsculat, n-a scuipat rahatul din gură, nu s-a convulsionat prea tare pe scaunul de tortură, n-a țipat prea tare când i s-a vărsat smoală clocotită pe gât, n-a reproșat prea tare când a fost sfâșiat și decapitat, n-a încercat să protesteze când i-a fost rupt curul de atâta futere. Pentru că (spunea poporul), uitați-vă ce și-au făcut generalii noștri, uitați-vă ce și-au făcut sărmanii conducători, uitați-vă cum s-au spânzurat de limbă, uitați-vă cum și-au sfâșiat gâturile, uitați-vă cum au îndurat și au murit inundați în propriul sânge… Să-i alegem din nou, așa morți cum sunt. Să-i aranjăm în scaunele de piele, așa putreziți și decapitau. Să le aranjăm cadavrele mutilate, să le punem copci ca să nu le curgă mațele. Să-i proptim în tribune, să le băgăm microfoanele în gurile contorsionate, să auzim mușenia lor promițătoare. Doar nu îndurăm noi degeaba, nu-i așa? – spuneau copiii ferecați în puțurile infecte și întunecoase, doar nu murim noi degeaba! – spuneau bătrânii suspendați cu capul în jos, doar nu înghițim rahat cu sânge, așa, de flori de măr – spuneau bătrânele cu oase rupte. Iar gardienii îmbrăcați în cizme de cauciuc, deoarece sângele ajungea până la genunchi, au început să aducă televizoare color ca să le arate deținuților ultima știre. Cea mai proaspătă știre, unde Megademonul Macrogenerator Aurion Tron a spus următoarele:

„Domnilor, doamnelor și domnișoarelor, dragi copii, studenți, muncitori și pensionari, mult stimați cerșetori, aristocrați și celebrități! Dragi prieteni! Să nu credeți că

noi ne batem joc de voi, Doamne ferește. Să nu credeți că vă jupuim de piele așa, pentru distracție, să nu credeți că vă turnăm rahat clocotit în gură și vă scoatem ochii din cap ca să ne fie nouă bine. Să nu credeți că avem vreo legătură cu inchiziția, că suntem niște fasciști, comuniști schizofrenici sau capitaliști arierați. Noi nu suntem nicidecum o conjurație sângeroasă și nemiloasă, Doamne ferește. Pur și simplu, Noi am hotărât să le spunem lucrurilor pe nume, în sfârșit. Am hotărât să înlăturăm minciuna și să instaurăm dreptatea, ordinea și pacea. Am hotărât să fim sinceri, să vă dăruim libertatea absolută. Ceea ce se-ntâmplă este spre binele poporului și nu este nicidecum o aberație sinistră, iar eu, Împăratul vostru, Aurion Tron, Prim Strateg al Diavolului, nu vorbesc cu voi de dragul unui show televizat, cu care ați fost drogați până acum de dracii mai mici. Eu nu vreau să le propun fraierilor nici un joc de noroc nou, nici un spot publicitar proaspăt, unde detergentul lasă rufele atât de albe, încât poți să orbești, iar din cauza asta să te împiedici și să-ți frângi gâtul. Oricum, nu mai aveți nevoie de detergent, doar nu vă veți apuca să spălați hăinuțele copiilor voștri. Le spălăm noi creierul fără spoturi publicitare, n-aveți nici o grijă. Doar nu vă veți apuca să cumpărați lozuri acum, când mulți dintre voi nu mai aveți mâini, când sunteți cu limba tăiată sau unghiile zmulse. Doar nu mai aveți nevoie acum de nici un concurs, unde puteți deveni multimiliardar sau puteți câștiga o bucată de aur cât un elefant umflat cu hormoni. Acum nu mai sunteți fraieri, acum nu mai contribuiți cu nimic la îmbogățirea foștilor voștri conducători, proaspăt bărbieriți și parfumați. Acum nimeni nu se mai îmbogățește pe seama prostiei voastre, nimeni nu vă mai hrănește cu promisiuni expirate. Nimeni nu vă mai hrănește cu ciorbă de creier bine spălat și răsfiert. Noi nu vă promitem nimic și nu ne mai ascundem după degete, noi le spunem lucrurilor pe nume. Noi punem bazele Iadului. Noi suntem sinceri și drepti, vă măcelărim direct, ca pe niște porci inutili ce sunteți. Iar acum, ca să pecetluiesc acest discurs, Eu, Aurion Tron, îmi voi mușca limba și o voi scuipa aici, pe masă. Apoi îmi voi spinteca burta, aici în fața voastră, fără nici un trucaj, îmi voi spinteca burta și îmi voi scoate mațele, aici în fața operatorului, în fața voastră, îmi voi scoate inima, ca să vă liniștesc, ca să vă arăt că sunt sincer, ca să vă demonstrez că sunt mai puternic decât voi, fiindcă mi-

o fac cu mâna mea, în timp ce voi sunteți ferecați, torturați și omorâți fără voia voastră. Iar, după ce voi face asta, ca să vă liniștiți și mai mult, vor urma gardienii, care își vor sfâșia gâturile între ei, în direct, la televizor. Apoi vor urma șefii de pușcării, conducătorii, generalii, care vor coborî la voi ca să vă arate cum își zboară creierii. Și… Veți rămâne doar voi, puținii care mai sunt în viață, dar liniștiți și optimiști. Apoi veți muri și voi, vom muri cu toții… Adio!”

P.S. Megademonul Tron s-a ținut de cuvânt în dimensiunea lui abstractă.

Principiul „Cava Non Cavoa” (Instrucțiuni de recuperare, transformare, înlăturare și decodificare a efectelor negative subliminale, induse de materialul de mai sus)

Noțiuni de bază: Detectarea și contactul Barwen Fithog, compartimentele XDF–55>ongian Solga BFX+PSF (M) și factorul HXH–Kolgulinolycinothyl Paxfoosen 0,04.

Doamnelor și Domnilor, o dată ce am depășit secvențierea Lox–UM, am pătruns ultima fracțiune gwoll–hX (consecutivă), putem constata o vastă deteriorare cauzală în zona B6 (Hogg). Vom asista la două cadențe (Prercum Uterre) sau mai bine zis Aan/Apharm, iar asta permite executarea conversiei Melaine (atenție la Canalele defazate). Fără îndoială, factorul Prercum Uterre nu folosește decât la extracția triplă. Singura soluție în acest caz este executarea (tprm) temporenom. Mai avem două variante. Permutarea și „implozia suficientă”. Fluidul Cessel sau Barwen este permutat ciclic, la 2,2 (Zh pe raza neutră). A doua sau a treia parte poate fi secționată până la declanșarea imploziei sau chiar alunecarea „Raftului Alb”. Bineînțeles, nu se poate declanșa astfel decât prima stizie atemporală, dar experimentul poate fi reluat după alunecarea (raftului).

Acum, vă rog să notați următoarele compartimente funcționale pentru a obține contactul Barwen Fithog 4 sau, dacă doriți, Barwen F5.

Așadar, prima porțiune: Con (M) cava XDF–2, Bg34976, NNKS–456 Lag 23.23, Brof–Caren–3, Brof–Caren–5. (M) SDS–33, VF,VL (alagonol KR-alagonol G–BH) XDF–55>ongian Solga BFX+PSF (M) BFX–45698476, 568639, r698, HXH–Kolgulinolycinothyl Paxfoosen 0,04.

Pentru Ciclurile BGX sau BGB ar fi de menționat un compartiment Phlaede B(h) sau două segma (impulsiuni) Phaeton Dellirium Nogg (Lematoxynn Phasfiroten).

Următoarea etapă este (cader-canerian-craliran–FXD\3) și (cader-canerian/DF–345).

Vă mulțumesc.

Tratament

PAZESTENEDOAMNEDE
NENUMARATELECAPETEA
LERAULUICARESESTREC
OARAZIDEZIININIMILENO
ASTREIARTANEMASTILEP
ECARELEPURTAMLEMAN
UIMSILESCHIMBAMCUAT
ATADIBACIESIFALSAGEST
UALITATEIARTANEAROGA
NTASLAVADESARTAORGO
LIULSINIMICNICIAIARTAN
EINDIFERENTASIFALSACO
MPATIMIREACELORSARM
ANIIARTANESATISFACTIIL
EMURDAREZGARCENIAU
RASIMINCIUNAIARTANER
AZVRATIREAPOFTADEPUT
EREDEABUNDENTASIAUT
ORITATEIARTANEFALSAIN
TELEPCIUNEFARISEISMUL
SIPROMISCUITATEAIARTA
NEBANALITATEAFATALIS
MULSAVANTISMULMASO

CHISMULSISUPERFICIALI
TATEAIARTANEPROSTIASI
PERVERSITATEIARTANEJU
DECATASTRAMBASIDORI
NTADERAZBUNAREPAZES
TENEDEVICIUDEVIZIUNIL
EBOLNAVICIOASEDEFRIC
AZILEIDEMAINEDERATAC
IREIARTANEIGNORANTASI
INDIFERENTAFATADEORO
RILECRMELESINENOROCI
RILEACESTEILUMIIARTAN
ELIPSADECREDINTADESO
LIDARITATESICOMPASIUN
EIARTANEPACATULSIDISP
RETULDANEDOAMNEINC
REDEREBUNATATEDRAGO
STESILINISTESUFLETEAS
CAIARTANEMANDRIASIN
UNELASAININTUNERIC

Mitoș Micleușanu s-a născut în 1972 în Crimeea (Ucraina).

A absolvit liceul la Chișinău și apoi a frecventat Academia de arte vizuale din Cluj-Napoca. Întâmplarea a făcut să-mi fie recomandat de către scriitoarea Ruxandra Cesereanu, cu ocazia venirii acesteia la București pentru a citi în Cenaclul Euridice. Prozele „bizare" (nu neapărat în sens urmuzian), adunate sub titlul Organismecanisme, provoacă, la lectură, o atitudine receptivă șocantă, ca și cum aceasta (proza) ar începe chiar cu el, fără să mai fi traversat nici o mutație structurală. În rama textului său, Mitoș Micleușanu înghesuie cu obstinație orice pulsiune a existenței, indiferent față de imperativul procedeelor diacronizate; precum un entomolog minuțios, prozatorul înregistrează/ separă aspecte/ personaje/ evenimente din spațiul cotidian, tratându-le nediferențiat, condus doar de talentul narativ care oscilează bulversant chiar în cadrul aceluiași text unde descrierea ternă este vivificată brusc de viziunea kafkiană. Se poate constata «cu toată naivitatea tehnicii scripturale» că Mitoș Micleușanu are o bună stăpânire a materiei investigate, reușind să transcrie neutru ambiguitatea fluidă a realului și să capteze astfel atenția cititorului, fie la nivelul detaliului insignifiant, fie la acela al construcției epice propriu-zise. Dacă-mi este permis să risc un pronostic iritant pentru competitori, mi se pare că ultimul protagonist al Cenaclului Euridice, din acest an, posedă substanța necesară unui prozator de cursă lungă.

Marin MINCU

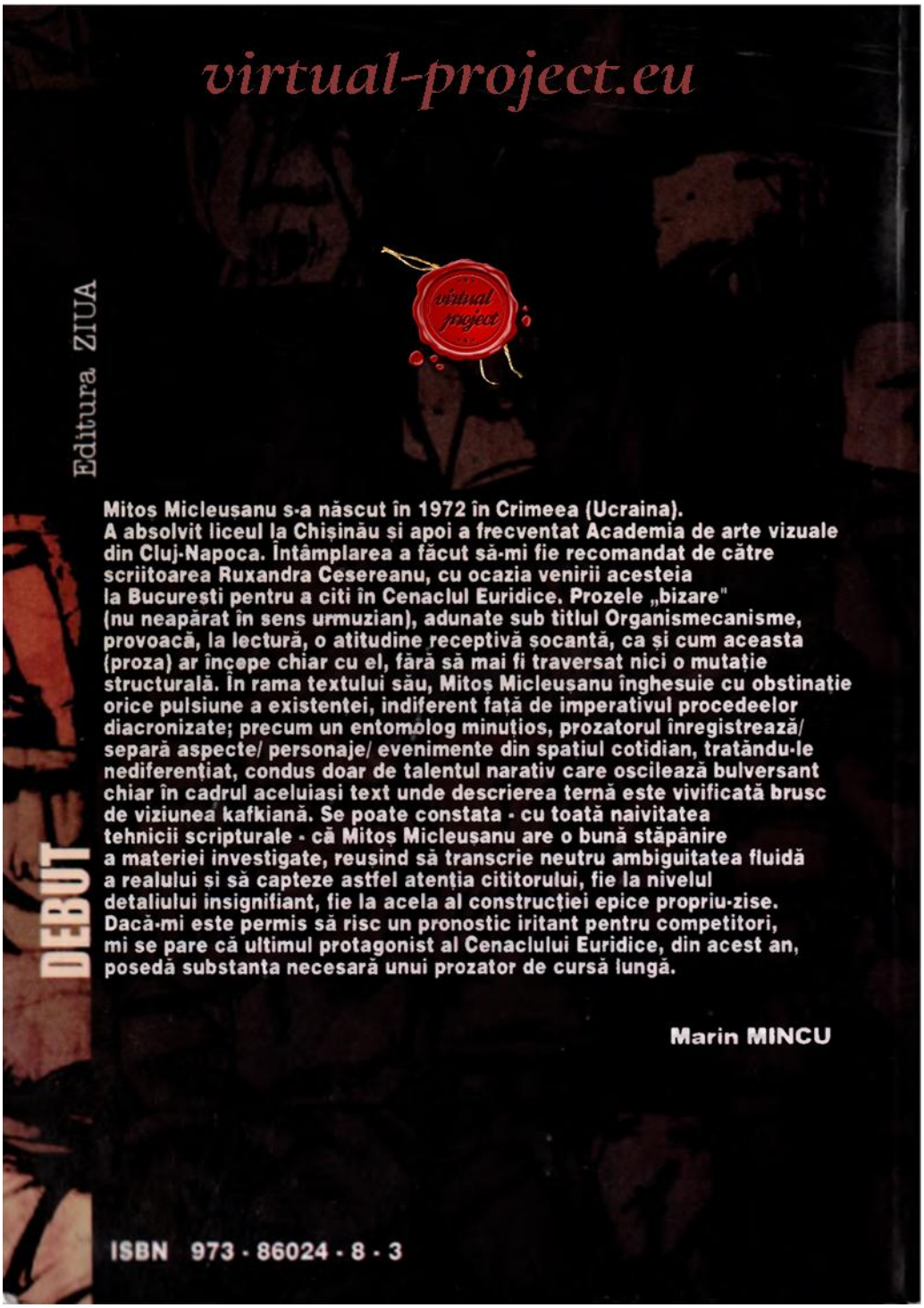
virtual-project.eu
Editura ZIUA
DEBUT
Mitos Micleusanu s-a născut în 1972 în Crimeea (Ucraina).
A absolvit liceul la Chișinău și apoi a frecventat Academia de arte vizuale
din Cluj-Napoca. Întâmplarea a făcut să-mi fie recomandat de către
scriitoarea Ruxandra Cesereanu, cu ocazia venirii acesteia
la București pentru a citi în Cenaclul Euridice. Prozele „bizare"
(nu neapărat în sens urmuzian), adunate sub titlul Organismecanisme,
provoacă, la lectură, o atitudine receptivă șocantă, ca și cum aceasta
(proza) ar începe chiar cu el, fără să mai fi traversat nici o mutație
structurală. În rama textului său, Mitoș Micleușanu înghesuie cu obstinație
orice pulsiune a existentei, indiferent față de imperativul procedeelor
diacronizate; precum un entomolog minuțios, prozatorul înregistrează/
separă aspecte/ personaje/ evenimente din spatiul cotidian, tratându-le
nediferențiat, condus doar de talentul narativ care oscilează bulversant
chiar în cadrul aceluiasi text unde descrierea ternă este vivificată brusc
de viziunea kafkiană. Se poate constata - cu toată naivitatea
tehnicii scripturale - că Mitoș Micleusanu are o bună stăpânire
a materiei investigate, reusind să transcrie neutru ambiguitatea fluidă
a realului și să capteze astfel atenția cititorului, fie la nivelul
detaliului insignifiant, fie la acela al construcției epice propriu-zise.
Dacă-mi este permis să risc un pronostic iritant pentru competitori,
mi se pare că ultimul protagonist al Cenaclului Euridice, din acest an,
posedă substanta necesară unui prozator de cursă lungă.
Marin MINCU
ISBN 973 - 86024 - 8 - 3

[1] Lucrările din acest capitol apar pe **syndrom.go.ro** semnate cu pseudonimul Pruncu Stan.

[2] Lucrările din acest capitol apar pe **syndrom.go.ro** semnate cu pseudonimul Ada Ispas.

Table of Contents

Depozit
Halucinografia
Compartimente incerte
Suflete defazate
Spume și coridoare
Ultracirc
Sertarul 665
Chirurgie
Distorsiuni imprevizibile
Laborator
Catacombe
Defecțiuni și macropatologii
Tratament

Table of Contents

Depozit	5
Halucinografia	30
Compartimente incerte	49
Suflete defazate	70
Spume și coridoare	78
Ultracirc	85
Sertarul 665	104
Chirurgie	124
Distorsiuni imprevizibile	144
Laborator	161
Catacombe	165
Defecțiuni și macropatologii	178
Tratament	201